

Vadim Zeland

ÎNAINTE SPRE TRECUT



Transurfingul
realității



Școala rusă

Gradul

3

De același autor

Au apărut:

Spațiul variantelor – Gradul 1

Murmurul stelelor dimineții – Gradul 2

Înainte spre trecut – Gradul 3

În curând:

Direcționarea realității – Gradul 4

Merele cad în cer – Gradul 5

Vadim Zeland

**Transurfingul
realității**

ÎNAINTE SPRE TRECUT

Gradul 3

Traducere din limba rusă de
Dr. st. fil. Aurica Brașoveanu



Editura Dharana
București
2011

© Лисовский П. П., 2004

© Оформление. ОАО «Издательская группа

„Весь”», 2004

© 2009 Editura DHARANA

Traducere din limba rusă. Titlul original: „Трансерфинг
реальности. Ступень III: „Вперед в прошлое” de
Вадим Зеланд

Redactor: Georgeta Timcu

Coperta colecției: Mihai Marinescu

Editura Dharana București

Str. Sfânta Ecaterina nr.15, sect.4, O.P. 53

Tel: 021-337 24 24

e-mail: editura@gmail.com

www.sufletdecarte.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ZELAND, VADIM

Înainte spre trecut / Vadim Zeland ; trad.: dr.st. fil. Aurica
Brașoveanu. - București : Dharana, 2011
ISBN 978-973-8975-41-5

I. Brașoveanu, Aurica (trad.)

159.9

Cuvânt înainte

Dragă Cititorule!

Din toate timpurile, oamenii au bănuit că există niște
forțe care le dirijează soarta. Teama plină de venerație în
fața necunoscutului a constituit întotdeauna un stimul pen-
tru crearea de fantezii și mituri de tot felul, începând cu
străvechile legende și terminând cu modele în care omul
este doar o mică piesă a unei structuri uriașe.

Cu toții ne punem întrebarea în ce măsură suntem
capabili să dispunem de propria soartă și cum trebuie să
procedăm. Tocmai de aceea magia și posibilitățile psihice
necunoscute ale omului au trezit și trezesc în continuare
un viu interes.

Fără îndoială, cartea de față vă va satisface curiozita-
tea întrucât ea răspunde la această întrebare dintr-un punct
de vedere cu totul neașteptat. Transurfingul deschide o ușă
miraculoasă spre o lume în care vă veți lovi de lucruri
foarte ciudate și neobișnuite. Veți afla că **realitatea poate fi
controlată. Și aici scopul nu se atinge ci, în cea mai mare
parte, se realizează singur.**

Sună incredibil, dar numai în cadrul concepției obiș-
nuite despre lume și viață. Noi toți ne aflăm sub carapacea
unor false limitări și stereotipuri. A venit timpul să nu mai
halucinăm.

Cu tot caracterul său fantastic, ideea de a controla realitatea și-a găsit deja o confirmare practică. Cu mult timp înainte de apariția acestei cărți, transurfingul s-a bucurat de succes la un cerc larg de utilizatori ai Internetului.

Lumea înconjurătoare a unui transurfer se schimbă într-un mod inexplicabil, chiar sub ochii săi. Când realitatea de zi cu zi apare într-un alt mod, necunoscut până acum, totul arată stupefiant. Nu este vorba de nici o mistică – totul este real. Iar pionierii transurfingului au putut deja să se convingă de acest lucru prin proprie experiență. Iată câteva fragmente din reacțiile lor. Acestea vorbesc de la sine:

„Oricât ar părea de ciudat, transurfingul într-adevăr funcționează! Este uimitor! Unele lucruri care au început să se petreacă cu mine, nu pot fi numite altfel decât minuni. Nu mi-aș fi închipuit niciodată că așa ceva este posibil!”

„Enorm de multe impresii! Sunt entuziasmat ca un copil datorită faptului că am început să înțeleg lucruri pe care înainte doar le bănuiam”.

„Am văzut în jurul meu fericire și ea crește cu fiecare zi ce trece! Ce ciudat! Fericirea se afla întotdeauna lângă mine, dar eu, pur și simplu, n-o vedeam”.

„Trebuie să vă spun, că toată viața am dus dorul unei asemenea cărți. Ea descrie exact relația dintre sufletul meu și rațiune”.

„La început am avut senzația că realitatea s-a rupt. Eu nu mai existam – mă aflu într-un șuvoi de energie emisă de.... De cuvinte? De sens? Nu pot să explic. Apoi, un fel de zguduitură, care te împinge la suprafață și un timp nu mai pricepi nimic”.

„Încet-încet, toate problemele mele de viață au început să se rezolve. Lucrurile se aranjează și revin la locul lor”. Bravo!

„Nu-mi ajung cuvintele să descriu starea în care mă aflu acum. Aș putea să spun aproximativ așa: liniște, calm, fericire”.

„Într-adevăr, funcționează. Restul nu contează”.

Capitolul 1

ENERGIA

Pentru a te ocupa de Transurfing sunt necesare două lucruri: o sănătate bună și un nivel energetic suficient de înalt. Aici sunt date unele recomandări simple dar eficiente pentru a vă crește tonusul vital și a pentru a vă ridica nivelul energetic la cota necesară. Pentru aceasta nu este deloc nevoie să vă chinuiți cu antrenamente, diete și alte metode de violentare a propriului organism.

*Nu luptați să fiți sănătos
și nu acumulați energie.
Lăsați-le să vină ele singure.*

Nivelul energetic

Pentru a vă ocupa eficient de Transurfing sunt necesare o sănătate bună și un nivel energetic destul de puternic. Să admitem că dumneavoastră apreciați că dispuneți de o sănătate suficient de bună. Este însă posibil să nici nu știți cum se simte un individ perfect sănătos. Dacă dimineața vă treziți mai greu, dacă n-aveți chef să mergeți la lucru sau la școală, dacă după amiaza căscați și vă trage la somn, dacă seara nu aveți altă dorință decât să vă așezați în fața televizorului, înseamnă că sănătatea dumneavoastră lasă de dorit. În acest caz, energia abia de vă ajunge să vă mențineți într-o stare moderată.

Scăpând de povara potențialelor excedentare și eliberându-vă de penduli, ați primit o cantitate suficientă de energie suplimentară, pe care înainte o pierdeți în zadar. Dar niciodată energia nu ne prisosește. În continuare, în acest capitol, se fac recomandări privind modul de ridicare a nivelului energetic.

Prin **nivel energetic** înțelegem capacitatea de a asimila și de a folosi energia. Convențional, în organismul uman putem deosebi două forme de energie: **fiziologică și liberă**. Energia fiziologică o primim în urma asimilării hranei. Energia liberă este energia cosmică ce străbate

corpul uman. Împreună, ele formează învelișul nostru energetic. Energia umană se consumă pentru executarea funcțiilor fizice și radiază în mediul înconjurător.

Energia cosmică se găsește în lumea înconjurătoare și cantitatea ei este nelimitată. Omul însă poate să asimileze din ea doar o parte extrem de mică. Ea circulează prin corpul uman în două direcții. **Primul flux**, care merge de jos în sus, este amplasat în fața coloanei vertebrale și are diametrul de un țol (2,54 cm) – la bărbați și doi țoli – la femei. **Al doilea flux**, care vine de sus în jos, este aproape lipit de coloană. Volumul de energie liberă la un om depinde de lățimea canalelor energetice centrale. Cu cât acestea sunt mai largi, cu atât nivelul energetic este mai mare.

Fluxurile energetice centrale au fost descoperite de oameni de foarte multă vreme. Nu vom detalia acum structura energetică a omului. Dacă vă interesează, puteți citi literatura de specialitate. Modul cum circulează energia prin corpul uman este destul de complicat, dar acest lucru nu trebuie să vă dea bătăi de cap. Deocamdată, pentru scopurile noastre, este suficient să ne oprim la cele două fluxuri centrale.

În cazul în care energia nu mai curge normal, cu alte cuvinte, undeva apar „dopuri” sau „găuri”, atunci apar diferite boli. Și invers, dacă un organ intern este expus îmbolnăvirii, tabloul energetic se denaturează. Este greu de trasat o limită clară, care să ne indice locul unde circulația energiei a fost perturbată de cauze fiziologice, de exemplu, de depuneri de reziduuri în organism și locul unde dezechilibrele fiziologice sunt determinate de modificări în circulația energiei. Acupunctura, presopunctura și alte metode asemănătoare pot să refacă circulația normală a energiei și atunci bolile provocate de dezechilibrul circulației ener-

giei vor dispărea. Dar efectul va fi doar temporar. Ca totul să decurgă normal este necesar să ne îngrijim atât de corpul fizic, cât și de cel subtil.

Nivelul energetic al omului este strâns legat de starea mușchilor. Mușchii încordați fac dificilă circulația normală a fluxurilor invizibile și produc perturbații în câmpul de radiație al omului. Aflat într-un anturaj destins, calm, un individ tensionat interior poate să le schimbe dispoziția celorlalți, fără ca el să spună nici măcar un cuvânt: tensiunea parcă pluteste în aer. Astfel, cei prezenți, fără să-și dea seama, captează energia lui negativă. Tensiunea creează o neuniformitate în câmpul general și stimulează apariția forțelor de egalizare. Echilibrul poate fi refăcut fie prin aducerea energiei la un numitor comun, fie prin stingerea potențialului creat de energia cu semn opus. De exemplu, anturajul poate să înceapă să glumească pe seama individului exagerat de crispat, de timorat.

Dispoziția și tonusul vital sunt direct legate de nivelul energetic. Starea depresivă, stresul, pustiirea sufletească, oboseala și apatia demonstrează o lipsă de energie. Numai energia fiziologică este insuficientă pentru a susține un tonus vital înalt. Individul poate să fie obosit fizic, dar mulțumit și vioi. Și invers, un individ care a mâncat suficient și care nu este obosit fizic, poate să se simtă abătut și lipsit de vitalitate.

Rolul principal în viața activă a unui om îl joacă energia liberă. Dacă nu-ți dorești nimic, înseamnă că avem de-a face cu o lipsă de energie liberă. În cazul unui deficit de energie liberă, poți să te mobilizezi și să efectuezi funcțiile de rutină, dar îți va fi greu să inițiezi și să efectuezi acțiuni active. La originea oricăror acțiuni umane active se

află intenția. Dacă nu există energie liberă, atunci nu există nici intenție.

Energia fiziologică se consumă prin executarea acțiunilor. Pe noi ne va interesa în mod special primul tip, acela care duce la formarea intenției. Asta și înseamnă energia intenției. Datorită ei ne apare hotărârea de a avea și de a acționa.

Stresul și relaxarea

O stare de deprimare sau de tensiune blochează canalele centrale de energie. Acestea se îngustează și circulația energiei libere este încetinită sau se întrerupe cu totul. Într-o asemenea stare, intenția își pierde sursa de energie. În stare de stres, omul nu mai este capabil să acționeze eficient, întrucât intenția se blochează. Stresul poate să acționeze și invers asupra canalelor energetice. Ele se pot lărgi brusc și atunci omul acționează incredibil, în stare obișnuită nefiind capabil de așa ceva. Astfel de exemple sunt cunoscute, dar se întâmplă rar. În majoritatea cazurilor, capacitățile și posibilitățile individului în stare de stres scad drastic.

În cursul unei zile, omul trece printr-o multitudine de situații stresante. Aceste situații variază în funcție de influența pe care o au. Ea poate să fie total nesemnificativă, și de obicei, uităm imediat de ele sau poate să fie importantă și să vă scoată din ritm pentru mult timp. Reacția fi-rească la stres a organismului constă în tensionarea unor

anumite grupe de mușchi. Aceste tensiuni au devenit atât de obișnuite, încât nici nu le mai observăm. De exemplu, acum, când citiți aceste rânduri, vă sunt încordați anumiți mușchi ai feței. Dar este suficient să deveniți atent, că imediat aceștia se detensionează. Peste câteva minute ați și uitat de față și ea redevine o mască ce reflectă starea emoțională pe care o aveți.

Există un fals stereotip potrivit căruia te poți salva de stres prin metoda relaxării. De fapt însă, relaxându-vă, încercați să luptați cu urmările stresului, fără să îndepărtați cauza. Cauza tensiunii fizice o constituie tensiunea psihică. Starea de apăsare, neliniște, enervare, frică provoacă încordarea spasmodică a mușchilor. Desigur, relaxarea conștientă a mușchilor va avea un efect de ușurare, dar de scurtă durată. Cu toate acestea, tensiunea psihică va da iarăși totul peste cap. Pentru a înlătura tensiunea psihică este necesar și totodată suficient să nu mai dați importanță. Vă aflați într-o stare tensionată numai din cauza importanței excesive pe care o acordați faptului care vă sâcăie.

Stresul este efectul importanței pe care o dăm. Stresul poate fi alungat într-o clipă – eliminând importanța. Menținerea importanței este nefolositoare, ba chiar dăunătoare. Nu veți putea niciodată să schimbați situația în bine și să acționați eficient sub imperiul importanței. Când sunteți într-o stare tensionată, este suficient să vă „treziți” și să conștientizați că pendulul v-a agățat cu ajutorul importanței. În ce anume constă această importanță este ușor de determinat în fiecare caz în parte. Aduceți-vă aminte și spuneți-vă: debarasându-mă de importanță, mă eliberez de pendul și pot să acționez eficient. Trebuie să conștientizăm că dând o importanță exagerată, acționăm întotdeauna împotriva noastră.

În oricare situație complicată este suficient să ne amintim de importanță și să o diminuăm în mod conștient. Unica dificultate constă în a ne aminti la timp. Când sunteți în stare de stres, „dormiți” și ați uitat de transurfing. Ca să ne eliberăm de stres este necesar să ne trezim și să nu mai dăm importanță.

Dacă aveți obișnuința să dați atenție stării de confort sufletesc, nu vă va fi greu să vă amintiți la timp. De fiecare dată când aveți o stare de disconfort, puneți-vă întrebarea - de ce? Unde am dat prea mare importanță? Oricât de „important” vi s-ar părea, renunțați în mod conștient la importanță. Acționați numai în cadrul intenției curățate. Numai așa veți putea să acționați eficient.

Pentru a deveni imuni la stres, este necesar ca vechea obișnuință de a ne tensiona din orice, să o înlocuim cu o nouă deprindere – aceea de a ne strădui, pe cât posibil, să fim relaxați. Starea de relaxare nu înseamnă apatie și nici slăbiciune fizică. Această stare de existență în armonie cu lumea înconjurătoare înseamnă echilibru. Echilibrul presupune absența importanței interioare și exterioare: nu sunt nici rău și nici bun; lumea nu e nici rea și nici bună; nu sunt nici vrednic de milă, dar nici plin de sine, lumea nu este nici jalnică, dar nici formidabilă și așa mai departe.

Absența importanței sau cel puțin o importanță minimă constituie condiția principală a realizării unei stări de relaxare. În orice condiții, când importanța este excesivă, relaxarea nu este posibilă. De exemplu, este puțin probabil să te detensionezi, dacă te afli la marginea acoperișului unei case înalte și ai rău de înălțime. Dacă nu este posibil să renunțați la importanța aia, cel puțin nu vă lăsați forțate pentru a vă detensiona. În felul acesta consumați energie nu numai pentru a controla situația respectivă, im-

portantă pentru dumneavoastră, ci și pentru a vă asigura un minim de echilibru. Nu faceți acest lucru, ~~lăsați-vă în voie și agitați-vă cât poți~~

Pentru exercițiile de transurfing este necesar să intrați într-o stare de relaxare, în orice situație și în timp foarte scurt. Nu e nevoie de niciun fel de autosugestii verbale, pentru că mușchii nu sunt dirijați de cuvinte, ci de intenție. Majoritatea mușchilor corpului pot fi relaxați conștient, doar acordându-le atenție. De obicei nu acordăm atenție mușchilor, o facem doar atunci când simțim o durere sau un disconfort. De aceea este suficient ca printr-o „privire” mentală să parcurgem tot corpul și să deschidem „supapele”. Există totuși grupuri de mușchi care s-au dezobisnuit să se supună intenției. Cauza o constituie modul nostru actual de viață - sedentar, cu foarte puțină mișcare. De exemplu, mușchii spatelui sunt greu de controlat în mod conștient și de aceea, odată cu trecerea anilor, începe să ne doară spatele. Oricât de banal ar suna, gimnastica regulată, mai ales pentru mușchii spatelui, este absolut necesară.

Așadar, toată procedura constă în următoarele: fără grabă, dar iute, parcurgeți cu privirea interioară tot corpul și deschideți supapele. Acordați atenție întregii suprafețe a corpului, ca unui întreg. Imaginați-vă că pielea dumneavoastră este un fel de înveliș care, brusc, se încălzește din interior. Fixați-vă atenția pe exteriorul corpului. Imaginați-vă ce doriți: că pielea se încălzește sau că vă trec fiorii sau că simțiți mici descărcări energetice. Important este să simțiți că aveți piele. Iar acum să simțiți că energia vă strălucește pe toată suprafața corpului, ca un curcubeu într-un balon de săpun. În acest moment sunteți o parte a Universului și vă aflați în echilibru cu el. Nu trebuie să vă strădu-

iți să aveți senzații speciale. Fiecare simte în felul său. În general, nu e nevoie să vă străduiți. Faceți lucrul acesta în treacăt, dar faceți-l cu fermitate. Senzația integrală de strălucire a energiei pe suprafața corpului - aceasta este starea de relaxare, de echilibru și de unitate cu lumea înconjurătoare. După câteva încercări, veți ajunge să o realizați instantaneu și, în curând, veți intra în starea de relaxare la fel de ușor cum vă încrucișați brațele.

Vampirii energetici

Noi toți plutim într-un ocean de energie. Dar nu este chiar așa de simplu să primim energie pentru că, în ceea ce privește omul, ea se distribuie nediferențiat.

Pentru a o primi în mod conștient, omul trebuie să-și lărgască în mod intenționat canalele sale energetice și să lase fluxul de energie să intre în ele. De exemplu, când bei apă, o faceți în mod conștient și intenționat, dar nu puteți să lăsați, cu aceeași senzație clară, ca energia să pătrundă în dumneavoastră. În principiu, omul are posibilitatea ca în mod intenționat să „se încarce” din cosmos, dar această capacitate se află într-o stare incipientă, latentă.

Este mult mai simplu să primești energie de la altcineva, o energie deja asimilată. De acest lucru se folosesc așa numiții vampiri energetici. Energia se asimilează ușor pentru că ea are o anumită frecvență. Ca să primești energie străină este suficient să te reglezi pe frecvența respectivă. În același mod, circuitul oscilant al aparatului de ra-

dio nu captează toate undele radio, ci numai pe acelea pentru care a fost reglat. Vampirii se hrănesc cu energie străină deja asimilată. Pentru aceasta, ei se reglează pe frecvența ei.

Vampirul se reglează pe frecvența victimei sale la nivelul subconștientului. În exterior, aceasta se poate manifesta diferit. Persuasiv, el se apropie de o persoană cu o întrebare oarecare, apoi o privește insistent în ochi, încearcă să o atingă, o prinde de mână, o asaltează cu tot soiul de discuții, se pricepe să se muleze după caracterul și temperamentul persoanei în cauză; pe scurt, se furișează în sufletul victimei și încearcă să-i prindă freilul. Acesta este tipul de vampir „insinuant”. De regulă, el este un bun psiholog, este comunicativ, fără a fi fermecător, este un tip inopertun și lucrul acesta se simte imediat. E drept că și el este conștient de acest lucru și încearcă, pe cât posibil, să ascundă această trăsătură.

Un alt tip de vampir îl constituie manipulatorii. Manipulatorul, după cum se știe, se folosește de sentimentul de vinovăție al individului pe care îl acostează. Un astfel de vampir caută în mod inconștient indivizi care ar putea să se dea pe mâna altcuiva sau să ceară sfatul într-o situație dificilă. Individul care are un complex de vinovăție minor caută și el, tot în mod inconștient, pe cineva care să-l „judece” și îl găsește. Au nevoie de susținere și de sfaturi aceia care își pun la îndoială convingerile și se dau „pe mâna” judecății altora. Astfel, vampirul și donatorul se caută și se găsesc unul pe altul și fiecare primește ceea ce îi lipsește. Manipulatorul se reglează cu ușurință pe frecvența victimei sale. Tehnica în acest caz este foarte simplă: este suficient să atace doar în treacăt problema pe care o

are individul; acesta atât așteaptă - să se destăinuie și astfel își oferă singur energia.

3. Al treilea tip de vampir este cel mai dur și mai agresiv - este un „provocator”. Un astfel de individ, fără să mai stea pe gânduri, porneste un atac frontal și încearcă să-și scoată victima „din echilibru”. Cum acționează provocatorii, vă este bine cunoscut. Ei folosesc toate mijloacele, de la ironie discretă până la presiune grosolană. Important pentru ei este ca donatorul să-și iasă din fire. Cum va reacționa acesta? Tot printr-o grosolanie, prin iritare, indignare, teamă, neplăcere. Nu are importanță cum, pentru că lui îi convine orice.

Individul devine vampir energetic în mod inconștient. Tot inconștient, el vrea să se folosească de energia altcuiva. De-a lungul vieții el a văzut care sunt situațiile în care a căpătat satisfacție și un aflux de forțe, iar acum tinde în mod inconștient să repete experiența acumulată. După „ședința de contact”, donatorul se simte epuizat. Dacă după ce ați stat de vorbă cu un astfel de individ vă simțiți deprimat, golit energetic, aveți o stare de slăbiciune sau un frison, înseamnă că ați fost „folosit”.

Partea leului din energia liberă a oamenilor și-o iau însă pendulii. Deja știți cum procedează aceștia. Pendulii primesc energie prin canalul importantei. Spre deosebire de vampir, care acționează un timp scurt, pendulul poate sorbi energie în permanență, până când individul își trăslează emisia pe frecvența pendulului. Puterea acestei emisii este proporțională cu importanța.

Când ceva vă neliniștește și vă apasă, nivelul dumneavoastră energetic este slăbit. Intuitiv, la nivel energetic, acest lucru îl simt oamenii din jur și animalele. Înseamnă că nu ați mai fost lucid și nu ați mai avut încredere. Toc-

mai de aceea, dintre toți trecătorii de pe stradă, doar pe dumneavoastră vă va lătra câinele. Iar o țigancă nu vă va da pace până când nu vă va stoarce de niște bani. Țiganul-vampir poate să primească de la dumneavoastră o doză bună de energie. Puteți fi foarte ușor atras într-o situație problematică.

Asta nu înseamnă că în fiecare individ trebuie să vedeți un potențial vampir energetic. Tensionându-vă din această cauză, îi deschideți accesul la propriul biocâmp. Ca să vă apărați de o influență nedorită este necesar să vă întăriți învelișul energetic, să vegheați asupra nivelului importante și să fiți lucid.

Luciditatea vă va permite ca la momentul necesar să vă dați seama că cineva încearcă să vă atragă în joc sau în capcană. Dacă nivelul importanței este scăzut, reglarea pe frecvența dumneavoastră va fi dificilă. Va trebui să dați atenție mai ales acelor semne care vă arată că aveți un sentiment de vinovăție, chiar dacă este mic. Dacă sunt goliți, n-au de ce să mă agațe. După două-trei încercări nereușite, manipulatorul vă va lăsa în pace. Iar un înveliș energetic rezistent va fi o protecție de nădejde în fața oricărei imixtiuni.

Învelișul de protecție

Orice om este înconjurat de un înveliș energetic invizibil. Omul obișnuit nu este capabil să-l simtă, dar poate să și-l imagineze. Trebuie să vă simțiți toată suprafața pro-

priului corp ca atunci când vă cufundați în apa fierbinte a băii. Eu nu spun „încercați”. Vă spun să faceți acest lucru. Când nu doar veți încerca, ci veți face, veți simți imediat și atunci nu mai este nevoie de antrenament. Energia se răspândește încet, ca un val venit dinspre centrul corpului, iese la suprafață și se transformă într-un balon. Imaginați-vă un balon în jurul dumneavoastră. Acesta este învelișul energetic. N-are importanță că nu-l simțiți la modul real. Doar imaginându-vi-l faceți deja primul pas spre controlul acestui înveliș. Cu timpul, îl veți simți în mod real.

Oamenii care au capacități extrasenzoriale pot să vadă învelișul ca atare, precum și toate defectele acestuia. Fiecare individ are nativ capacități extrasenzoriale, dar nu le folosește și de aceea ele se află în stare latentă. Aceste capacități pot să fie trezite după antrenamente îndelungate sau, dintr-odată – este vorba doar de forța intenției. Desigur, este destul de dificil să ajungi la o asemenea intenție. Dar, pentru scopurile noastre, va fi absolut suficient să vă aduceți propriul nivel energetic la starea de sănătate. Un înveliș slab nu se poate apăra în fața unei imixtiuni violente.

Un nivel energetic bun, puternic, sănătos poate fi dezvoltat și menținut dacă facem în mod regulat exerciții speciale. Este foarte simplu și nu vă ia mult timp. Ridicați-vă, stați drept, să vă fie comod și să nu vă încordați. Inspirați și imaginați-vă că fluxul energetic iese din pământ, intră în zona perineului, se deplasează de-a lungul coloanei vertebrale (cam la distanța indicată mai sus), iese prin cap și pleacă înspre cer. Acum expirați și imaginați-vă că de sus, din cer, coboară un șuvoi de energie, intră prin cap, se deplasează de-a lungul coloanei și intră în pământ. Nu este absolut necesar să simțiți fizic aceste șuvoaie. Este sufi-

cient să vi le imaginați. Cu timpul, sensibilitatea va fi antrenată astfel încât veți putea să simțiți.

Apoi, imaginați-vă că ambele șuvoaie se deplasează simultan unul spre altul, fără să se întretaie, fiecare în albia sa. La început faceți acest lucru când inspirați și când expirați, dar cu timpul va trebui să vă străduiți să nu mai faceți nici o legătură între șuvoaiele de energie și respirație. Prin forța imaginației (intenției) puteți să accelerați circulația fluxurilor de energie și să le dați forță. Acum imaginați-vă că fluxul ascendent iese și se revarsă deasupra capului ca o fântână arteziană. Prin analogie, fluxul descendent iese și se revarsă și el, dar în direcție opusă, exact sub picioare. Aveți deasupra și dedesubt două arteziene. Uniți în gând stropii celor două fântâni astfel încât să vă aflați în interiorul sferei energetice. Apoi mutați-vă atenția spre suprafața corpului. Simțiți-vă suprafața pielii, apoi extindeți această senzație până ajunge o sferă, ca un balon rotund care se mărește atunci când se umple cu aer. Când umflați în gând suprafața exterioară a pielii, fântânile energetice sunt închise înăuntru și sfera se fixează. Toate aceste manevre se fac calm, fără tensiune. Nu e necesar să vă străduiți din toate puterile să simțiți ceva.

Nu vă faceți griji dacă fizic nu simțiți fluxurile centrale. Sunteți atât de obișnuit cu ele, încât nici nu le mai simțiți, așa cum nu simțiți niciun organ interior care este sănătos. În mod regulat, când și când, concentrați-vă atenția asupra fluxurilor de energie și veți ajunge să le simțiți fizic. Nu la fel de puternic cum ar fi, să zicem, pipăitul, dar destul de real.

Iată, aceasta este gimnastica energetică. Închizând fluxurile de energie într-o sferă, vă creați învelișul de protecție. Extinzând energia de la suprafața corpului până

ajunge ca un balon, vă stabiliți învelișul energetic. Utilitatea acestui gen de gimnastică este apreciabilă. În primul rând, învelișul vă fereste de înfrângeri. În al doilea, antrenându-vă energetic, vă curățați canalele fine. Dopurile care împiedică deplasarea energiei dispar, iar găurile din înveliș, prin care se pierde energia, se acoperă. Toate acestea nu se petrec dintr-o dată, ci treptat. În schimb, nu mai este nevoie să vă adresați pentru ajutor reflexoterapeuților și celor cu capacități extrasenzoriale. Vă refaceți singur circulația normală a energiei.

Trebuie precizat că învelișul energetic nu poate să vă apere de vampiri și de penduli. Acești profitori vă sorb energia reglându-se pe frecvența dumneavoastră. Când pendulul încearcă să înhațe victima, aceasta se dezechilibrează energetic. În acel moment, ca să distrugeți pendulul, trebuie să vă treziți (să fiți conștienți) și să renunțați la importantă. Mușchii se vor destinde, nivelul energetic se va reechilibra și pendulul va dispărea. Dacă dumneavoastră nu părăsiți punctul de echilibru, el nu poate să vă ia energia. De aceea trebuie să fiți conștienți, pentru ca în permanență să controlați acele momente când, fără să vreți, nu cu bună știință, deviați de la starea de echilibru.

Creșterea nivelului energetic

Creșterea nivelului energetic nu înseamnă în niciun caz acumulare de energie. S-ar putea să vi se pară ciudat, pentru că și noi ne-am obișnuit cu fraze de tipul „n-am

energie”, sau „sunt plin de energie”. Putem să acumulăm energie, dar numai energie fiziologică, sub formă de calorii. Pentru aceasta este suficient să vă hrăniți bine și să vă odihniți cum trebuie. Omul nu are de unde să strângă energie liberă. Ea vine din Cosmos. Când canalele sunt suficient de largi, există și energie; dacă ele sunt înguste, nu există nici energie. De aceea, un nivel energetic înalt înseamnă, în primul rând, canale largi.

Energia liberă este totdeauna prezentă în natură în cantitate nelimitată – ia cât poți duce. Trebuie să învățăm să o lăsăm să intre în noi și să ne simțim una cu Universul. Această stare nu trebuie să constituie un act singular. Trebuie să tindem permanent să fim una cu lumea înconjurătoare.

Omul are impresia că dacă acumulează multă energie, devine puternic și va avea numai succese. Această acumulare este doar o pregătire pentru a acționa asupra lumii prin forța intenției interioare. După cum știți, încercările de a schimba sau a birui lumea prin forță este o treabă foarte grea, este lipsită de noblețe, este inefficientă și prin urmare presupune cheltuieli mari de energie. Interacționând cu lumea prin forța intenției interioare, omul are o părere greșită despre capacitățile sale. În realitate el este doar o picătură de apă într-un ocean.

Intenția exterioară nu schimbă lumea și nici nu luptă împotriva ei. Ea doar își alege din această lume ceea ce îi trebuie. În „magazinul din spațiului variantelor”, nu are nevoie nici să vândă mărfuri și nici să le ia cu forța de la vânzători. Pentru a funcționa prin intenția exterioară nu e nevoie să acumulăm energie. Ea se găsește din belșug pretutindeni – practic ne scaldăm în ea. Să acumulăm această energie este ca și cum, înotând într-un lac, am ține în gură

apă de rezervă. Nu vă străduiți să faceți rezerve de energie, ci lăsați-o să treacă liber prin dumneavoastră prin cele două fluxuri energetice care se întâlnesc. Puteți să le închideți sub forma a două fântâni arteziene. Asta este tot ce trebuie să faceți.

Nu vă străduiți să vă transformați într-un fascicul de energie; imaginați-vă că sunteți o picătură într-un ocean. Recunoașteți și simțiți-vă una cu Universul și atunci toată energia va fi la dispoziția dumneavoastră. Nu o concentrați în dumneavoastră; contopiți-vă cu energia Universului. Lărgiți-vă sfera energetică, lăsați-o să se „topească” în spațiul înconjurător, și nu uitați niciun moment că sunteți doar o infimă particică din acest spațiu. Și atunci, doar mișcând din degetul mic al intenției exterioare, în câtva timp, veți putea să faceți ceea ce cu forța intenției interioare nu veți putea să faceți niciodată. Eu vorbesc despre realizarea scopului dumneavoastră și nu despre intenția interioară de a-i aranja cuiva figura. Nevoile de moment pot fi într-adevăr satisfăcute numai prin forța intenției interioare.

Energia liberă va fi prezentă în cantitate suficientă atâta timp cât canalele energetice nu sunt îngustate. Îngustarea canalelor energetice se produce din două cauze: poziția organismului și acțiunea permanentă a stresurilor. Într-un organism plin de reziduuri, energia nu poate să circule liber. În situații de stres canalele se îngustează și mai tare. Scurtele perioade de avânt energetic alternează cu perioade îndelungate de cădere. În aceste perioade omul nu poate duce o viață activă, ci își târăște zilele.

Cu timpul, canalele energetice se atrofiază tot mai mult. Această situație este cauzată de faptul că, odată cu trecerea anilor, individul nu se mai dezvoltă, intră într-un ritm de viață anost și, practic, canalele de energie nu mai

lucrează. Antrenarea canalelor de energie se face atunci când intenția trebuie folosită la nivel maxim. Realizându-și scopurile vitale, individul stimulează intenția și prin urmare și canalele. Imediat ce înălțimile au fost cucerite, ștacheta intenției începe ușor să coboare. Și iată, vine și timpul când, seara (și nu numai atunci) nu-ți dorești nimic altceva decât să stai cât mai comod într-un fotoliu, în fața televizorului. Canalele energetice sunt înguste, energia intenției nu mai există, viața nu mai e o bucurie, ci o povară.

Din fericire, totul se poate îndrepta ușor. Pentru aceasta nu mai trebuie să obligăm intenția să cucerească noi cote. Canalele energetice sunt antrenate bine prin exercițiu energetic. Dar ar fi și mai bine dacă, în măsura în care este posibil, ați purta întotdeauna cu dumneavoastră senzația fluxurilor centrale de energie și a corpului subtil. Această stare are o serie de avantaje. Vă aflați în armonie și în echilibru cu lumea înconjurătoare, reacționați subtil la schimbările din mediul înconjurător și vă deplasați cu succes pe curent. Sunteți racordați la câmpul informațional – un izvor nelimitat pentru creație. Aveți acces la energia Cosmosului. Răspândiți în jur o emisie armonioasă, ceea ce creează o oază de bunăstare și succes. Dar ceea ce este important este faptul că acționați la limita unității dintre suflet și rațiune, adică mai aproape de intenția exterioară. În felul acesta, capacitatea dumneavoastră de a controla intenția exterioară se dezvoltă și, deci, dorințele încep să se împlinească tot mai repede și mai ușor.

Va fi de-ajuns ca din când în când, în cursul zilei, să vă activați fântânile arteziene ale fluxurilor energetice și să încercați mental să le intensificați, dar fără prea mult zel, fără să fiți tensionat. Dacă în această situație simțiți o oarecare greutate în cap înseamnă că, prin forța sa, fluxul as-

centent este mai puternic decât cel descendent. În acest caz, să vă fixați atenția pe fluxul descendent și să-l intensificați puțin. Fluxurile de energie trebuie să fie în echilibru, astfel ca punctul central să se găsească undeva la mijlocul corpului. Din acest punct direcționați mental emisia spre toată sfera energetică, situație în care senzația corpului subtil se intensifică în mod evident. În felul acesta, trebuie să obțineți o senzație complexă, să simțiți fluxul ascendent și pe cel descendent, și în același timp să vă simțiți corpul energetic.

Dacă atenția se concentrează pe fluxul descendent, centrul energetic se deplasează în jos. Și, invers, dacă ea se concentrează pe fluxul ascendent, energia se va acumula în partea superioară a corpului. În plus, centrul fizic de greutate se va deplasa întocmai ca cel energetic. Această însușire poate fi folosită în sport. Dacă este nevoie de stabilitate în picioare, ca de exemplu pentru schi-ul montan, trebuie să intensificăm fluxul descendent. Dar pentru sărituri trebuie întărit fluxul energetic ascendent. Maeștrii în artele marțiale cunosc foarte bine însușirile fluxurilor energetice. Există asemenea specialiști pe care, practic, nu-i poți urni din loc dacă ei și-au concentrat fluxul descendent. Și, invers, dacă maestrul s-a concentrat pe energia din fluxul ascendent, el poate executa niște sărituri greu de imaginat.

Când executați exerciții fizice, acordați atenție fluxurilor centrale. Acest lucru nu trebuie făcut cu prea multă stăruință; cu sârg – nu veți obține mare lucru. Aruncați câte o privire interioară asupra zonei de dinaintea coloanei și imaginați-vă cum fluxul ascendent se deplasează în sus, iar cel descendent – în jos. Dacă în mod regulat veți mișca mental fluxurile centrale, treptat, se va instala deprinderea

de a le simți. S-ar putea să vi se pară că nu există concordanță între unele mișcări și vizualizarea fluxurilor. Nu vă grăbiți; cu timpul, vă va fi ușor să corelați orice mișcare cu simțirea fluxurilor de energie.

Dacă faceți exerciții de forță, veți putea să vă creșteți în mod simțitor nivelul energetic, concentrându-vă atenția pe fluxurile centrale. Când efectuați mișcări de încordare a forțelor, atenția se concentrează pe mușchi. Când faceți o mișcare de revenire și mușchii se destind, atenția se mută pe fluxurile centrale de energie. Momentul de destindere trebuie să dureze o secundă-două și trebuie să simțiți mișcarea fluxurilor de energie.

Să luăm ca exemplu prinderea la bară. La începutul înălțării rețineți-vă respirația și executați ridicarea, expirați concentrați-vă atenția pe efort. Apoi, la coborâre, inspirați, relaxați-vă mușchii și mutați atenția pe fluxurile centrale de energie. Imaginați-vă cum, în timpul relaxării, fluxurile energetice se mișcă simultan în ambele direcții. Întindeți complet mâinile și lăsați-le să atârne relaxate în jos timp de una-două secunde. Veți simți în mod cert fluxurile de energie – ele parcă se eliberează – și încep să se miște lent. Nu trebuie să accelerați momentele de relaxare; dați-le posibilitatea să se miște liber.

Când vă desprindeți de podea, procedați invers – împingeți cu putere fluxurile de energie. Întindeți coatele și simultan, în gând, împingeți cu putere fluxurile de energie spre ieșire. În timpul exercițiilor inspirați și expirați în ordinea care vă este mai comodă, să nu simțiți vreun disconfort. În general, la majoritatea exercițiilor de forță, în faza de efort se reține respirația sau se expiră, iar în faza de relaxare - se inspiră.

Prin concentrarea atenției pe fluxurile de energie deja stimulați amplificarea lor. Alternanța încordare-relaxare le stimulează și mai mult, dacă atenția este concentrată în mod corect. În faza de încordare, ele s-au oprit și s-au strâns ca niște arcuri. În timpul relaxării, arcurile se destind și forța fluxurilor de energie crește. După efort, energia acumulată și comprimată se eliberează și, literalmente, este împinsă prin canalele centrale.

Creșterea nivelului energetic nu numai că vă ridică tonusul vital, dar vă și face mai impunător. Energia pe care o emiteți devine mai consistentă. Acest lucru vă va fi de folos când veți avea nevoie să influențați pe cineva sau să-l convingeți de ceva. Sunt cunoscute asemenea metode de forță prin care oamenii pot fi influențați energetic, dar aceste metode sunt în contradicție cu **principele transurfingului**, care spun că nu aveți dreptul să schimbați, ci doar să alegeți. **Cu lumea înconjurătoare nu trebuie să lupti sau să faci presiuni asupra ei.** Ar fi o modalitate puțin eficientă de atingere a scopurilor proprii. După cum cunoașteți, intervențiilor în forță, lumea le răspunde tot cu forță.

Cu cât aveți un nivel energetic mai ridicat, cu atât oamenii vă tratează mai bine pentru că, subconștient, ei simt energia și, într-o oarecare măsură, chiar o folosesc. Dar oamenii obișnuiți nu se alimentează cu energie într-un anumit scop, așa cum procedează pendulii. **Dacă energia dumneavoastră este în excedent și se revarsă peste marginile „fântânilor”, aceștia pur și simplu se scaldă în ea.**

Oferindu-le oamenilor un surplus de energie, îi bine-dispuneți. Oamenii s-au obișnuit așa de mult să-și ofere energia pendulilor, încât aceștia se bucură când cineva le-o dă de bunăvoie. Din această categorie fac parte așa-numitele **personalități „magnetice”** sau **carismatice.** Des-

pre ele se spune că au un farmec inexplicabil, că au magnetism. Acest fapt nu este de mirare. Ce vă place mai mult: o băltoacă cu apă stătută sau un izvor curat? Nu vă neliniștiți dacă cei din jur vă consumă din energie. Acel mic surplus de energie pe care îl dați celor din jur, va lucra numai în folosul dumneavoastră.

Să presupunem că urmează să aveți o întâlnire foarte importantă. Renunțați la importanță și activați-vă fluxurile centrale de energie. Lăsați-le să țâșnească precum fântânile arteziene. Veți avea nevoie de mult mai puține cuvinte înțelepte și de argumente convingătoare. Doar activați-vă fântânile. Atrăgând energie liberă și lăsând-o să treacă prin dumneavoastră, le faceți un dar celor din jur. La nivelul subconștientului ei vor simți acest lucru și, fără ca ei să-și dea seama, le veți deveni simpatic. Secretul farmecului dumneavoastră va fi o enigmă doar pentru ei.

Energia intenției

Așa cum s-a arătat, energia intră în corpul omului sub formă de fluxuri centrale, se formează gânduri și, când iese din corp, capătă parametrii care corespund acestor gânduri. Energia modulată se suprapune pe sectorul corespunzător din spațiul variantelor, ceea ce duce la realizarea materială a variantei. Modularea are loc numai în cazul în care sufletul și rațiunea sunt unite. În caz contrar, energia mentală seamănă cu interferențele unui aparat de radio.

Prin forța intenției interioare puteți realiza acțiuni elementare în lumea materială. Dar realizarea materială a unei variante potențiale în spațiul variantelor are loc numai prin forța intenției exterioare. Ea apare atunci când sufletul și rațiunea sunt unite în năzuințele lor. Forța ei este proporțională cu nivelul energetic. Intenție exterioară înseamnă hotărâre absolută combinată cu un potențial energetic ridicat.

Nivelul energetic crește prin antrenarea fluxurilor centrale de energie și prin curățirea organismului. Dar în transurfing mai există o metodă minunată care ajută la lărgirea canalelor, și anume vizualizarea procesului.

Pentru creșterea energiei intenției este necesară intenția însăși. Vă puteți da următoarea directivă: „canalele mele se lărgesc și energia intenției crește”. În timp ce faceți gimnastică, vizualizați procesul respectiv. Vă amintiți că esența vizualizării procesului constă în constatarea următorului fapt: „astăzi mi-e mai bine decât ieri, iar mâine îmi va fi mai bine decât astăzi”. Activați-vă fântânile energetice și repetați în gând afirmația că energia intenției dumneavoastră crește cu fiecare zi ce trece. În felul acesta, intenția însăși se va autosuține și va ridica nivelul energetic pe o curbă crescătoare.

Nu uitați că intenția de a vă crește biocâmpul trebuie să fie curățată de potențialele dorinței și importanței. Stăruința și strădania în tendința de a intensifica fluxurile energetice vor avea un efect invers – de blocare. Orice stăruință și strădanie creează un potențial excedentar pentru că acordați prea multă importanță realizării scopului. Intenția nu este strădanie, ci concentrare. Importantă este doar concentrarea asupra procesului. Dacă executați exercițiile prin încordarea tuturor forțelor, dar rațiunea se gân-

dește la altceva, vă pierdeți timpul și puterile în zadar. Nu vă mai străduiți, ci concentrați-vă pe acțiune.

Pasul intenției

Imaginați-vă că un nou-născut al unui om obișnuit intră într-o lume în care oamenii îmbătrânesc încet și trăiesc, să zicem, până la trei sute de ani. Ce credeți, cât va trăi proaspătul nou-născut? La fel, eu vreau să spun că, chiar de la naștere, omul este crescut potrivit unui scenariu-standard: cu vârsta, sănătatea se înrăutățește, corpul se subrezește și, în final, moare. Indubitabil, pentru aceasta acționează obișnuitele cauze fiziologice.

Dacă totuși analizăm procesul îmbătrânirii de pe pozițiile teoriei transurfingului, el nu este altceva decât un transfer indus. Se poate chiar afirma că este cel mai lung transfer indus. Are loc lent, dar extrem de sigur. Scenariul îmbătrânirii, uzării, este atât de obișnuit și de evident, încât nimănui nu-i trece prin gând să se îndoiască. Încercările de a schimba scenariul s-au redus doar la descoperirea a tot soiul de elixire. Dar nici măcar succesele farmacologiei și geneticii contemporane nu au dus la rezultate semnificative.

De aici se poate trage concluzia că factorii fiziologici au o oarecare pondere în procesul de îmbătrânire. Care este ponderea transferului indus, este greu de apreciat. Dar nici nu este prea important acest fapt. Important este să conștientizăm ce anume se petrece.

Din cea mai timpurie copilărie, suntem absolut convingiți că procesul de îmbătrânire este inevitabil. Pe parcursul întregii vieți avem o mulțime de confirmări atât din experiența altora, cât și din cea proprie. Fiecare aniversare este însoțită de urări teatrale de sănătate și ani lungi de viață. Dar toți înțeleg perfect că aceste urări n-au nicio importanță și că nu au nicio influență asupra scenariului. Ba, dimpotrivă, traducând în limba faptelor, înseamnă că sănătatea dumneavoastră e departe de a fi corespunzătoare și că anii se duc. Acestea sunt oscilații ușoare sau, mai curând, o joacă a pendulului distructiv.

Mai devreme sau mai târziu, vă dați seama că, în urmă cu vreo zece ani, aveți mult mai multă energie și putere. Doriți să împărtășiți cuiva aceste gânduri. Și se găsesc imediat amatori de discuție pe această temă. Despre ce vorbesc oamenii când se întâlnesc? Despre boli și despre vreme. Participând la aceste discuții, emiteți energie pe frecvența pendulului distructiv, adică îi acceptați jocul.

Pendulul vă poate da un impuls sub forma unei indispoziții sau unei boli. Acest lucru vă alarmează și imediat vă gândiți: „Se pare că sunt bolnav”. Este răspunsul dumneavoastră la frecvența de oscilație a pendulului; el primește energie și vă mai dă încă un impuls – vă doare și mai tare. Vă duceți la medic, el vă confirmă că sunteți bolnav și procesul evoluează. Pendulul capătă energie și oscilează și mai puternic. Când vine criza, pendulul a căpătat deja totul, vă lasă în pace și începe procesul de îndrăvenire, dacă transferul indus nu și-a aruncat „victima” pe linia vieții, unde sunteți un invalid.

O întrebare rezonabilă: ce rezultă? Să nu te duci la doctor, să nu iei medicamente și să-ți ignori bolile? Desigur, nu. Refuzul de a trata o boală care evoluează nu în-

seamnă ieșire din joc, ci o neglijență iresponsabilă. Este vorba despre faptul că nu trebuie să-ți permiți să fii atras în acest joc.

Dacă vă întrebați colegul: „De ce nu ai venit la serviciu?” El vă va răspunde invariabil: „Am fost bolnav”. Atenție: răspunsul lui nu este „*m-am doborât*”, ci „*am bolit*”. La întrebarea: „Ce ți s-a întâmplat?” răspunsul va fi: „Sunt bolnav”. Desigur, un răspuns de genul: „Am făcut (fac) un tratament” va fi nefiresc. Și aceasta, pentru că oamenii așa s-au obișnuit, să joace jocul denumit Boală, aceasta însemnând că vindecarea în sine, nu este considerată un scop, ci un atribut, un fenomen colateral al jocului.

Jocul cu pendulul distructiv începe prin aceea că sunteți dispus să acceptați simptomele bolii sau, altfel spus, să vă prindeți de cârligul spiralei transferului indus. Primul impuls al pendulului poate fi parat dacă nu luați în serios simptomele, dacă le respingeți cu calm și dacă uitați de ele. Dacă acest lucru nu vă reușește, atunci pendulul poate fi anihilat luând unele măsuri profilactice elementare. Dacă totuși v-ați îmbolnăvit, nu vă jucați de-a Boala, ci jucați-vă de-a Vindecarea.

Jocul de-a Boala înseamnă să suferiți pasiv, să participați la discuții despre diverse boli, să oftați, să vă jeluiți, să deveniți capricios și să pretindeți de la cei apropiați compasiune și grijă, să considerați că dacă vă simțiți rău, acesta este un atribut al dumneavoastră, inalienabil, să vă purtați cu boala precum cu „sfintele moaște”, să căutați și să folosiți orice informații privitoare la boală.

Jocul de-a Vindecarea înseamnă să acționați în mod activ, să vă interesați de metodele de însănătoșire, să vă străduiți să duceți un mod de viață sănătos, să tratați boala cu umor, să vă îndreptați atenția spre îmbunătățirea dispo-

ziției generale, să năzușiți spre sănătate, să stați de vorbă cu cei care gândesc ca dumneavoastră.

Vedeți, sunt două jocuri complet diferite. În cel de-a Boala, sunteți un participant pasiv, o victimă; emițând pe frecvența pendulului distructiv, veți fi absorbit în pâlnia transferului indus. În cel de-a Vindecarea vă manifestați ca un creator, un constructor activ și stăpân; dispuneți singur de propria soartă și de aceea vă transferați pe liniile sănătoase ale vieții.

Acum, dacă încercați să vă jucați de-a Vindecarea, puneți-vă întrebarea dacă jucați suficient de cinstit acest joc. Este vorba despre faptul că te poți minți, așa cum se întâmplă adeseori. De exemplu, să recunoașteți cu toată convingerea că trebuie să aveți un stil de viață sănătos, că trebuie să renunțați la obiceiurile nocive, să faceți exerciții fizice, să vă hrăniți sănătos și așa mai departe. În realitate, vechile obiceiuri sunt adânc înrădăcinate; vă străduiți să respectați regulile unui mod de viață sănătos doar pentru că „așa trebuie” și pentru că de fapt, pur și simplu vă este lene.

Acesta nu mai este doar un joc, ci se numește „Eu sunt bolnav și ei mă tratează”. În plan energetic, acesta nu se deosebește prin nimic de jocul de-a Boala. În acest caz, vă străduiți să vă jucați de-a vindecarea, nu o faceți din convingere, ci silit. Intenția nu este curată și nu este sinceră, și de aceea și rezultatul va fi cel corespunzător.

O ilustrare excelentă a unui joc nesincer o constituie încercările reprezentanților sexului frumos de a da jos din greutate. Ele se chinuie cu diete, supunându-se unei adevărate torturi („Eu sunt bolnavă și ei mă tratează”). Ele își urăsc greutatea și silueta, iar dumneavoastră știți că acest lucru constituie o excelentă modalitate de a emite energie

pe frecvența acelei linii a vieții, unde silueta și greutatea sunt așa. Lor nu le plac aceste diete, vor să mănânce exact lucrurile cu care s-au obișnuit. Dacă și dumneavoastră jucați acest joc, renunțați la această siluire lipsită de sens. În cel mai bun caz, ea va da rezultate minore, de scurtă durată. Când vă autosiluiți, subconștientul se teme, se opune și, în final, își ia revanșa – atunci să vă așteptați ca, după ce ați renunțat la dietă, să vă îngrășați și mai mult.

Concluzia poate fi numai una singură: dacă vreți să aveți sănătate și frumusețe, schimbați-vă modul de viață. Aceasta înseamnă să renunțați la vechile obiceiuri și să vă însușiți unele noi, dar să nu o faceți din necesitate, ci din convingere. Trebuie să existe intenție și aceasta să fie curată. Nu puteți emite energie pe frecvența liniilor dumneavoastră sănătoase de viață și deci să treceți pe ele, dacă vă purtați ca înainte. Nu este atât de greu cum vi se pare. A vă schimba obiceiurile este numai o problemă de intenție și de timp. Iar timp nu vă trebuie așa de mult. Alegerea este de partea dumneavoastră.

Pendulii bolilor

Orice om a fost bolnav cel puțin o dată în viață. Boala creează o mulțime de neplăceri și îngrijorare, generează gânduri și emoții negative care sunt emise în spațiu. Această energie este un teren propice pentru dezvoltarea pendulilor care au legătură cu bolile. Întotdeauna ei asimilează foarte bine energia negativă.

Pendulii generați de boli sunt unii dintre cei mai puternici. Înainte de toate, aceștia sunt chiar ei boli și epidemii. În opoziție cu ei, acționează tot soiul de penduli ai medicinei. Vă imaginați ce structuri puternice sunt toate acestea! Clinici, sanatorii, instituții, fabrici de medicamente, farmacii, știință, cercetare științifică, învățământ medical.

Scopul declarat al pendulilor medicinei îl reprezintă lupta cu bolile. De fapt, această luptă generează o mulțime de fenomene negative, proprii pendulilor distructivi, pentru că scopul lor principal este să-și mențină adepții și să atragă alții, noi.

De exemplu, medicina oficială este ostilă față de toate metodele de vindecare netradițională, (adică, de cele care nu-i aparțin). Critica reprezentărilor învechite sau false, dacă ea pornește de la adepții leacurilor băbești, va fi declarată antiștiințifică. Reacția față de orice noi metode de vindecare care nu-i aparțin, va fi foarte neprietenoasă. La rândul lor, adepții metodelor netradiționale nu s-ar da la o parte dacă ar fi cazul să arunce piatra în curtea „ortodocșilor”.

Individul aflat sub influența pendulilor bolilor sau medicinei nu poate să-și recapete sănătatea din tinerețe, din timpul când nu prea își făcea probleme legate de sănătate. Nu ați acordat atenție propriei sănătăți pentru că ea nu vă crea probleme. Respectiv, vibrațiile energetice nu includeau frecvențele pendulilor bolilor.

Cu vârsta, cădeți treptat, într-o măsură mai mare sau mai mică, sub influența pendulilor. Emitând energie pe frecvențele acestora, le cedați energie și vă mutați pe liniile vieții unde există boli. De aceea, pentru a vă recăpăta sănătatea, este necesar ca, înainte de toate, să vă eliberați

de legăturile cu ei. Aceasta înseamnă să fiți impenetrabil la informațiile venite de la penduli și să nu participați la jocurile lor, adică să aplicați metoda prăbușirii. Însă, dacă vă e frică de boli, jucați-vă de-a Vindecarea și îngrijiți-vă corpul, aceasta fiind metoda stingerii. Să analizăm câteva exemple de comportament ale pendulilor bolilor.

Reclamele la medicamente vă arată în fiecare zi oameni fericiți, care au luat un anumit medicament și au devenit sănătoși. Și nu numai atât, dar au și mare succes în tot ce fac. Înșelătoare ispită! Ea lucrează fără greș, întrucât, așa cum am discutat, majoritatea oamenilor trăiesc în stare de semiconștientă. În creierul dumneavoastră este introdus programul: „Du-te la farmacie, ia-ți medicamentul și vine recompensa – totul va merge foarte bine”. Și asta încă nu e lucrul cel mai rău. În aceste reclame se ascunde o altă reclamă cu implicații mai profunde, un program mascat.

Gândiți-vă puțin: de regulă, în reclame sunt arătați oameni absolut normali, simpatici, mai mult chiar, oameni cărora le merg treburile excelent. (Dumneavoastră oți fi mai prejos?) Toți oamenii aceștia suferă de ceva, dar se însănătoșesc rapid după ce au luat medicamentele respective. (Și dumneavoastră puteți fi la fel!) Fiecăruia dintre noi ni se inoculează în conștient și în subconștient faptul că suntem predispuși la boli, că suntem deja bolnavi sau că în curând ne vom îmbolnăvi. Și mulți acceptă aceste condiții ale jocului. Aceasta este fața nu cea declarată, ci cea ade-vărată a pendulului distructiv. Sarcina lui nu este să-l lecu-iască pe individ de boală, ci să-l facă adeptul său, adică să-i insufle acestuia ideea că este bolnav și că trebuie să ia medicamente.

Există încă o metodă interesantă de atragere a adeptilor și anume prognozele meteo care anunță că se va strica

vreamea. Se iau ca bază informațiile legate de furtuni magnetice, variații de presiune atmosferică și alți factori nefavorabili (De remarcat că toate aceste fenomene au loc practic în fiecare zi, într-o măsură mai mare sau mai mică). Plecând de la aceste date, se alcătuiesc prognoze oarecum personalizate, pentru cine și pentru ce fel de afecțiuni, astăzi sau mâine, va fi rău. Dacă ascuți o dată, de două ori, este distractiv să auzi cum pendulul nu mai poate de bucurie când enumeră toate bolile posibile și urmările inevitabile pentru cei care sunt afectați de ele. După aceea însă, ți se face groază. Imaginați-vă ce program distrugător li se introduce în conștient oamenilor care deja sunt bolnavi. Ascultând așa ceva, te poți gândi că este mai bine să nu ieși din casă sau chiar să te așezi singur în sicriu. Desigur, factorii nefavorabili ne influențează sănătatea, dar de ce e nevoie să-ți iei aconto la necaz? Și sunt mulți oameni, mai ales vârstnici, care dau crezare acestor efuziuni ale pendulului și își alcătuiesc anticipat un program de indispoziții și de acutizări ale bolilor, ca și când ar fi condamnați. Astfel de prognoze reprezintă un model de tendință obraznică și cinică a pendulului de a-i subordona pe oameni influenței sale.

Subiectul cel mai clasic îl constituie discuțiile despre sănătate cu cunoscuții și cu cei apropiați. De regulă, discuțiile se poartă nu pe tema întăririi sănătății, ci pe tema bolilor și a tratamentelor acestora. Unul descrie cu satisfacție cum se descurcă cu belelele sale, altul oftează că bătrânețea-i o povară. Participanții la o asemenea discuție emit în mod activ energie pe frecvența pendulilor bolii. Această energie este la fel de molipsitoare ca microbii generatori de boli. Evitați astfel de discuții, în caz contrar nici nu vă

veți da seama cum vă mutați pe frecvența de emisie a bolilor.

Este foarte ușor să identificați un pendul al bolii – el vă reține atenția prin informații despre boli și posibilități de vindecare. Dacă vă hotărâți să ignorați aceste informații, adică să le lăsați să treacă pe lângă ureche, să nu le luați în serios, el se va descuraja și vă va lăsa în pace – aceasta va însemna prăbușirea lui. Dacă veți reacționa la aceste informații printr-un râs sănătos și glume pe seama lor, pendulul, îngrozit, nu va ști cum să dispară mai repede – aceasta însemnând stingerea lui.

Despărțindu-vă de pendulii bolilor, veți obține o deplină libertate, dar aceasta nu va putea dura mult timp. Așa e făcut omul, să simtă nevoia să fie adeptul unui pendul sau al altuia. De aceea, mai devreme sau mai târziu, riscați să intrați din nou sub influența lor. Ca să nu se întâmple așa ceva, este necesar să ieșiți din starea de ambiguitate și să căutați să vă apropiați de pendulii însănătoșirii. Ei dirijează tot ceea ce are legătură cu fortificarea corpului și spiritului. Deveniți adepții unui mod de viață sănătos și veți înțelege că este mai atractiv și mai plăcut decât să duceți o luptă plicticoasă și apăsătoare împotriva bolilor.

Este absolut clar că dacă un individ, este preocupat de sănătatea sa, el emite energie pe frecvența liniilor sănătoase și de aceea nu-i este gândul la boală. În felul acesta veți vedea că există două modalități, total opuse, de a privi viața:

- tratarea bolilor și
- grija pentru sănătate.

Este evident că în ceea ce privește bolile, prima se referă la intenția interioară, iar cea de a doua – la cea exterioară. Vă puteți alege singur modul de viață.

Rezumat

Energia fiziologică se consumă în modul propriu-zis de a acționa.

Intenția se formează pe baza energiei libere.

Energia liberă străbate corpul prin două fluxuri opuse unul față de celălalt.

În stare de stres, energia intenției este blocată.

Ca să te eliberezi de stres, este necesar să te „trezești” și să nu mai dai importanță.

Dacă nu este posibil să nu dai importanță, nu are sens să-ți consumi forțele și pentru a te relaxa.

Făcând gimnastică energetică vă întăriți învelișul de protecție.

Nu acumulați energie, ci permiteți-i să circule liber prin dumneavoastră.

Un nivel energetic înalt înseamnă canale energetice largi.

Canalele energetice sunt antrenate bine prin gimnastică energetică.

Curățirea organismului lărgeste considerabil canalele energetice.

Intenție interioară înseamnă să fii bolnav și să te lecuiești.

Intenție exterioară înseamnă să duci un mod de viață sănătos.

Nu acceptați sub nici o formă jocul pendulilor distructivi ai bolilor.

Când faceți exerciții, fiți atent la fluxurile centrale.

Intenția nu înseamnă strădanie, ci concentrare.

Capitolul II

FREILING

Freilingul este o tehnologie foarte plăcută a relațiilor interumane. Vreți să învățați cum să influențați oamenii pentru a avea succes?

Este modalitatea cea mai puțin eficientă și mai îndoielnică. Nu trebuie să exerciți presiuni asupra lumii înconjurătoare în dorința de a vă realiza scopurile. Vă veți convinge că lumea vă vine ea însăși în întâmpinare cu brațele larg deschise. Oamenii vor simți o simpatie inexplicabilă față de dumneavoastră.

*Renunțați la intenția de a primi,
înlocuiți-o cu intenția de a da
și veți primi
ceea ce v-ați refuzat dăruind.*

Intenția relațiilor

Ne-am obișnuit să măsurăm succesul vieții noastre pe de o parte prin nivelul realizărilor, iar pe de altă parte, prin volumul problemelor care s-au acumulat. Transurfingul ne ajută nu să luptăm cu problemele și nici să le rezolvăm ci să nu avem parte de ele. Scopurile se rezolvă tot printr-un procedeu obișnuit – cu ajutorul intenției exterioare. Atât problemele cât și realizările se nasc, într-un fel sau altul, în cadrul relațiilor interumane, fie că e vorba de relații personale sau de afaceri.

Apare o întrebare: poate fi folosită intenția exterioară în relațiile cu oamenii? Dificultatea constă în faptul că ea este ceva insesizabil, greu de supus voinței și greu de controlat. Există totuși metode care permit punerea mecanismului în funcțiune fără ca el să fie evident. Folosiți un anumit procedeu și intenția exterioară va începe să lucreze de la sine, independent de voința cuiva, dar în folosul dumneavoastră.

Ce-i animă pe oameni? Intenția interioară. Folosiți-o pe a lor în loc să o folosiți pe a dumneavoastră. Renunțați la intenția proprie și permiteți-i celei exterioare să acționeze mecanismul intenției interioare a altora. Ca să obțineți

ce vă doriți de la lumea exterioară, este suficient ca intenția exterioară să miște un deget deoarece ea nu-și dorește nimic și nu face nimic, ci permite intenției interioare, orientată către lume, să acționeze. *Folosiți intenția interioară a oamenilor pentru a vă realiza propriile scopuri.*

Făcând abstracție de faptul că sună interesant, de fapt nu-i folosiți pe oameni, ci nu-i împiedicați să facă ceea ce doresc. Într-un fel sau altul, toate problemele apar ca urmare a apariției unor contradicții între intențiile interioare ale indivizilor. Unul, în funcție de interesele sale, dorește să obțină ceva de la altul. La rândul său, celălalt nu găndește așa și vrea să obțină ce vrea el. Cum să echilibrezi deosebirile dintre interese și să satisfaci nevoile ambilor? Complicată sarcină, nu-i așa? În realitate, însă, este foarte simplu. Pentru rezolvarea ei este necesar doar să se determine acel ceva comun care se află la baza intenției interioare a oamenilor

Prin urmare, la baza intenției interioare a omului se află sentimentul propriei sale importanțe. Singurul lucru care-l motivează pe individ și în același timp îi limitează libertatea în lumea pendulilor este importanța, cea interioară și cea exterioară. Sentimentul propriei importanțe ține de importanța interioară. Pendulii, ca esențe energo-informaționale, sunt generați de grupuri de oameni și încep să existe independent, subordonându-și oamenii propriilor lor legi. Subordonarea se realizează prin intermediul sentimentului de importanță. De aceea, majoritatea motivațiilor individului se află în sfera realizării importanței sale personale. Restul se referă la freil, adică la îndemnurile sufletului. Este o parte mică, de regulă puțin dezvoltată, întrucât este înăbușită de necesitatea permanentă a individului de a-și susține importanța în lumea pendulilor.

Ca să pornim mecanismul intenției interioare în relațiile cu oamenii, este nevoie să distrugem încă un fals stereotip. S-ar putea să auziți de multe ori următorul îndemn, pare-se corect: „Nu încerca să-i schimbi pe alții, începe cu tine”. Acest lucru vă provoacă imediat un disconfort sufletec: înseamnă că eu sunt imperfect, deci trebuie să mă schimb și tare nu-mi vine! Și, într-adevăr, nu dorești. *Nu trebuie să încerci să-i schimbi pe alții, dar nici nu trebuie să te schimbi tu.* Orice-ați încerca să faceți, cu sine sau cu alții, va fi o treabă puțin eficientă și dăunătoare pentru intenția dumneavoastră interioară. Problema se rezolvă altfel. *Trebuie să-i lăsați pe ceilalți să-și realizeze propria intenție interioară.* Și atunci va începe să acționeze intenția exterioară, iar intenția interioară se va realiza de la sine.

De exemplu, o femeie dorește ca bărbatul pe care îl place să se căsătorească cu ea, iar el, din motive de neînțelese, se eschivează, invocând diferite pretexte. Lucrând cu intenția interioară, femeia își direcționează toate gândurile pentru a-l face să se căsătorească cu ea. În felul acesta nu reușește nimic, ci doar creează un potențial excedentar al dorinței sale și al importanței căsătoriei. Drept urmare, forțele de egalizare îl vor îndepărta de ea. E posibil ca el pur și simplu să nu o iubească? În mod sigur, nu. Căci femeia a transformat dragostea în relații de dependență: „Dacă mă iubești, te căsătorești cu mine”.

Ca să lucreze intenția exterioară, femeia ar fi trebuit să renunțe la dorința ca el să se căsătorească cu ea și să-și pună întrebarea: ce vrea un bărbat de la căsătorie? Răspunsul la această întrebare îl va găsi ea singură, ușor. Fără îndoială, el vrea să-și realizeze tot ceea ce este important pentru persoana sa: sunt iubit, sunt apreciat, sunt stimat, sunt admirat etc. Îndreptându-și energia sa spre realizarea

acestor lucruri, importante pentru el, femeia nu numai că își va realiza scopul, dar va obține aceleași atribute care sunt importante și pentru ea. Dar dacă el nu merită să fie iubit și stimat? Atunci de ce să mai stai lângă el? Fiecare este liber să aleagă.

După cum vedeți, *nu este nevoie să te schimbi.* Lucrurile stau astfel pentru că oberlihtul deschis se află în cu totul alt loc. De regulă, individul este în întregime copleșit de gândurile privitoare la ce anume dorește el de la alții, dar nu se străduiește să vadă și ce anume își doresc aceștia. Mutându-vă atenția pe dorințele și motivațiile altora, veți obține ușor lucrul de care aveți nevoie. Pentru aceasta trebuie doar să vă puneți întrebarea: *spre ce se îndreaptă intenția interioară a partenerului?* Aceasta înseamnă să te îndepărtezi de la geam și, în sfârșit, să vezi oberlihtul care este deschis. Imediat ce lucrul acesta a fost făcut, rămâne să-ți *reorientezi intenția interioară spre realizarea intenției interioare a partenerului.* În felul acesta, intenția dumneavoastră interioară se va transforma în intenție exterioară.

Adesea, intenția interioară este îndreptată spre ceea ce ar atrage atenția asupra dumneavoastră și de a vă arăta în cea mai bună lumină. Să presupunem că sunteți îngrijorat de **ceva anume**, ceva ce nu vă reușește. Imaginați-vă că vă duceți la o petrecere. Și iată că invitații își ațintesc privirea spre dumneavoastră și vă urmăresc tot timpul. Că doar pentru asta s-au adunat – să discute cum sunteți îmbrăcat, cum vă mișcați, despre ce vorbiți. Dacă într-un oarecare grup auziți râsete, înseamnă că râd chiar de dumneavoastră. Și câte priviri disprețuitoare ați remarcat! Vă compătimesc.

Desigur, v-ați dat seama că toate cele de mai sus trebuie înțelese invers. Toți oamenii sunt preocupați în primul rând de ei înșiși și de atitudinea altor persoane față de ei. Iar de atitudinea lor față de alții – în ultimul rând. De aceea puteți să fiți relaxat, calm și să vă purtați natural. Nu să încercați să fiți natural, ci să vă permiteți să fiți natural și degajat.

Trebuie spus că dacă *v-ați propus să fiți degajat*, n-o să iasă nimic. Evident, ceva-ceva puteți să faceți cu ajutorul slide-urilor. Pentru asta vă trebuie însă timp, iar petrecerea a fost programată deja pentru astăzi. Puteți să fiți degajat doar dacă renunțați la importanță. Dar nici acest lucru nu este chiar atât de ușor. Nu puteți așa, deodată, să renunțați la dorința de a vă prezenta în cea mai bună lumină.

Ieșirea din această situație este foarte simplă. Când cineva discută cu dumneavoastră, este interesat în primul rând de propria persoană. Nu aveți de ce să vă îndoiiți de faptul că oamenii sunt preocupați în exclusivitate de ei înșiși. *Ocupați-vă și dumneavoastră de ei*. Mutați-vă atenția de la persoana dumneavoastră la ceilalți. Activați-vă Vechetorul și *nu vă mai dați prea multă importanță. Dați importanță celorlalți*. Interesați-vă de dânsii, ascultați-i și observați-i! Nu trebuie să-i flatați; lăsați-vă în voia curentului. Imediat ce v-ați transferat atenția de la propria persoană la alții, potențialul excesiv al propriei importanțe va dispărea de la sine. Și atunci se poate spune că vă purtați firesc.

Pentru a atrage atenția asupra propriei persoane este suficient să manifestați interes față de cei din jur. Discutați cu aceștia nu despre ceea ce vă interesează pe dumneavoastră, ci despre ceea ce-i interesează pe ei, inclusiv

despre persoana lor. În acest caz, intenția dumneavoastră interioară se transformă în intenție exterioară. Cei prezenți se vor interesa imediat de un asemenea conlocutor; nu vor putea să scape de intenția dumneavoastră exterioară – ea funcționează întotdeauna ireproșabil. Nu are sens să încerci să-i faci pe alții să se intereseze de propria-ți persoană – aceasta este intenția interioară. Să te interesezi de alții – este intenție exterioară. Renunțând la intenția interioară și transferând atenția spre ceilalți, veți obține fără eforturi rezultatul dorit. Intenția exterioară va realiza acest lucru în locul dumneavoastră.

Pare ciudat să spun că, interesându-mă de alții, le atrag atenția asupra mea. Sunt curios să aflu dacă în felul acesta sunt mai interesant pentru ei. Realitatea este că, chiar dacă aș fi de o mie de ori mai atrăgător decât sunt, oamenii tot de ei înșiși ar fi preocupați în primul rând. Încercând să le atrageți atenția, și dumneavoastră vă gândiți exclusiv la propria persoană. *Când se manifestă interes față de un individ, el își realizează intenția interioară*. De unde vine această realizare? De la dumneavoastră, desigur. După aceea cine poate să-l mai intereseze? Numai dumneavoastră.

Oamenii se interesează de personalități renumite, de stele ale ecranului și de cântăreți. Dar acesta este un interes de alt gen. Dacă nu sunteți un star, puteți fi privit ca un potențial partener de afaceri, de camaraderie sau relații amoroase. Să luăm, de exemplu, cazul extrem – când se face pasiune pentru un star. Fanii se interesează de toate detaliile vieții lui, sunt admiratori fanatici dar, de regulă, nici nu le trece prin minte să-l considere un virtual partener. *În relațiile cotidiene nu este important cât de interesant sunteți dumneavoastră, ci în ce măsură îi corespun-*

deși respectivei persoane în vederea unor eventuale relații. Acest lucru este chiar ceea ce prețuiește respectiva persoană.

Gândindu-se la sine și aflându-se alături, acest individ evaluează conștient și subconștient cât de bine vă înscriseți dumneavoastră în scenariul unor relații în cadrul cărorora el va fi mulțumit de el însuși. Va fi mulțumit dacă, într-o formă sau alta, i se va confirma importanța: eu mă plac, lumea se interesează de mine, nu sunt un nimeni, sunt respectat, nu sunt mai prejos decât alții, sunt prețuit.

Acum judecați singur: ce obțineți dacă într-un anumit caz veți încerca să vă impuneți în fața cuiva, iar în alt caz, vă manifestați interesul față de el. Evident, îi veți corespunde la toți parametrii dacă îi dați satisfacție recunoscându-i importanța. Dacă el va fi mulțumit, va închide ochii la defectele dumneavoastră evidente și vă va scuza slăbiciunile. Nu le va da importanță. În schimb, dumneavoastră, fiind îngrijorat de propriile defecte, încercați să le ascundeți și să aduceți în prim plan doar meritele. Repet, calitățile și defectele dumneavoastră îl interesează mai puțin pe partener; *pe el îl interesează în primul rând să se simtă el important atunci când discută cu dumneavoastră.*

Puteți fi „super” la toți parametrii. Acest lucru nu vă ajută însă atunci când vă căutați prieteni sau parteneri. Dimpotrivă, multe dintre staruri suferă de singurătate. Parametrii dumneavoastră excelenți pot, într-o anumită măsură, să vă împiedice să găsiți un partener. Individul vede că sunteți „super” dar *se gândește în primul rând că va fi el de important alături de o asemenea perfecțiune.* Dacă străluciți în toată splendoarea în fața lui, el va considera că personalitatea sa va fi umbră de această strălucire. Nu faceți caz de parametrii propriei străluciri ci acordați-i

lui toată atenția; lăsați-l să se simtă important alături de dumneavoastră și atunci el va fi cucerit.

Interesându-vă de oameni, faceți lucrul acesta cu sinceritate. Nu lăsați impresia că știți cum să le obțineți bunăvoința sau că aveți vreun câștig din relația respectivă. Dacă aveți pretenția să vă bucurați de bunăvoința lor, și ei merită cel puțin o atitudine sinceră din partea dumneavoastră.

Străduindu-se să-și câștige reputația de conlocutor interesant, mulți încearcă să se prezinte într-o lumină cât mai bună: iată ce deștept sunt, iată cât de multe lucruri am văzut și de cât de multe întâmplări am avut parte.

Așa funcționează intenția interioară. Majoritatea oamenilor procedează în acest fel când vor să pară interesați. Renunțați la acest mod de comportare și luați o altă poziție. Nu vă propuneți drept scop să străluciți prin erudiție și farmec, ci dați-i partenerului posibilitatea să arate că și el este o persoană interesantă. Reglați-vă pe frecvența lui și ascultați-l cu atenție când îi puneți întrebări; arătați-vă interesul față de tema discutată și față de personalitatea lui. Dacă discutați câteva ore, lăsați-l pe el să vorbească mai mult. La sfârșitul discuției, el va fi *absolut convins* că a găsit un conlocutor foarte interesant și, în general, o personalitate admirabilă.

Așa funcționează intenția exterioară. Ea permite intenției interioare a celorlalți să se realizeze. *Ca rezultat, veți primi echivalentul acelor lucruri la care dumneavoastră ați renunțat.* Ați renunțat să vă scoateți în evidență propria personalitate și i-ați permis celui alt să-și evidențieze personalitatea. Imediat ce ați făcut acest gest, individul va deveni admiratorul dumneavoastră pentru că i-ați per-

mis să-și realizeze intenția interioară. Nu va putea să obțină ceva asemănător de la niciun star.

Și dacă doriți să-i stârniți interesul cuiva care nu vă consideră partener de discuție? De exemplu, ați vrea ca el să accepte propunerea dumneavoastră de afaceri, dar el nu dorește acest lucru. Pur și simplu nu-l interesează. În momentul acela și în viitor puteți să contați pe interesul lui numai dacă uitați de propria problemă și de afacere și îi acordați toată atenția numai lui. Interesați-vă sincer de tot ceea ce îl interesează pe acest om, vorbiți cu el despre aceasta. Numai atunci el va manifesta interes față de problema dumneavoastră.

E posibil să vă puneți întrebarea: de ce eu trebuie să ascult pe alții, să mă interesez de ei, să le acord atenție, să-i plac, să-i stimez, în timp ce ei sunt preocupați numai de propria lor persoană, iar pe mine nu vor nici măcar să mă asculte? Ei bine, dar care ar fi motivul ca ei să se intereseze și să cadă în admirație, să vă iubească și să vă stimeze? Tot ceea ce v-ați imaginat despre sine – că în comparație cu ei sunteți așa și pe dincolo – este doar o închipuire a intenției dumneavoastră interioare, învăluită într-un potențial excedentar al relațiilor de dependență și importanță. Intenția dumneavoastră interioară constă în a fi important. *Veți deveni cu adevărat important în ochii altora numai dacă renunțați la propria intenție interioară și dacă permiteți intenției interioare a celorlalți să se realizeze.* Aveți avantajul că dumneavoastră folosiți intenția exterioară, iar ei – invers. Folosiți-vă avantajul!

În general, când doriți să obțineți ceva de la un individ, puteți folosi un principiu care este universal. Esența lui constă în a renunța la intenția interioară de *a primi* și

o înlocui cu intenția de *a da*. Acest lucru se realizează foarte simplu.

Vreți să obțineți recunoașterea și respectul cuiva? Nu-i pretindeți să vă respecte. Respectați-l dumneavoastră pe el, faceți-l să se simtă important. Simțiți nevoia de înțelegere și recunoștință? Nu le căutați! Preocupați-vă sincer de problemele lui și participați la ele. Simțiți nevoia de simpatie? N-o veți căpăta pe ochi frumoși. Arătați-i că vă este simpatie și vă va simpatiza și el. Aveți nevoie de ajutor și de susținere? Ajutați-l și dumneavoastră. Prin aceasta veți deveni mai important, iar el nu va dori să fie mai puțin important și nu va rămâne dator. În sfârșit, doriți să vă bucurați de o iubire reciprocă? Renunțați la dreptul de posesiune și la relațiile de dependență. Veți realiza toate acestea dacă veți iubi, pur și simplu, fără a vă mai gândi la altceva. O asemenea dragoste se întâlnește foarte rar și în fața ei nu rezistă nimeni. În toate aceste cazuri, cu siguranță *veți primi lucrurile la care ați renunțat.*

Mai este o chestiune: cum să îndemni pe cineva să facă ceva anume? Prin intenția interioară puteți să îl obligați dacă dispuneți de o asemenea putere. Puteți de asemenea să-l convingeți că e necesar să facă acel lucru. Dar cea mai eficientă modalitate o oferă intenția exterioară: să procedați astfel încât individul însuși să-și dorească să vă ajute. Pentru aceasta este necesar să aduceți la același numitor cauza cu scopurile și cu năzuințele lui. Puneți-vă întrebarea: *cum să coordonez ceea ce doresc eu cu ceea ce îi trebuie altuia?*

La început vedeți ce necesități are individul: spre ce anume năzuiește, de ce anume duce lipsă: bani, putere, respectul celor din jur, satisfacție de la munca bine făcută, grija pentru copii, prestigiu, situația în colectiv, renumele

în societate și așa mai departe. Toate aceste lucruri reprezintă variații pe tema importanței personale.

Orice om, în ultimă instanță, nu se simte bine dacă nu înseamnă și el ceva pe această lume. Dacă el crede că nu reprezintă mare lucru, că puține lucruri depind de el, va încerca să-și dea importanță. Dacă realizează căte ceva, își va propune noi scopuri și va ridica ștacheta propriei lui importanțe. Și astfel toată viața va alerga după ea. N-ar fi nimic rău în asta. Nimeni nu poate fi acuzat că vrea și el să fie important. Fiecare reușește în felul său, dar de încercat, toți încearcă. Dimpotrivă, dacă nu ar evolua și nu ar mai vrea nimic, ar fi rău. Așa ceva se întâmplă însă rar. De obicei omul trebuie să vrea ceva și, de regulă, ceva îl nemulțumește la poziția pe care o ocupă în lumea înconjurătoare.

Gândiți-vă ce ar trebui să facă el pentru ca să se simtă mai important. După aceea *dați-i o sarcină ca să se simtă mai important*. Dacă îl lăsați în pace, el singur va dor să facă acest lucru. După ce va fi făcut, apreciați-l așa cum merită.

Conducându-vă după acest principiu, vă va fi ușor să-i faceți pe alții să acționeze în interesul dumneavoastră. Prin intenția interioară îi veți obliga sau îi veți îndupleca să facă acest lucru. Prin intenția exterioară – doar vă veți exprima dorința ca totul să iasă în avantajul dumneavoastră. Pentru a vă realiza intenția exterioară trebuie să faceți în așa fel încât oamenii, gândindu-se la ale lor și făcându-și treburile, să acționeze în interesul dumneavoastră. Pentru aceasta trebuie doar să „vă treziți”, să lăsați la o parte propriile interese și să vă gândiți la interesele celorlalți.

De exemplu, dacă vă ocupați de comerț, atunci cel mai potrivit ar fi să vă gândiți cum *să-i vindeți marfa*

cumpărătorului respectiv. El nu se va gândi în nici un caz cum să vă facă pe plac cumpărând această marfă. El nu vrea să i se vândă. El vrea *să cumpere*. Ați sesizat diferența. Fiecare așteaptă ocazia să-mi bage pe gât ceva, dar eu nu vreau. Eu vreau să aleg ce-mi trebuie.

Nu vă gândiți cum să vă vindeți marfa. Gândiți-vă ce ar vrea să-și procure cumpărătorul. Tendința de a vinde – este intenție interioară. Intenția exterioară este orientată în cu totul altă direcție – *să afli ce-și dorește cumpărătorul*. Nu-i obligatoriu nici măcar să știi ce anume ar vrea el. Dacă el suferă de reumatism și dacă vă interesează în mod sincer acest lucru, spuneți-i un nume de doctor sau de medicament; el va cumpăra de la dumneavoastră. Nu pentru că ați avea marfa cu mult mai bună, ci pentru că, deși vindeți cărămidă, vorbiți cu el despre reumatism. Este un exemplu simplificat, dar principiul care stă la baza lui lucrează ireproșabil.

De fiecare dată când vreți să obțineți ceva de la o persoană sau să o determinați să facă ceva anume, renunțați la propria intenție interioară. Puneți-vă întrebarea: în ce anume constă intenția interioară a acestui om? Procedeți în așa fel încât să contribuiți la realizarea intenției acestuia. Numai după ce l-ați ajutat să-și realizeze intenția, abia atunci gândiți-vă, în treacăt, la ceea ce doriți să obțineți de la el. Ocupându-vă de realizarea intenției sale, strecurați, printre altele, și cererea dumneavoastră. Poate că nici n-o să vă bâlbâiți când i-o spuneți. S-ar putea ca totul să decurgă de la sine. În aceasta constă forța magică a intenției exterioare.

Un alt mijloc și mai eficient de a acționa asupra oamenilor îl constituie încercarea de a le induce intenția interioară. Dacă ajungi să pricepi, totul este foarte simplu. În-

tenția interioară este aproape întotdeauna motivată de importanța interioară. Fiecare individ, într-o măsură mai mare sau mai mică, printr-un procedeu sau altul, tinde să-și mențină, să-și sublinieze și să-și crească importanța. Dacă vreți să obțineți ceva de la oameni, trebuie doar să inventați ceva pentru ca ei să se simtă mai importanți. Acest ceva se cheamă o provocare.

Poți să provoci chiar un grup de oameni: „Ia să vedem cine-i mai bun...” Sau să mizezi pe sentimentul onoarei profesionale: „Să nu ne facem de râs!” Se poate apela la importanța interioară: „Să le arătăm tuturor de ce suntem în stare!” *Dacă individul a acceptat această provocare în contextul propriei sale importanțe, el vă va face voia ca și cum ar fi a lui.* Va fi așa pentru că ați renunțat la propria intenție interioară și ați acordat atenție intenției interioare a altcuiva. *Folosiți intenția interioară a altora și nu pe a voastră.*

Cursul relațiilor

De obicei, fie dumneavoastră, fie firma dumneavoastră, produce ceea ce consumă alți oameni. Cum să le trezim oamenilor dorința de a cumpăra aceste produse? Dacă vi se pare că ei vor cumpăra doar pentru că produsele sunt excelente, vă înșelați. Greșeala tipică va fi poziția intenției interioare: „Ce facem noi este artă și de aceea oamenii ne vor cumpăra cu siguranță produsele”.

Poziția intenției interioare face o triplă greșeală. În primul rând, fraza „ce facem noi este artă” subliniază importanța interioară. Dumneavoastră credeți că aceste produse sunt perfecțiunea întruchipată și, deci, pentru dumneavoastră sunt importante. Iar dacă este așa, nu veți putea să fiți obiectiv. Nu sunteți indiferent. În al doilea rând, scopul intenției interioare este să vindeți ce ați făcut. Ei nu vor dori să le cumpere pentru că, din punctul lor de vedere, ele nu sunt nicidecum artă, iar intenția cuiva de a le vinde, nu-i interesează. Și, în sfârșit, greșeala cea mai importantă, este că intenția interioară este concentrată pe produse și nu pe nevoile cumpărătorilor. Direcționarea îngustă a intenției interioare conduce la un produs finit care se dovedește a nu fi necesar. Așa se întâmplă de cele mai multe ori.

Poziția intenției exterioare constă în a stabili ce anume își doresc oamenii, de ce lucruri au nevoie, ce îi motivează, ce îi interesează. Intenția exterioară este orientată pe cursul variantelor. Vrând să realizați o operă de artă de undeva din cer, mergeți împotriva curentului. Rațiunea este totdeauna înclinată să-și idealizeze capacitățile. Ea este în permanență absorbită de procesul de creație și nu mai vede nimic în jur. Ea tinde să controleze absolut totul. Dar cererea cumpărătorilor nu poate fi controlată, ea își are întotdeauna propriul curs. Ca să poți direcționa oarecum cursul cererii este necesar să se cheltuiască mult pentru reclamă, dar nici aceasta nu merge întotdeauna.

Rațiunea nu este capabilă să prevadă tendința cererii. Și nici nu trebuie. Tot ce vă trebuie este să țineți pasul cu tendința și să sesizați chiar și cele mai mici schimbări. Nu este nevoie să inventați obiectul cererii. Aproape toate descoperirile care devansează epoca nu își găsesc nici o aplicație. Aceasta înseamnă că nu are rost să creați ceva

principal nou. Este vorba despre faptul că dacă vă faceți calculul să câștigați de pe urma unei opere de artă care devansează cursul variantelor, atunci, mai mult ca sigur, ați mizat greșit. Desigur, dacă „găselnița” este într-adevăr genială, ea ar putea să spargă piața. Dar așa ceva se întâmplă rar.

Se poate aștepta la un succes garantat numai acea întreprindere care este orientată către satisfacerea cererii curente. Și acum ne întoarcem la întrebarea formulată: cum să îi faceți pe oameni să vrea să vă cumpere produsele? Răspunsul este: *nicicum*. Nu veți putea sau, în orice caz, vă va fi foarte greu. Veți încerca să vă impuneți produsele prin intenția interioară. *Intenția exterioară, deplasându-se pe curs, se va strădui să afle ce doresc oamenii și ce nu mai vor să cumpere. Cererea este determinată de cursul variantelor.* Cursul variantelor conține în el toate răspunsurile și numai el vă poate garanta succesul.

Nu întâmplător multe din descoperirile fundamentale sau multe dintre invenții au fost făcute aproape simultan și independent de către mai multe persoane. În aceasta se manifestă fenomenul mișcării realizării materiale în spațiul variantelor. Ceea ce trebuie să se întâmple, se va întâmpla la timpul său. Leonardo da Vinci a prefigurat multe descoperiri, care abia acum au fost realizate.

S-ar părea că toate aceste lucruri sunt și așa evidente. Totuși, rațiunea uită de ea în permanență și tinde să se smulgă din curent și să îl țină sub control. Eu am mai spus deja că acest *curs al variantelor este un cadou fastuos pentru rațiune*. Trebuie să nu uităm de el și să ne folosim de o asemenea șansă. Și atunci multe probleme și obstacole vor fi depășite.

În relațiile interumane, cea mai mare parte a problemelor apare ca urmare a luptei dintre rațiune și cursul variantelor. *Critica este una dintre manifestările acestei lupte.* Critica este rezultanta directă a intenției interioare. Stimularea și orientarea spre trăsăturile pozitive ale individului sunt legate de intenția exterioară. A-l critica pe individ este același lucru cu a te lupta cu lumea înconjurătoare. Acest lucru nu aduce niciun câștig. Doar dacă ne închipuim că vărsându-ne fierea și făcându-i un rău adversarului, am câștiga ceva. Dimpotrivă, stimularea este forța motrice în relația cu oamenii. Învinuind și criticând, încercați să îi influențați prin intenția dumneavoastră interioară. Subliniindu-i meritele (făcând abstracție de orice), nu pierdeți nimic, în schimb permiteți situației să se dezvolte și în propriul folos.

Nu învinuiți pe nimeni de nimic. Mulți oameni sunt tentați să-și facă reproșuri și să se simtă vinovați. Dar *nimeni* nu este dispus să accepte reproșurile altora. Condamnându-se, omul poate ajunge chiar la sadomasochism. În orice caz, acuzațiile venite din partea altora sunt întotdeauna dureroase.

Omul se va simți ofensat chiar și atunci când nu are dreptate și când acuzația este dreaptă. Iar dumneavoastră ce folos aveți? Să vă vărsați veninul? „Folosul” este că veți crea un potențial excedentar care vă va face să suferiți. Dacă scopul principal este de a-l convinge pe individ că nu are dreptate, iarăși veți da greș. Ascultându-vă învinuirile, e puțin probabil ca el să recunoască în întregime că nu are dreptate, chiar dacă verbal va recunoaște. Încercând prin învinuire să vă autoafirmați pe seama altcuiva sau să vă instaurați puterea, veți putea obține unele rezultate. Dar în acest caz veți deveni un manipulator.

Dacă nu aveți niciunul dintre aceste scopuri, renunțați la critică și la acuzații. Condamnând și criticând oamenii, bateți apa cu palmele, încercând să mergeți împotriva curentului. Nu mai luați în seamă defectele altora și gândiți-vă numai la calitățile lor. Asta înseamnă să mergi în sensul curentului și ea vă va aduce un avantaj de neprețuit.

Dacă Veghetorul dumneavoastră nu doarme, el vă va ajuta întotdeauna să găsiți explicația pentru care individul pe care intenționați să-l condamnați procedează astfel. Fiind observatorul dumneavoastră interior, veghetorul nu vă va lăsa nici în ruptul capului să intrați în joc sau să iscați o ceartă. Priviți la joc din afară, ca spectator, amintiți-vă că niciodată critica nu aduce ceva bun; și mergeți în sensul curentului.

Învinuirile și critica nu pot juca un rol pozitiv, întrucât îl derutează pe om, îl scot din făgașul, din cursul pe care el se deplasa. Cursul îl purta spre un anumit scop. Că doar toți oamenii se conduc după convingerile și considerentele lor. Încurajându-l pe individ (făcând abstracție de absolut orice), îl direcționați pe o matcă favorabilă, fără a-l abate de pe curs și fără a veni în contradicție cu convingerile sale. Astfel, dorințele dumneavoastră și ale lui devin paralele. Drepturile nimănui nu sunt atinse, orgoliul nimănui nu suferă, iar interesele devin comune.

Vă place să fiți criticat? Fie nu o suportați, fie încercați să vă convingeți de faptul că ea ar putea fi corectă. Nici în primul caz, nici în celălalt, nu acceptați critica, desigur, dacă nu v-ați dezvoltat sentimentul vinovăției. Critica te poate biciui, poate să te oblige să acționezi „așa cum trebuie”. Însă, numai rațiunea poate fi obligată. Suflul nu poate fi obligat. El ori va face mereu numai ce vrea, ori va

împiedica rațiunea să facă ceea ce trebuie. *Critica face din suflul dușmanul rațiunii, iar din stimulare – un aliat.*

În felul acesta stimularea constituie o forță creatoare, iar critica – una distructivă. Tocmai de aceea cadrele de management din întreprinderi se aleg în așa fel, încât viitorii conducători să se orienteze nu spre critica activității necorespunzătoare, lucru pe care îl face oricare minte îngustă, ci să fie capabili să organizeze o atmosferă de entuziasm, în care oamenii să-și dorească să lucreze bine. Și când se întâmplă acest lucru? Când oamenii, ocupându-se în comun de o treabă, se simt importanți.

Dacă vreți să vă atrageți dușmani, discutați în contradictoriu până în pânzele albe ca să dovediți că aveți dreptate. În capitolul „Cursul variantelor” am discutat deja cât de periculoasă și de lipsită de temei este tendința de a-ți dovedi dreptatea cu orice preț. Dacă disputa are pentru dumneavoastră o mare importanță, dacă interesele într-adevăr nu vă permit să cedați, atunci intrați în polemică. În celelalte cazuri, dați-le și celorlalți dreptul să bată apa în piua.

Dintr-o polemică nu veți câștiga nimic. În schimb, puteți să-l aveți la mână pe dușman. Dacă individul bate câmpii cu convingere și dumneavoastră îi dați de înțeles că asta face, el nu va fi de acord niciodată. Sau, mai concret, dacă este înclinat să se autoflageleze și are un acut sentiment de vinovăție, ar putea să fie de acord. Dar vă trebuie oare victoria asupra unui asemenea om? Dacă interesele dumneavoastră nu suferă, lăsați-i și pe alții să spună lucruri cu care nu sunteți de acord. În felul acesta, nu creați potențiale excesive și nu luptați împotriva curentului.

De obicei, oamenii cărora le place să contrazică intră cu totul în joc. Ei dorm adânc. *Pentru a nu fi antrenat în*

acest joc este necesar să vă treziți și să activați Veghetorul interior. Dacă la polemică participă mai mulți indivizi, coborâți în sala de spectacole și urmăriți jocul de acolo. Alegeți-vă rolul de spectator critic – și veți avea un imens avantaj. În timp ce fiecare participant încearcă să-și realizeze intenția interioară argumentându-și punctul de vedere, dumneavoastră vă va veni în minte soluția pe care nu o vede niciunul dintre cei aflați în dispută. Numai că această soluție nu trebuie impusă celorlalți. Important este să le-o propuneți și să-i lăsați pe ei să-și frământă creierii.

Dacă ați învins în dispută, considerați că ați suferit o înfrângere. Chiar dacă din punct de vedere formal oponentii au declarat că aveți dreptate, fiți convins că, în gândul lor ei au găsit o sumedenie de dovezi în favoarea lor. În oricare caz, cel care a pierdut disputa primește o lovitură în propriul orgoliu. Dar cine dă această lovitură? Cel care a știut să-și susțină punctul de vedere.

Nu v-ați fi dorit să-i dați o palmă acestui om? Exact la fel *nu trebuie să vă doriți să le răniți altora orgoliul.* Oamenii se offensează deseori unii pe alții. Această ofensă are întotdeauna un caracter ascuns pentru că ea este suportată în tăcere. Oamenilor nu le place să arate deschis că au tendința să-și afirme importanța. Se subînțelege că fiecare se simte important și de aceea nimeni nu dorește să se vadă că el luptă pentru importanța sa, deși toți fac lucrul acesta la fiecare pas.

Dacă cineva a fost lovit în amorul propriu, dar a tăcut, să nu vă gândiți că el nu a fost cât de cât afectat sau că s-a împăcat cu lovitura primită; jignirea va rămâne, dacă nu în conștientul acestuia, cu siguranță în subconștient. Ați învins în dispută și vi se pare că prin aceasta v-a sporit prestanța. Dar ați făcut acest lucru pe seama scăderii im-

portanței oponentului dumneavoastră. Înțelegeți, desigur, că o ofensă ascunsă, care apare întotdeauna în asemenea situație, nu poate duce la nimic bun. În plus, oponentul învins nu vă va recunoaște pentru nimic în lume valoarea.

Există o modalitate excelentă de a monta pe cineva împotriva dumneavoastră – să-i dați de înțeles că sunteți mult mai bun ca el. Nu-ți face idoli și nu-ți face dușmani – aceasta este principala lozincă a relațiilor pe cursul variantelor. *Feriți-vă ca de ciumă să jigniți pe cineva în amorul propriu.* Acest lucru să fie un fel de tabu. Vă scutiți în felul acesta de o sumedenie de probleme și neplăceri, ale căror motive nu le veți înțelege din cauza naturii ascunse a loviturii date amorului propriu al cuiva.

Ce face individul aflat în dispută cu dumneavoastră? Își apără, într-un fel sau altul, valoarea. Mergeți-i în întâmpinare. Fiți de acord cu ce vă spune. Împărtășindu-i părerea, îi oferiți exact ceea ce el deja obținuse. Acum puteți să-i vorbiți liniștit despre punctul dumneavoastră de vedere. Nu încercați să i-l impuneți, nu argumentați, ci pur și simplu stați de vorbă. În felul acesta nu numai că vă deplasați pe curs, dar chiar folosiți intenția exterioară. În final, veți obține un rezultat incredibil. Un asemenea rezultat nu l veți putea obține prin alte șiretlicuri intelectuale.

Chiar la începutul discuției, este necesar să vă creați o astfel de stare de spirit, încât amândoi să priviți lucrurile în aceeași direcție. Dacă primul răspuns al persoanei respective la prima dumneavoastră frază este „nu”, înseamnă că nu mai are sens să insistați. El s-a întors în altă direcție și nu se va deplasa pe curs împreună cu partenerul. Este important ca de la bun început să se procedeze astfel, încât partenerul să spună „da”. Nu începeți niciodată discuția atacând problemele spinoase. Începeți de unde vreți

și cu ce vreți, în ideea că interlocutorul va fi de acord. După aceea, ușor-ușor se poate trece și la problemele spinoase. Acum sunt mult mai multe șanse deoarece, prin inerție, vă deplasați pe curs într-o anumite direcție și emisia dumneavoastră mentală nu intră în disonanță cu cea a partenerului în discuție.

Dacă ați făcut pe undeva vreo gafă și vă așteptați ca, pe bună dreptate, el să riposteze, nu vă pregătiți de apărare ci, preventiv, *recunoașteți-vă greșeala*. Cel care mai înainte intenționase să reverse asupra dumneavoastră mânia dreptei judecăți, se va situa acum pe o poziție plină de mărinimie și condescendență. În acest caz, nu se mai poate spune că cea mai bună apărare este atacul. Rezultă că dumneavoastră ați fost apriori de acord cu linia oponentului și, în felul acesta, ați dat și undă verde intenției interioare. Având o atitudine prevenitoare, valorificați intenția lui interioară de a vă pune „la punct” și totodată de a-și mări importanța. Făcând acest lucru nu forțat de împrejurări, ci din proprie voință, nici importanța dumneavoastră nu va scădea. Veți prinde în felul acesta doi iepuri; îi întăriți, îi sporiiți importanța oponentului, fapt pentru care el vă va fi recunoscător și nu vă știrbiți nici propria importanță.

Apărându-vă greșelile, vâsliți împotriva curentului și furnizați energie pendulilor. Scăpați de această povară care vă depășește puterile, rezervați-vă dreptul de a greși și permiteți-vă să greșiți. *Nu vă apărați greșelile, ci recunoașteți-le în mod conștient*. Este mult mai ușor de trăit în felul acesta.

Am spus deja că observațiile care vi se fac și care vă enervează, vă pot fi folositoare. Dacă vi se fac unele propuneri, la primul impuls sunteți tentat să le primiți cu ostilitate dar, în ultimă instanță, ele se dovedesc a nu fi lipsite

de sens. Vă afectează observațiile și propunerile celor din jur numai atunci când dumneavoastră înșivă vă dați prea multă importanță. Renunțați la importanță, nu vă mai împotriviți curentului și recunoașteți că și alții au dreptate sau măcar luați act de ea.

Spuneți-i acestui om că a avut într-adevăr dreptate atunci când a spus lucrul acela. Veți vedea rezultatul. Chiar dacă nu-i spuneți, măcar faceți-o în gând. Nu pierdeți nimic. Oricine greșește – și prostul și deșteptul. Dar, spre deosebire de primul, deșteptul își recunoaște greșelile. Iată deci că, recunoscând pe față că omul a avut dreptate, îi obțineți imediat bunăvoința.

Oamenii trăiesc în lumea agresivă a pendulilor unde, în fiecare clipă, trebuie să și cedezi, să te și aperi. Iar dumneavoastră vă oferiți să faceți acest lucru în locul lui. În momentul respectiv, în ceea ce vă privește, problema apărării propriilor poziții este rezolvată. El se va simți imediat ușurat. Vă este recunoscător că l-ați ajutat când era hărțuit. În felul acesta, deja nu-i mai sunteți un potențial adversar, ci un aliat. La nivel de subconștient, toată situația se schimbă într-o clipă în mintea interlocutorului. Și dumneavoastră gândiți la fel când dormiți în stare de veghe. Dacă sunteți însă lucid, nu vă va fi greu, ba vi se va părea chiar interesant să vă asumați rolul de martor al dreptății cuiva.

Dacă cineva a avut dreptate și toată lumea tace, e bine ca dumneavoastră să îi dați dreptate acestui om nu în gând, ci cu voce tare. Dacă în acel moment, cele spuse sunt pentru el importante ca principiu, el se va considera îndatorat. Vă va fi recunoscător în orice ocazie, de cele mai multe ori chiar fără să-și dea seama.

Imaginați-vă în ce junglă trăiesc oamenii. Ei trebuie să fie permanent cu ochii-n patru, să-i considere pe toți niște potențiali adversari, chiar dacă în aparență relațiile sunt cordiale. Fiecare are grijă de el însuși și este în permanență pregătit să se apere. Nu este o exagerare; pur și simplu ne-am obișnuit cu o asemenea stare de lucruri.

Într-un astfel de mediu, deveniți o adevărată comoară pentru cei care au obosit să mai lupte. Vă imaginați câți aliați ați putea obține?! Și nu trebuie să faceți nimic pentru asta: doar să renunțați la propria importanță și să nu pregetați să recunoașteți dreptatea altcuiva. Dumneavoastră acționați conștient – acesta este avantajul dumneavoastră. Iar cei care dorm, nici mulțumesc nu vă spun. Dacă ar putea să se trezească și ei și să-și exprime atitudinea în mod conștient, ați putea auzi: „Da, omul acesta nu e fraier. Îmi place de el. Îmi e simpatic”.

Nimeni nu vă spune cu voce tare acest lucru și nici în sinea sa. Dar dacă ar fi să spună ce simte în subconștient, ar spune și el la fel. Oamenii sunt copleșiți de griji, împovărați de propria lor importanță și nu mai văd nimic altceva. Dumneavoastră aveți un avantaj enorm: sunteți lucid, nu vă dați importanță, sunteți atent cu oamenii. Folosiți acest avantaj și veți vedea aur acolo unde alții văd doar pietre.

Reglarea pe freil

Comunicând între ei, oamenii încearcă, mai mult sau mai puțin, să se dea unul după altul. Se ține seama de caracter, temperament, nivel intelectual, maniere și așa mai departe. Dacă această „modelare” nu reușește, comunicarea se reduce doar la vibrația aerului prin pronunțarea unor cuvinte.

Termenul „reglare pe frecvența partenerului” are un caracter pur formal. Înțelegeți, desigur, că mă folosesc de un asemenea model simplificat doar pentru comoditate. Cum decurge acest reglaj la nivel fizic, în principiu nu este important pentru noi. Esența constă în aceea că fiecare om are personalitatea sa, are un set individual de parametri care îl caracterizează – freilul.

Când stabiliți un contact strâns cu un individ, faceți un freiling – vă reglați pe parametrii acestuia. Succesul comunicării depinde direct de cât de bine reușiți să surprindeți esența freilului partenerului. Nu este atât de complicat cum ar părea. Principala condiție a unui reglaj reușit o constituie atenția acordată interlocutorului. Fără atenția cuvenită nu poate fi vorba de nici un reglaj. Se consideră că e un lucru care se înțelege de la sine dar, de regulă, în orice discuție, omul este preocupat mai ales de gândurile sale.

Un mare om de afaceri spunea cândva: „Toți doresc să-mi propună ceva, dar nimeni nu mă întreabă ce anume aș vrea”. Oamenii care vor să primească ceva de la alții, se gândesc la problemele lor și la modul cum ar putea să le rezolve cu ajutorul altora. Aceasta este intenție interioară

pura. Dimpotrivă, gândindu-vă la ceea ce îşi doresc alţii, faceţi să acţioneze mecanismul intenţiei exterioare.

Cum să faceţi o legătură între ceea ce doriţi şi ceea ce îşi doreşte celălalt. Pentru aceasta este necesar ca înainte de toate să vă focalizaţi în mod conştient atenţia pe interesele lui. *Mutaţi-vă privirea din interior spre interlocutor.* Individul va fi interesat de o întrebare de întâmpinare numai în contextul propriilor probleme şi năzuinţe. Gândurile dumneavoastră sunt concentrate asupra a ceea ce doriţi să primiţi. Dar pe alţii acest lucru nu-i interesează absolut deloc. Oare pentru dumneavoastră este important ce anume doresc alţii? Iată, şi ei se gândesc la fel la grijile lor, iar dorinţele altora nu-i preocupă. De aceea, *unica modalitate de a găsi un limbaj comun şi înţelegere este să purtaţi discuţia cu individul respectiv în contextul intereselor sale personale.* La propria problemă v-aţi tot gândit. Acum fiţi atent la interesele lui. Puneţi la baza comunicării contextul intenţiei partenerului, iar problema personală să rămână ca o anexă.

De exemplu, doriţi să plecaţi în concediu în luna august. Aţi vrea atunci pentru că vă gândiţi la propriile interese. La ce se gândeste însă şeful? La ce lucrări sunt de făcut, nicidecum la concediul dumneavoastră. Există două variante de rezolvare a acestei sarcini. Prima variantă: veniţi la el şi începeţi să vă plângeţi de problemele pe care le aveţi. A doua: îi spuneţi că în septembrie va fi mult de lucru şi de aceea aţi dori să vă luaţi concediu în august, urmând ca în septembrie să vă faceţi lucrările. Ce părere aveţi: ce variantă va fi preferată? S-ar putea ca şeful să vă spună că se poate lua concediu şi în octombrie dar, mai mult ca sigur, el va fi de acord cu dumneavoastră pentru că, ascultându-vă, se va regla pe frecvenţa dumneavoastră.

Când vorbiţi cu cineva în contextul intereselor lui, vă reglaţi pe frecvenţa de emisie mentală a acestuia.

Dacă măgăruşul nu vrea deloc să asculte şi nu vrea să meargă acolo unde aveţi nevoie, înseamnă că dumneavoastră gândiţi una, iar măgăruşul – alta; el se gândeste la morcovior. Arătaţi-i morcovul şi el va merge acolo unde aveţi nevoie. Rezultă că dumneavoastră aţi amestecat intenţia proprie în contextul intenţiei măgăruşului. Cu ce se va alege el dacă îndeplineşte dorinţa cuiva? Puneţi-vă această întrebare de fiecare dată când cineva trebuie să facă ce vreţi dumneavoastră. Dacă veţi găsi răspuns la această întrebare, veţi obţine totul.

Ca să vă reglaţi pe frecvenţa interlocutorului trebuie, înainte de toate, să ascultaţi cu atenţie ce vrea el să vă spună. Evident, dacă nu vreţi să impuneţi o anumită temă şi punctul dumneavoastră de vedere. Într-o adunare, fiecare încearcă să spună ceva, dar acest lucru nu are nici o importanţă pentru că nimeni nu ascultă pe nimeni. Desigur, oamenii pot să lase impresia că ascultă. Dar nouăzeci la sută din atenţia lor este ocupată cu propriile gânduri. Pentru a părea un partener de discuţie interesant, nu trebuie să străluciţi prin agerimea minţii şi erudiţie, ci este îndeajuns să ascultaţi atent partenerul.

Dacă persoanei respective îi sunteţi indiferent, nu trebuie să-i treziţi interesul, să-i câştigaţi atenţia; *vorbiţi cu ea numai despre ceea ce o interesează.* Uitaţi pentru un timp ceea ce vă interesează pe dumneavoastră. Aceasta este o cu totul altă frecvenţă. Transferaţi-vă pe frecvenţa partenerului. Puneţi-vă în locul lui. Făcând acest lucru, veţi înţelege ce anume îl motivează, veţi afla din ce cauză acţionează astfel, îi veţi înţelege punctul de vedere. După ce

v-ați acordat pe frecvența lui, treceți cu calm, treptat la problemele care vă interesează.

Prima și cea mai simplă cheie pentru frecvența unui om este numele acestuia. Nu trebuie ignorat faptul că încă de la naștere, omul a perceput adresarea ce i s-a făcut, folosindu-i-se numele. Utilizați-i, deci, în discuție, numele cât mai des și va avea efect. Adresarea, folosind numele, va fi un soi de parolă care îi comunică faptul că dumneavoastră veniți cu intenții prietenești și că îi recunoașteți importanța.

Fiecare individ, într-o măsură mai mare sau mai mică, își păstrează în permanență o zonă de protecție care-i protejează importanța. Nu veți putea să vă reglați pe frecvența partenerului dacă el se înconjoară cu un zid de protecție, dacă are un ton oficial și neîncrezător. Uneori, acest obstacol poate fi înlăturat dacă îl dezarmați prin spontaneitate. Dacă vede că nu vă păstrați o zonă de protecție a propriei importanțe și că nu intenționați să-l atacați, atunci va renunța și el la scutul său de apărare. Dar cea mai eficientă modalitate de înlăturare a oricărui zid despărțitor o constituie *manifestarea simpatiei sincere față de el.*

De ce vă iubiți animalele de companie? Pentru că ele vă fac mereu și în mod sincer să înțelegeți cât sunt de bucuroase să vă vadă. Ele dau din codiță, torc, sar, se gudură, își exprimă bucuria în diverse feluri. Sunt și alte ființe vii mai puțin comunicative cum ar fi peștișorii din acvariu. Dar ele nu își exprimă dragostea – ele sunt ca plantele sau ca mobila din cameră. Cele pe care le iubim parcă ne-ar spune: „Nu-mi trebuie nimic de la tine, pur și simplu mă bucur că te văd”. Este una din principalele cauze pentru care noi le iubim.

În comunicarea cu oamenii, dacă vreți să le deveniți simpatic, *faceți-i să înțeleagă că sunteți bucuroși să-i vedeți.* Nu este obligatoriu să exprimați un entuziasm canin. Este suficient să zâmbiți, să-i salutați cu entuziasm, să le rostiți numele, să-i ascultați cu atenție. Dar dacă vă veți purta precum peștișorii din acvariu, atunci și atitudinea lor va fi cea corespunzătoare.

Aici mecanismul este foarte simplu. La nivelul subconștientului, partenerul dumneavoastră va gândi în felul următor: „Am întâlnit o persoană care e bucuroasă să mă vadă. Înseamnă că nu sunt un nimeni, însemn și eu ceva în lumea asta. Ce om plăcut și agreabil!”

Și atenția și participarea trebuie să fie sincere. Nimic nu este mai banal ca participarea ridicată la rang de etichetă. Oamenii își afișează un zâmbet standard. Deja nu mai este un zâmbet, ci parcă ar fi o cravată. Ne întrebăm din obișnuință unii pe alții „Ce mai faci?” – și așteptăm un răspuns standard. Răspunsul care se abate de la ceea ce ne-am așteptat este perceput ca o anomalie. Pe nimeni nu interesează problemele altora. Atunci de ce mai punem o asemenea întrebare?

Comunicând cu cineva, puteți intra în rezonanță cu el emitând energie pe frecvența lui caracteristică. Fiecare om are frecvența lui de rezonanță – „jucăria” sa preferată. Ea este cea care îl pasionează, ea îl preocupă, ea îl interesează, cu ea se mândrește. Jucăria sa este struna care vibrează pe frecvența de rezonanță. Dacă ați reușit să vă dați seama care este pasiunea lui, vorbiți despre ea, ajutați-l să vă vorbească despre ea. Este cea mai eficientă modalitate de a stabili un contact. Prințând acest firicel, puteți să-l câștigați pe acest om de partea dumneavoastră.

Puteți să câștigați ușor bunăvoința cuiva dacă îl rugați să vă ajute să ieșiți dintr-o situație dificilă, să vă facă o favoare, neîmpovărătoare pentru el. Rugându-l să vă facă un serviciu, renunțați la poziția dumneavoastră și subliniați-o pe a lui. El se va simți mai important dacă îi veți da de înțeles că aveți nevoie de ajutorul lui și îi veți da posibilitatea să se afirme, să-și pună în evidență importanța.

Făcându-vă serviciul pe care i l-ați cerut, el va simți alături de dumneavoastră nevoia de a fi el însuși și de aceea îi veți câștiga cu siguranță bunăvoința.

Propria lui importanță are foarte mare valoare pentru el. Dacă îl veți lăsa să se simtă important, nu va uita toată viața această generozitate. Trebuie să fiți de acord că și dumneavoastră vă amintiți cu recunoștință de toți aceia care v-au apreciat calitățile.

S-ar putea să vi se pară că exagerez când spun că orice om vrea să se simtă important. Într-adevăr, din punctul de vedere al freilingului așa arată lucrurile – că fiecare om se comportă ca și când ar fi o pasăre rară. Și cu toate acestea, importanța joacă un rol hotărâtor în comportamentul și în motivația fiecăruia dintre noi. Ce credeți, ce îl face pe om să sufere cel mai mult? Când este ignorat, când este insultat, când se râde de el? Nu, cel mai mult suferă când *se simte înjosit*.

În afară de viața ca atare, nimic altceva nu este mai important pentru el decât valoarea lui. După setea fizică, cea mai puternică este setea de putere. Evident, este gradul cel mai înalt și ultim în lupta pentru valoare. Nu la toată lumea această luptă capătă o asemenea formă. Dar, trebuie să fiți de acord cu mine că unui om care are absolut totul nu-i mai rămâne decât să vrea să aibă și putere. Nimic pe lume nu te tulbură mai tare decât puterea. De aici puteți să

deduceți singuri cât de important este sentimentul propriei valori.

Orice critică lovește în valoarea pe care omul vrea să o aibă. Este un fel de anti freiling. *Niciodată să nu-i spunefi cuiva direct că nu are dreptate*. Chiar dacă sunteți convins că așa este, e mai avantajos să vă păstrați întotdeauna neutralitatea. Și atunci n-o să mai loviți pe nimeni în valoarea lui și vă și protejați de acțiunea forțelor de egalizare.

Și mai rău puteți să loviți pe cineva dacă îi sugerați un slide negativ. Slide-ul negativ este atunci când cuiva nu-i place ceva la el însuși. După cum știți, o persoană cu un slide negativ tinde să-l ascundă de ea însăși și să-l proiecteze asupra altora. Dar ia încercați să învinovățiți pe cineva, adică dați înapoi proiecția și veți vedea ce reacție furtunoasă urmează. Persoana respectivă nu va recunoaște pentru nimic în lume că nu are dreptate și vă va deveni dușmanul cel mai rău. Așa că este mai bine ca nici măcar să nu vă atingeți de slide-urile negative ale altora. Și cu atât mai mult, să nu încercați să le explicați că în mintea lor au un slide.

Reglajul cel mai bun pe freilul cuiva este, desigur, îndrăgostirea. Cum și de ce se petrece acest lucru este foarte greu de explicat, dacă nu cumva este chiar imposibil. Pe această temă și așa s-a vorbit prea mult. Pentru ca iubirea să fie reciprocă, trebuie să renunțați la dreptul de posesiune și doar să iubiți, fără să vă gândiți la altceva. Iubirea poate fi păstrată dacă n-o transformați în relație de dependență. Dar ca să vă îndrăgostiți nu puteți să faceți nimic. Asta e tot ce aș putea eu să mai adaug.

Am conturat în felul acesta, în linii mari, principiile de bază ale freilingului. După cum ați putut să observați,

delimitările dintre intenție și curs au doar un caracter convențional. Comunicarea pe curs poate fi privită din punctul de vedere al comunicării pe intenție – și invers. În final, acesta ar cam fi freilingul. Dumneavoastră vă reglați pe frecvența partenerului pentru că vă îndreptați în aceeași direcție cu el, acționați în interesul lui și în aceeași direcție cu el. Ca rezultat, veți obține ceea ce nu ați putea să obțineți prin metodele obișnuite ale intenției interioare.

Energia relațiilor

Am vorbit deja despre beneficiile vizualizării. Vă reamintesc că esența ei constă în următoarele. Să presupunem că cineva vă creează probleme, vă pisează, vă atacă. Sau, invers, că ați vrea ceva de la el. În acest caz trebuie să încercați să aflați cam ce anume îl preocupă, ce îl roade, ce îi creează probleme: sănătatea, lipsa de încredere în el însuși, confortul lui sufletesc? Puteți fi sigur că pe fiecare om îl apasă ceva – fie și ceva de mică importanță – mai ales atunci când vă face probleme sau, invers, îi faceți dumneavoastră lui. Acum imaginați-vă și o situație când el primește ce îi trebuia.

De exemplu, imaginați-vă că persoana respectivă se ocupă cu ceva ce-i place, că este mulțumită, liniștită și se simte confortabil. Nu trebuie să născociți cine știe ce scenariu pozitiv – de bine: vizualizați ce vă vine în minte în clipa aceea. Să zicem că: șade în fotoliu în fața șemineului, cu un pahar de bere în mână, că se scaldă fericit în apa mă-

rii; că se plimbă într-o poiană plină cu flori; că se plimbă cu bicicleta, că sare într-un picior de bucurie. Dacă veți reuși să-i „fiți pe plac”, persoana respectivă, fără o cauză vizibilă, vă va simpatiza imediat și va face ce îl rugați sau va aplană o situație dificilă.

Ce se întâmplă? Aproximativ același lucru ca atunci când te uiți la un film bun. Prin film bun, eu înțeleg unul care te face să simți că e sărbătoare. Te uiți și, fără să-ți dai seama, te simți bine, îți face plăcere și ai lumină în suflet – parcă e sărbătoare. Filmul generează deci o sărbătoare a sufletului la nivel mental și emoțional. Iar această vizualizare binefăcătoare creează sărbătoarea în plan energetic. Dacă ați reușit să vă reglați pe freilul individului respectiv și să-i intuiți nevoile, el va simți un val de confort sufletesc.

Diferența dintre sărbătoarea mentală și cea energetică constă în următoarele: primind o „delicatesă” energetică, persoana respectivă simte un confort sufletesc, dar nu și dă seama care este cauza. Faptul acesta n-are însă importanță. Important este că el se simte bine în prezența dumneavoastră. De aici vine bunăvoința lui. Trebuie menționat că vizualizarea a ceva de bine este necesar să fie efectuată sincer, unind năzuințele sufletului și ale rațiunii. Dacă veți reuși să-i doriți binele în mod sincer, atunci efectul se va simți.

După cum știți, surplusul de energie liberă este cel care îl face pe individ să fie o personalitate seducătoare, magnetică, puternică. Nivelul energetic puternic al unei personalități îl simțim de cele mai multe ori în mod subconștient. În funcție de finețea sau duritatea emisiei, o personalitate energetică este percepută ca fiind seducătoare sau puternică. *În orice caz, forța de emisie este proporțio-*

nală cu mărimea energiei libere și cu gradul de unitate între suflet și rațiune. Surplusul de energie liberă se revarsă ca o fântână arteziană asupra celor din jur și ei o simt. Energia liberă este modulată de gândurile individului. Cu cât năzuințele sufletului sunt mai apropiate de cele ale rațiunii, cu atât modularea este mai curată. Nu întâmplător toate personalitățile puternice dau impresia unei plenitudini și integrități interioare.

În general, așa cum am mai spus, *farmecul este iubirea reciprocă dintre suflet și rațiune.* Când sufletul nu mai este băgat la cutie, personalitatea capătă o mare forță de atracție. Atracția constă nu în forța propriu-zisă, ci în unitatea dintre suflet și rațiune. Acest lucru le lipsește oamenilor și de aceea ei se simt atrași de o asemenea personalitate, ca fluturii de lumină. În plan energetic, atracția se manifestă ca emisie pură a unității dintre suflet și rațiune. În plus, dacă forța fântânilor energetice este suficient de mare, personalitatea respectivă este efectiv strălucitoare și are un farmec unic. La o personalitate seducătoare, sufletul trăiește în armonie cu rațiunea, cu alte cuvinte, trăiește corespunzător crezului său. Ea se află într-o stare de sărbătoare a sufletului, se bucură de viață și se iubește pe ea însăși fără nicio urmă de narcisism. Aceasta este senzația de sărbătoare pe care le-o produce celor din jurul ei.

Asemenea oameni sunt foarte puțini la număr, dar puteți fi și dumneavoastră printre ei. Pentru aceasta este necesar să vă întoarceți către sufletul dumneavoastră, să vă iubiți propria persoană și s-o porniți spre scopul pe care vi l-ați propus. Când o veți face – vi se vor schimba nu numai însușirile personale, ci și modul cum arătați; până și corpul vă va fi mai atrăgător, fața – mai simpatcă, iar zâmbetul – fermecător. Pe linia scopului, aspectul dum-

neavoastră exterior, adică decorul sectorului, va corespunde parametrilor energiei pe care o emiteți atunci când sunteți mulțumit de sine. Nu este atât de incredibil cum poate să pară. Dacă nu credeți, uitați-vă la fotografiile făcute într-o perioadă mai neagră din viața dumneavoastră.

Antrenându-vă canalele energetice și crescându-vă nivelul energetic, vă dezvoltăți acele capacități neobișnuite prin care îi influențați pe oameni și le schimbați starea de spirit față de dumneavoastră. În general, pentru a deveni sufletul anturajului este necesar și suficient să renunțați la importanță și să vă activați fântânile energetice. O personalitate cu surplus de energie liberă trezește întotdeauna interes și bunăvoință din partea celor din jur. Deosebit de eficient se manifestă cele de mai sus în cazul în care frecvența energiei libere intră în rezonanță cu frecvența gândurilor celor din jur.

Să presupunem următoarea situație: sunteți într-o colectivitate sau într-un anturaj și discutați pe o temă generală. Frecvența emisiei mentale a celor prezenți este orientată aproximativ spre același subiect și toți par să fie la unison. Activați-vă fântânile energetice și lăsați-le să îi „inunde” pe toți cu energia dumneavoastră. Simțiți cum învelișul energetic vi se lărgeste și îi cuprinde pe toți cei prezenți. Atunci, intervențiile dumneavoastră vor avea mult mai multă greutate. Toți cei prezenți vor simți forța gândurilor dumneavoastră.

Comunicând cu partenerul, față în față, puteți să vizualizați mental o situație care pentru el este binefăcătoare, pozitivă. Dacă în același timp vă sunt activate și fântânile energetice, îi veți produce o impresie extrem de plăcută. Un asemenea procedeu vă va asigura un mare avantaj în situațiile în care este nevoie de farmecul și de forța dum-

neavoastră. Veți avea succes în tratativele de afaceri, la examene, în discuții, în relațiile personale.

O vizualizare pozitivă vă va regla pe frecvența interlocutorului în cea mai eficientă și mai tolerantă modalitate. Vampirii energetici se reglează pe freil, atingând corzile dureroase sau băgându-se în sufletul cuiva. Spre deosebire de aceștia, dumneavoastră nu veți „întina” freilul și nu-i veți lua din energie ci, dimpotrivă, îi veți da. El va aprecia acest lucru și vă va fi recunoscător.

Indulgența

Dacă vă cunoașteți defectele care vă pot împiedica să vă atingeți scopul și considerați că nu aveți deprinderile și cunoștințele necesare, împăcați-vă cu această situație. Acceptați-vă așa cum sunteți. *Permiteți-vă luxul de a avea defecte și de a nu avea calitățile necesare.* Va fi util, vă va ajuta să fiți liniștit și să aveți sufletul ușor. Dacă vă luptați cu propriile defecte, mascând absența calităților necesare, faptul acesta va ieși la iveală în mod sigur în momentul când veți trece prin încercări grele.

Lucrurile neplăcute se vor manifesta prin obstacolele de care veți avea parte. Singur vi le creați. În primul rând, sentimentul de vinovăție și complexul de inferioritate vor crea un potențial excedentar. Forțele de egalizare vor agrava și mai mult situația. În al doilea rând, intenția exterioară va realiza în mod sigur temerile dumneavoastră. Tot ceea ce veți încerca să blocați, va fi introdus, fără discuție,

în scenariu. De exemplu, vi se va pune, cu siguranță, înțrebarea de care vă temeți. Sau vi se va cere să arătați exact ceea ce nu știți. Și – cel mai important – în momentul hotărâtor veți fi blocat sau paralizat.

Știți cum se cheltuiește energia dumneavoastră liberă? Pentru menținerea potențialului excedentar al importanței, pentru a lupta cu forțele de egalizare, pentru a stăpâni situația care vă scapă de sub control. Cu cât veți acorda mai multă importanță propriilor defecte, cu atât rezistența forțelor de egalizare va fi mai puternică. Cu cât veți dori mai mult să țineți totul sub control, cu atât va fi mai mare presiunea cursului variantelor care nu intenționează deloc să stagneze. În final, toată energia intenției se va epuiza. Ce veți mai putea face într-o asemenea situație?

Imaginați-vă următoarea situație. Trageți după dumneavoastră, de funie, un purcel. Acesta se zbate, guiță, se opintește, iar dumneavoastră faceți eforturi deosebite pentru a nu-l scăpa și a-l potoli. Dar iată, la un moment dat îi dați drumul și simțiți imediat o ușurare, o eliberare. Energia pe care o consumați înainte pentru a nu-l scăpa pe grohăitor, acum este în întregime la dispoziția dumneavoastră și o puteți folosi pentru alte scopuri.

Comparația cu purcelușul nu este chiar așa de vulgară cum ar putea să pară. E puțin probabil că v-ați putea ascunde defectele. Este mai profitabil să vă concentrați asupra meritelor pe care le aveți. Veți avea posibilitatea să vă convingeți că vă va fi mai ușor să vă luați libertatea de a vă accepta defectele înaintea unei întreprinderi în cursul căreia va trebui să vă înfățișați în postura cea mai bună. În speță, poate fi vorba de o discuție serioasă, de un examen, o alocuțiune, întrecere, în sfârșit, de o întâlnire. Renunțați să vă mai dați importanță. Oferiți-vă o indulgență (iertarea

pacateior) pentru defectele pe care le aveți și veți simți că vi s-a luat o piatră de pe umeri, adică a dispărut potențialul excedentar și s-a eliberat energia intenției.

Lupta cu propriile defecte este o îndeletnicire lipsită de sens a intenției interioare. Seamănă cu cu ceea ce face musca atunci când se lovește de geam. Înlăturarea potențialului excedentar și eliberarea energiei vă conferă un mare avantaj.

Nu întâmplător se spune „Când ochii se tem, intră în acțiune mâinile” Ce-i mai bine? Să te macine îndoielile, să te bălăcești în propriile complexe, curgându-ți balele de poftă și în același timp să-ți ascunzi cu flexibilitate defectele? Sau să te scuturi și să purcezi cu calm la curățirea intenției? Dacă nu poți renunța la importanță, atunci nu te mai lupta să ții situația sub control și treci la acțiune. Cum-necum fă ceva. Nici nu are importanță cum o faci – eficient sau nu cine știe ce. Ia-ți libertatea de a acționa, chiar dacă o faci foarte prost. Potențialul importanței se va risipi atunci când acționezi; energia intenției se va elibera și vei reuși în toate.

Căutarea unui loc de muncă

În încheierea acestui capitol, aș dori să vă prezint câteva principii ale transurfingului, inclusiv freilingul, printr-o problemă aplicativă care-i preocupă pe toți. Ați citit, desigur, în diferite surse despre felul în care trebuie să întocmiți C.V.-ul și cum să vă comportați în timpul unui in-

terviu. E posibil ca din cele ce urmează să trageți niște concluzii folositoare.

Pentru început trebuie să alegeți domeniul de activitate. Pentru aceasta puteți să folosiți metodologia de alegere a scopului și a porții. Am vorbit despre ea și nu voi mai repeta. Trebuie doar să rețineți că aveți dreptul real de a alege și că posibilitățile vă sunt limitate numai de propria intenție și de nivelul importanței. Când stabiliți ce ați vrea să lucrați, nu vă gândiți la prestigiu și la mijloacele de realizare; gândiți-vă numai dacă munca dumneavoastră este într-adevăr utilă.

Să presupunem că aveți unele îndoieli că veți găsi un loc de muncă pentru o lucrare atât de bună ca cea pe care ați ales-o. În acest caz, trebuie să știți că pendulii vă vor crea toate condițiile pentru ca să vă simțiți neliniștit, decepționat și chiar disperat. Va trebui să vă dați seama de acest lucru și să vă spuneți în permanență că *aveți dreptul să alegeți și că dacă ați făcut comanda, mai devreme sau mai târziu ea va veni.*

În somn, intenția lucrează instantaneu, dar realizarea materială este inertă ca smoala, de aceea va fi nevoie de ceva timp, răbdare și de convingerea fermă că aveți dreptul să alegeți. Într-un restaurant modest, deși trebuie să așteptați destul până când apare chelnerul sunteți convins că el va veni. Așa că vă sfătuiesc să vă folosiți de un slide de genul acesta: *singur faceți alegerea, stabiliți ce fel de post ați vrea să aveți, dar de unde va apărea el nu vă privește.* În spațiul variantelor se găsește orice! Pendulii sunt aceia care încearcă să insuflă rațiunii contrariul. Treaba dumneavoastră este doar să alegeți și să aveți intenția fermă ca să primiți comanda.

Desigur, dacă nu puteți să așteptați, va trebui să vă mulțumiți cu ceea ce se găsește în momentul respectiv; sper că e clar. Dar câpătând postul care vă asigură un minim de trai, puteți să comandați ce e mai bun și să așteptați cu calm să vă fie adus.

Dacă munca respectivă vă place, dar simțiți o oarecare stinghereală sufletească, să aveți un slide despre cât de bine veți munci, ce mulțumire și ce satisfacție veți avea. *Dacă între timp stânjeneala nu dispare, înseamnă că e vorba de un disconfort sufletesc.* În acest caz, merită să încercați și alte variante.

După ce ați stabilit ce ați vrea să lucrați, începeți să derulați în minte slide-ul următor: *scopul a fost deja atins.* În același timp, evident, nu trebuie să stați cu mâinile în sân, ci faceți ceea ce vi se cere. Dar, înainte de a concepe C.V.-ul și de pregătirea pentru interviu, trebuie să vă focalizați intenția în direcția necesară.

Ar fi o greșală să vă concentrați pe ideea de a fi acceptat în postul respectiv. Scopul trebuie să fie prezent în gânduri ca un slide în care ați fost acceptat pe post și tot restul ține de trecut. Gândindu-vă dacă veți fi primit sau nu, vă creați în mod inevitabil scenariul insuccesului. *Amintiți-vă de verigile de transfer.* Prima verigă este întocmirea C.V.-ului. Asupra acestui lucru trebuie să vă concentrați atenția.

Întocmind C.V.-ul, specificați tot ce știți să faceți, dar indicați numai un singur post pe care îl solicitați. Motivele să fie solide. În primul rând, să nu spuneți că ați putea să faceți și aia și aia, deoarece în felul acesta vă exprimați nesiguranța și riscați să treziți neîncrederea angajatorului; acesta ar putea să creadă că sunteți de acord să faceți orice muncă numai să fiți primit. În al doilea rând,

propunându-vă mai multe scopuri deodată, riscați să vă împrăștiati în mai multe direcții. În al treilea rând, când iei asupra ta prea multe, stârnești în jur un potențial excedențar și în final nu te alegi cu nimic. Se poate alege, dar alegând, te fixezi asupra unui singur lucru. Așa cum, alegând o jucărie, nu pretinzi ca ea să fie și păpușă și un joc și pistol!

Hotărâți-vă ce vreți de fapt să fiți, ce funcție vi se potrivește. Nu trebuie să vă jenați, deoarece dumneavoastră sunteți cel care alege. Nu uitați că trebuie să luptați pentru un loc sub soare și că aveți dreptul să alegeți. Indicați exact profilul pe care l-ați ales. Nu trebuie să vă preocupe ideea că astfel de posturi sunt puține. *Dacă v-ați permis să aveți, veți primi exact ceea ce doriți.* Cum se va realiza acest lucru, nu e cazul să vă frământați. Lăsați această grijă pe seama intenției exterioare.

Alcătuind C.V.-ul, intenția interioară este direcționată să demonstreze ce specialist formidabil sunteți. Intenția exterioară este însă îndreptată în direcția satisfacerii cerințelor ofertantului locurilor de muncă. Simțiți diferența? Desigur, toți au nevoie de specialiști străluciți. Însă, dacă este prima dată când vă căutați un loc de muncă, veți fi nedumerit când veți vedea că angajatorul preferă în locul unui specialist strălucit, pe unul cu capacități mai modeste.

Concurentul vă depășește tocmai pentru faptul că parametrii lui corespund mai exact prezentării pe care angajatorul o face pentru postul respectiv. Dar și dumneavoastră corespundeți cerințelor, ba chiar ați fi mai bun. Aici e problema. Acest „mai bun” creează situații când mai bine este dușmanul binelui. Angajatorul este acaparat total de intenția sa interioară de a alege un specialist care să cores-

pundă parametrilor stabiliți de el însuși pentru postul respectiv. Iată că și el se lovește de geam și nu vede oberlihtul mare și larg deschis care ați fi dumneavoastră.

Rățiunea nu este capabilă să prevadă care va fi cerearea. Ea va tinde să vă prezinte ca pe „un mare artist”. Piața dictează însă cu totul alte criterii. Puteți, și chir și trebuie, să vă prezentați în lumina cea mai bună, evident, fără să exagerați. Făcând acest lucru, aveți grijă ca gândurile și motivele dumneavoastră să fie canalizate pe problemele angajatorului. Puneți-vă în permanentă întrebarea *ce ar vrea el să obțină de la dumneavoastră și de ce are nevoie*. Puneți-vă în locul lui.

Puteți să procedați foarte simplu. Cercetați toate locurile vacante pe profilul dumneavoastră, notați-vă toate cerințele postului și calitățile pe care trebuie să le aibă candidații. Vedeți că, în mare, acestea se repetă. Din această mare masă de date, extrageți tot ce vi se potrivește ca obligații și calități și veți obține exact ceea ce ar vrea să vadă angajatorul în C.V.-ul dumneavoastră. Puteți efectiv să copiați ad-litteram în C.V.-ul dumneavoastră tot ce pretinde angajatorul de la candidat. Să nu vă străduiți să vă exprimați cât mai elevat. Nu folosiți *fraze gândite de dumneavoastră, ci folosiți limbajul angajatorului*.

Imaginați-vă că nu sunteți un solicitant de job, ci sunteți angajatorul care întocmește un C.V. ideal pentru un lucrător de-al său. În acest caz, C.V.-ul va corespunde nu criteriilor dumneavoastră, ci criteriilor lui. Dar pentru aceasta este necesar să citiți o sumedenie de anunțuri cu posturi vacante și să „intrați în pielea” acelor care le-au dat. Puteți – și chiar trebuie – să indicați tot ce știți să faceți în plus față de ceea ce se cere. *Dar subliniați și scoateți în evidență exact ceea ce se cere*. C.V.-ul dumnea-

voastră va trebui să fie în acord clar cu cerințele angajatorului.

Înainte de a depune C.V.-ul, pe Internet de exemplu, puneți-vă în locul angajatorului și căutați C.V.-urile specialiștilor pe profilul dumneavoastră. Vă asigur că veți descoperi multe lucruri importante și veți avea un avantaj uriaș. Și asta pentru că majoritatea persoanelor care caută un loc de muncă, fiind motivate numai de intenția interioară, intră direct în secțiunea căutătorilor de locuri vacante și își afișează acolo C.V.-ul. Încercați mai întâi să găsiți C.V.-urile specialiștilor din domeniul dumneavoastră. Imaginați-vă că sunteți cel care își alege candidatul. În felul acesta veți vedea toate calitățile și defectele concurenților, veți afla ceea ce simte angajatorul citind aceste C.V.-uri și veți înțelege ce trebuie să schimbați la propriul C.V.

După ce ați întocmit C.V.-ul, îl puteți plasa la diferite companii. Nu forțați ușa, lăsați-o să se deschidă singură. Oferiți-vă serviciile fără să insistați. *Procedați de așa manieră, încât ei să vă aleagă*. De exemplu, publicați-vă C.V.-ul în diverse mijloace de informare în masă. Nu exercitați presiuni asupra lumii cu dorințele și năzuințele dumneavoastră. *Mutați centrul de greutate de pe căutarea unui loc de muncă pe anunțarea prezenței dumneavoastră pe piața muncii. În măsura în care este posibil – permiteți-i muncii să vă găsească*. Nu trimiteți niciodată același C.V. Trebuie să vă respectați și să vă cunoașteți valorarea. Dacă excelați într-un domeniu trimiteți-vă C.V.-ul la agențiile pentru recrutarea forței de muncă și așteptați în liniște să vedeți care este reacția.

Nu vă faceți iluzii că veți primi un răspuns fulger. S-ar putea să așteptați mult timp să vi se aducă comanda. Depinde de gradul de puritate a intenției dumneavoastră.

Dacă doriți cu ardoare, forțele de egalizare vă vor pune tot soiul de piedici. Adesea, comanda vine după ce ați pierdut orice speranță. *Cu cât vă veți arăta mai indiferent față de comanda făcută, cu atât ea va veni mai repede. Dacă nu există dorință, veți avea libertatea să vă concentrați pe intenția de a acționa în loc să suferiți că s-ar putea să nu reușiți.*

În fine, ați fost convocat la interviu. Acum trebuie să fiți deosebit de atent la ceea ce urmăriți, la direcția în care merge intenția dumneavoastră. Dacă vă gândiți la ce vă va da munca în acea întreprindere, aceasta va fi o intenție interioară nu prea inteligentă. *Dacă vă veți concentra gândurile pe ceea ce îi veți da dumneavoastră acelei întreprinderi, aceasta va fi intenția exterioară.* A sosit timpul să vă scoateți din cap slide-ul scop, să renunțați la ceea ce ați vrea și să vă concentrați în totalitate pe nevoile angajatorului. *Acum trebuie să vă intereseze în exclusivitate intenția lui interioară.*

Citiți prospectele prin care compania își face reclamă și aflați cât mai multe lucruri despre ea. *Vedeți cu ce se mândrește ea mai mult și prin ce se diferențiază de alte companii concurente.* Aceste lucruri trebuie să vă fie clare și când apare momentul potrivit în timpul interviului, vorbiți despre ele. Orice companie ca și orice pendul, au frecvența lor de rezonanță. Această frecvență se caracterizează prin mai mulți parametri. Încercați să vă dați seama care este spiritul acestei companii. Ce fel de etică corporatistă are – este strict reglementată sau este liberă, la latitudinea oricui? Care este modalitatea de comunicare – una oficială sau amicală? Ce se apreciază mai mult în legătură cu munca depusă – entuziasmul și inițiativa sau disciplina și conștiinciozitatea? Munca în colectiv sau individualismul și

spiritul de creativitate? Și așa mai departe. Toate acestea impun unele restricții colaboratorilor, le influențează stilul de comportament și fac din ei adevărați membri ai colectivului. *Dacă veți reuși să surprindeți spiritul companiei, la interviu veți fi deja considerat de-al lor.*

Înainte de interviu, dați-vă o indulgență pentru defectele pe care le aveți și absența unor merite. Dacă știți ce lipsuri aveți și că ele pot influența decizia de a primi postul respectiv, dacă știți că aveți unele lacune și dacă știți că nu aveți deprinderile necesare – *împăcați-vă cu această situație.* Acceptați-vă așa cum sunteți. Acceptați în sinea dumneavoastră tot ceea ce ați fi dorit să ascundeți și duceți-vă liniștit la interviu. Nu există candidați ideali, așa cum nu există nici angajatori ideali și de aceea aveți curajul să renunțați la importanța interioară și la cea exterioară. Nu aveți de ce să vă justificați nici față de propria persoană, nici față de alții. Desigur, cele spuse nu înseamnă că în general nu trebuie să lucrați asupra lipsurilor dumneavoastră. Dar, în momentul discuției, este absolut necesar să vă permiteți a nu le avea.

Toți știu că la interviu nu trebuie să fie emoționați. Mulți încearcă să lupte cu emoțiile prin forța intenției interioare. Dar, oricât ați încerca să vă impuneți să fiți calmi, nu veți reuși. Nu veți reuși să vă descurcați cu emoțiile dacă nu a fost înlăturată cauza lor. Lupta cu emoțiile vă poate face să vă blocați total dacă vă veți comporta ca și când ați fi mumia unui faraon egiptean. *Singura modalitate de a te elibera de emoții este să te împaci dinainte cu înfrângerea.*

Dorința de a fi acceptat creează un potențial excedentar. Cu cât acordați mai multă importanță rezultatului pozitiv și cu cât va fi mai important pentru dumneavoastră

sa obțineți postul respectiv, cu atât vă vor rămâne mai puține șanse. *Este necesar să curățați intenția de dorință.* Vă duceți la interviu nu ca să câpătați o slujbă, ci ca să participați la el. Să nu vă duceți doar ca să nu ziceți că nu v-ați dus. *Nu năzuieți spre scop, ci concentrați-vă pe proces.* Trăiți și bucurați-vă de faptul că ați participat la interviu. Nu v-a mâncat nimeni, n-ați avut ce pierde. Aveți ocazia să fiți relaxat și mulțumit de sine. Creați-vă starea de spirit necesară pentru așa ceva. Discuția în sine constituie o minunată posibilitate de a te prezenta în cea mai bună lumină. Așa că permiteți-vă această fericire. Nu vă mai gândiți că s-ar putea să o sfecliți. Doar v-ați împăcat cu ideea unui eventual eșec. Așa că nu aveți ce pierde. La interviu, angajatorul vrea să se prezinte pe el în cea mai bună lumină. Este intenția lui interioară. Aceasta este intenția interioară. În ce lumină te poți prezenta mai bine? *Intenția exterioară este focalizată pe interesul sincer față de problemele angajatorului.* Numai în lumina problemelor lui puteți fi cel mai bun.

Sarcina dumneavoastră este ca răspunzând la întrebări, să purtați discuția în contextul problemelor angajatorului. În același timp este necesar să răspundeți precis la întrebările puse, fără să divagați și să vă abateți. Angajatorul se enervează rău de tot când participantul la discuție nu răspunde concret la întrebare și se lansează în explicații prea ample. Dar, în același timp, cum se ivește o asemenea posibilitate, atingeți problema referitoare la obiectul de activitate al companiei, cu ce se laudă, ce probleme are. Discuția trebuie menținută numai la acest nivel. *Prezentați-vă abilitățile în lumina problemelor pe care le are compania.* Vorbiți cu angajatorul despre problemele sale și despre posibilitatea ca prin calitățile dumneavoastră profesionale

să puteți contribui la rezolvarea lor. Aceasta va și contitui intenția exterioară. *Dacă ați reușit să orientați discuția pe fogașul problemelor angajatorului, considerați că deja jocul se desfășoară după scenariul dumneavoastră.*

La urma urmelor, dacă nu ați reușit să obțineți acest loc de muncă, înseamnă că nu era al dumneavoastră. Și încă nici nu știți de ce probleme ați scăpat așa de ușor! Fiți liniștit, așteptați și veți câpăta postul. Dacă totuși ați fost acceptat pentru un loc de muncă ce nu era al dumneavoastră, așteptați-vă și la probleme. De aceea este mai bine să vă căutați un post care vi se potrivește. Cum trebuie făcut acest lucru știți și singur – gândurile despre locul de muncă nu trebuie să genereze nici cel mai mic disconfort sufletească.

Rezumat

Folosiți intenția interioară a oamenilor pentru realizarea scopurilor proprii.

La baza intenției interioare se află sentimentul propriei importanțe.

Nu trebuie să încercați să-i schimbați pe alții, însă nici pe dumneavoastră înșivă nu trebuie să vă schimbați.

Ca să vă purtați liber, degajat, transferați-vă atenția asupra altor oameni.

Intrați în jocul creșterii importanței altora.

Pentru a atrage atenția asupra dumneavoastră este suficient să manifestați interes față de cei din jur.

În timpul unei discuții, oamenii apreciază nu cât sunteți de interesanți, ci în ce măsură corespundeți pentru realizarea propriei lor importanțe.

Interesați-vă de oameni și faceți-o în mod sincer.

Intenția exterioară permite să se realizeze intenția interioară a altora.

Renunțați la intenția de a primi și înlocuiți-o cu intenția de a da. Rezultatul va fi că veți căpăta acele lucruri la care ați renunțat.

Disputa și critica înseamnă lupta dintre rațiune și cursul variantelor.

Renunțați la acțiunile care ar diminua sentimentul de importanță al altora.

Începând o discuție cu cineva, mergeți împreună cu el în aceeași direcție a cursului.

Asumați-vă rolul de martor al dreptății altuia.

Manifestarea unei simpatii sincere înlătură ecranul de protecție.

Cererea unui serviciu neîmpovărat atrage simpatia.

O vizualizare pozitivă generează confort la nivel energetic.

Forța influenței personalității este proporțională cu mărimea energiei libere.

Farmec înseamnă afecțiune reciprocă între suflet și rațiune.

Permiteți-vă luxul de a avea defecte și de a nu avea calități.

Potențialul excesiv al importanței interioare se risipește în acțiune.

Capitolul III

COORDONAREA

Pentru a-ți atinge scopurile nu este absolut obligatoriu să fii puternic și sigur de tine. Există și o alternativă, mult mai eficientă. Coordonarea este o modalitate simplă de a gândi și a acționa în așa fel, încât succesul să fie totdeauna de partea ta. Este același lucru cu a învăța să mergi pe bicicletă. După ce veți reuși acest lucru, viața dumneavoastră se va transforma într-o satisfacție continuă.

*Nu vreau
și nu sper,
ci intenționez.*

Labirintul nesiguranței

Nimeni și nimic în afară de dumneavoastră înșivă nu vă poate opri să mergeți spre scopul dumneavoastră, prin poarta necesară. Mai exact, vă poate împiedica doar lipsa de convingere și nesiguranța. În general, lipsa de convingere și nesiguranța sunt lucruri de același ordin. Și unul și celălalt fac inefficientă intenția interioară, iar pe cea exterioară o fac, practic, imposibilă.

Indiferent ce ai face, când nu mai ai încredere în tine, faci prost. Cu cât ești mai tensionat pentru că vrei să ieși bine, cu atât rezultatul va fi mai rău. Lipsa de încredere în posibilitățile tale, la care se adaugă exagerarea complexității problemelor, te fac să te simți jenat, stingherit sau să înlemnești, să încremenești. Încremenești deoarece jena ca atare te apasă. Importanța exterioară a scopului naște o dorință chinuitoare de a-l realiza. Importanța interioară, cea pe care o dai tu, naște îndoieli că ai putea să faci. Toate acestea împreună dau neîncrederea în tine.

Dacă nu ai încredere în tine, te încrâncenezi cu toată forța intenției interioare să-ți atingi scopul. Chiar neținând seama de acțiunea forțelor de egalizare, efectul acestei încrâncenări va fi invers proporțional cu intenția. Îți consumi energia pentru a susține în același timp mai multe poten-

țiale excedentare. Ia uitați-vă câte sunt! Importanța interioară și cea exterioară, dorința chinuitoare, tendința de a te stăpâni și de a ține situația sub control. Pur și simplu energia liberă nu ajunge pentru toate acestea. Omul se simte paralizat, presat din toate părțile și atunci acționează stângaci și fără dibăcie.

În felul acesta, individul poate ajunge în situația când nu mai este în stare nici să se miște, nici să spună ceva concret. S-ar părea că intenția lui este strânsă în menhină. Dar, de fapt, ea lipsește total. Toată energia intenției s-a consumat pentru susținerea potențialelor excedentare. Nesiguranța, atunci când se manifestă prin panică și neliniște, hrănește cu energia sa pendulii. Panica este generată de o prognoză de tipul: „Ce va fi dacă...?” În stare de nesiguranță, prognoza este de regulă pesimistă. Imediat energia se orientează spre derularea unor scenarii negative și a trăirilor legate de acestea. Aici se consumă ea. Dar în acest caz, rău nu este faptul că se consumă, ci pentru ce se consumă. Neliniștea, panica și frica, acestea sunt niște generatoare puternice ale celor mai rele așteptări care, după cum știți, se și adevăresc.

Mai există încă o sursă puternică de nesiguranță – sentimentul de vinovăție care face să înflorească buchetul format din complexul de inferioritate, senzația că ești păgubos și că nu meriți. Și atunci despre ce încredere în tine mai poate fi vorba? Sentimentul de vinovăție și tot ce are legătură cu el duce la îngustarea canalelor energetice. Energia intenției abia dacă mai ajunge pentru a acționa indecis și neinspirat. Mai mult chiar, dacă sunteți înclinat să vă simțiți vinovat, tot soiul de manipulatori se vor roti în jurul dumneavoastră ca fluturii în jurul becului. Simțindu-vă slăbiciunea, ei se vor autoafirma pe seama dumneavoa-

voastră și vor absorbi cu plăcere energia lipsită de apărare. Se vor juca în permanență cu sentimentul dumneavoastră de vinovăție, iar dumneavoastră veți încerca la infinit să vă explicați și să vă justificați, adâncindu-vă astfel și mai mult propria nesiguranță.

Nesiguranța creează un cerc vicios. Cu cât sunt mai puternice importanța și dorința, cu atât va fi mai mare neîncrederea. Cu cât vă veți lupta să vă țineți sub control propria persoană și situația creată, cu atât vă veți simți mai paralizat. Cu cât veți fi mai panicat și mai neliniștit, cu atât lucrurile rele se vor adevăra mai curând. În general, sentimentul de vinovăție transformă viața într-o biată lăncezeală.

În încercarea de a se smulge din acest labirint, individul tinde să-și recapete prin orice mijloace siguranța de sine. Unul dintre ele este să atace lumea înconjurătoare. Atacând, preventiv el vrea să-și demonstreze puterea și să-și ascundă nesiguranța. O asemenea cale necesită mari consumuri de energie, dar chiar și așa zidul siguranței tot se va prăbuși. Energia consumată pentru a acționa în forță creează potențiale excedentare și împotrivire la cursul variantelor. În oricare dintre situațiile enunțate mai sus, mai devreme sau mai târziu, individul va fi înfrânt și va trebui să lupte din nou pentru a ridica zidul încrederii sale.

O altă modalitate de a avea încredere în tine este să nu-ți construiești, la modul general, o bază de încredere, ci să te joci de-a ieșirea din labirint. Încrederea în sine este tot o timiditate, numai că este întoarsă pe dos. Este ca și când pe un loc gol ar apărea ceva ce n-ar trebui să se afle acolo. Dacă încrederea în sine nu are nicio bază, apare din nou un potențial excedentar. Dar aici nu despre potențialul în sine este vorba, ci de faptul că, acționând sigur pe tine,

aduci atingere intereselor altcuiva. Imaginați-vă un individ aflat în mijlocul pustiei care urlă cât îl ține gura: „Toată lumea e la picioarele mele!” Să fie sănătos, nu deranjează pe nimeni. De aceea nici forțele de egalizare nu au treabă cu el. Dar dacă siguranța nu este justificată și intră în competiție cu posibilitățile altora, apar relații de dependență. Siguranța de sine, fondată pe comparația cu alții este un potențial excedentar pur. Mai ales dacă ea este fondată pe o atitudine lipsită de considerație, batjocoritoare la adresa altor indivizi. O asemenea falsă încredere în sine, mai devreme sau mai târziu, va fi în mod obligatoriu amendată printr-un bobârnac peste nas sau, scuzați-mă, printr-un șut în fund.

Mai există și o siguranță de sine exaltată care apare ca o stare de euforie la un individ timid care a simțit dintr-o dată gustul siguranței. Aceasta este tot o falsă siguranță fondată pe un elan emoțional de scurtă durată.

Cum se poate obține veritabila siguranță de sine? Înțelegeți, desigur, că este inutil să lupti cu nesiguranța. Ea nu poate fi ascunsă după paravanul falsului curaj. De ascuns, oricum nu se poate, iar energia cheltuită pentru crearea lui se va întoarce împotriva dumneavoastră. Este inutil și să te forțezi să fii sigur pe tine. Este absolut lipsit de sens să-ți impui să fii curajos și hotărât. Așa cum s-a arătat mai sus, energia intenției nu se stochează; ea se consumă pentru menținerea unui control punctual și de aceea nu este suficientă pentru a acționa ca atare.

Este inefficient să încerci să fii sigur pe tine prin oricare altă modalitate. S-ar putea să credeți că siguranța de sine se obține prin acțiuni energice. Într-adevăr, dacă individul încetează să se mai lupte cu el însuși și începe să acționeze, energia intenției se eliberează și se mută de la po-

tențialele excedentare la realizarea acțiunii. Cum se și spune: „când ochii se tem, intră mâinile în acțiune” și până la urmă problemele se rezolvă. Dar *siguranța de sine nu se dezvoltă prin acțiune – atunci se eliberează energia intenției*. Încrederea în sine nu se poate dezvolta; ea este la fel ca energia – ori este, ori nu este.

Încrederea în tine, la fel ca și credința, nu se poate obține prin autosugestionare. Puteți să vă spuneți la nesfârșit că sunteți încrezători în sine. Va fi o încercare naivă și fără noimă. Este exact același lucru ca atunci când te lupți cu urmările unei boli, fără a îndepărta cauzele care au generat-o. Orice ați face, neîncrederea va persista. De asemenea, nu vă veți putea muta gândurile pentru a vă afla permanent pe valul siguranței de sine. Veți putea, de exemplu, să vă spuneți în dimineața zilei de azi: „Gata, azi am încredere în mine. Nimic nu va putea să-mi zdruncine încrederea. Sunt de neclintit, sunt ca o stâncă”. Încercați să faceți acest lucru și veți vedea ce va ieși. O vreme vă veți simți într-adevăr sigur pe sine ceea ce vă va da mai multă încredere și, desigur, bucurie. Dar foarte curând un pendul oarecare vă va înscena o provocare mârșavă și nici nu vă veți da seama cum vă veți prăbuși de pe valul încrederii. Și iată, iarăși vă enervați sau vă amărăți, iarăși a apărut ceva neplăcut, ceva ce vă apasă și iarăși vă temeți sau urăți. Se părea că vedeți lumina de la capătul tunelului, dar iarăși nu mai aveți nicio soluție.

Cum să ieși din acest labirint atât de întortocheat? Niciunul! Nu există ieșire din el. *Secretul acestui labirint constă în faptul că zidurile sale se vor prăbuși doar în clipa când veți înceta să mai căutați ieșirea și când veți renunța la importanță*. Nesiguranța este generată de două categorii de cauze. Prima categorie – cauze interne. În

această categorie intră neliniștea exagerată în ce privește propriile calități. De aici pornesc simțăminte cum ar fi nemulțumirea de sine, știind că aveți defecte și că nu aveți calități, complex de inferioritate, timiditate, frica de a nu eșua și de a nu fi ridicol ș.a.m.d. A doua categorie – cauze externe cum ar fi exagerarea inadecvată a factorilor externi. Ca urmare apare o neliniște nejustificată legată de neconcordanța dintre calitățile proprii și cerințele exterioare, senzația de om mărunț într-un oraș mare, în sfârșit, teama față de realitatea înconjurătoare.

Paradoxul constă în următoarele: *pentru a căpăta încredere în tine trebuie să renunți la ea*. Pereții labirintului sunt ridicați de importanță. Umblați prin labirint în încercarea de a scăpa de nesiguranță și pentru a căpăta încredere în sine. Așadar, încrederea în sine este o himeră. Este încă o invenție a pendulilor – un miraj fals, o nadă pentru importanță. Pentru penduli, încrederea reprezintă un joc în care ei câștigă întotdeauna. Unde există încredere, acolo se găsește loc și pentru îndoială. Și tot așa, unde există încredere, se va găsi loc și pentru ezitări și nehotărâre. Încrederea este, într-un fel, credință în succes. În oricare scenariu se poate include o corecție negativă. Este suficientă o mică corecție, pentru ca zidul încrederii să se năruie.

Noțiunea de speranță se bazează pe potențiale excedentare și pe relații de dependență. Orice variație pe tema încrederii va arăta cam așa: „Sunt absolut hotărât”. Sunt ferm hotărât și sunt de nezdruccinat, ca o stâncă. Mie îmi reușește totul mai bine decât altora”; „Nimic nu mă poate opri. Eu înving orice piedică”; „Sunt mai puternic și mai curajos decât alții”; și așa mai departe.

Încrederea este un potențial excedentar temporar și cu asta am spus totul. În orice ambalaj ați prezenta-o, ea

va rămâne doar un potențial excedentar. Chiar și stăpânirea de sine nu este altceva decât o dominare temporară a tensiunii. Încrederea este doar o neîncredere cu semn invers. Ambele potențiale cer consum de energie. Iar primul potențial va fi irevocabil distrus de forțele de egalizare. De aceea, fuga după încredere este la fel de inefficientă ca fuga după o fericire efemeră care mijeste undeva în viitor. Iată cum, împreună, noi am mai distrus încă un stereotip fals. Dar cum se poate trăi fără a avea încredere? Transurfingul vă propune în loc o alternativă – coordonarea. Ce înseamnă coordonare veți afla din ceea ce vă voi spune în continuare.

Coordonarea importanței

Pentru ce este în general necesară încrederea? Pentru ca să ne recucerim cu hotărâre și cu curaj locul nostru sub soare. Pendulii ne-au imprimat în creier un postulat de neclintit: nimic nu se obține simplu; dacă vrei să reușești ce ți-ai propus, trebuie să lupti, să insiști, să pretinzi, să-ți întreci concurenții, să dai din coate. Iar ca să acționezi hotărât și cu curaj ai nevoie de încredere.

După cum știți, calea luptei și a rivalității nu este singura cale posibilă. Scenariul pendulilor poate fi refuzat cu calm și fără să o ții pe-a ta, nu este obligatoriu să lupti, ci este suficient să fii hotărât să ai. Pentru penduli libertatea de a alege este ucigătoare. Dacă fiecare își va lua ce este al lui, simplu, fără luptă, fără să piardă energie pentru a crea piedici, ca apoi să le depășească, atunci pendulii vor rămâne cu mâna goală. Cu toate că este greu să ne imaginăm lumea noastră fără penduli, falsele stereotipuri create

de aceștia nu sunt chiar atât de nezdruincinat ca legile mecanicii. *Conștientizarea și intenția îți permit să ignori jocul pendulilor și să obții ceea ce îți aparține fără luptă.* Iar atunci când există libertate fără luptă, nu mai e nevoie de încredere.

Nesiguranța are o singură sursă – importanța. Siguranța reprezintă tot un potențial de nesiguranță, numai că este cu semn invers. Și una și cealaltă au rădăcini comune – *dependența de factorii exteriori și de circumstanțe.* Rezultă următorul tablou. Pendulul îl duce pe individ pe drumul lui ținându-l de sfori ca pe o marionetă. Individul are impresia nu numai că nu poate să-și aleagă drumul, dar nu poate nici să meargă singur. Dacă sforile sunt ținute egal, individul pășește cu siguranță, exact cum pășește un micuț de mână cu mama sa. Imediat ce sforile slăbesc și încep să tremure, individul se simte nesigur și se grăbește să tragă de aceste sfori.

Nu pendulul este cel care ține de sfori, ci omul este cel care nu lasă din mână sforile importanței. El se teme să le dea drumul pentru că se găsește sub imperiul dependenței care îi creează iluzia de sprijin și de siguranță. Până la urmă, micuțul nu-și va mai ține mama de mână și va porni singur, pe drumul lui – mama lui este cea care îl împinge să facă acest lucru. Pendulii, dimpotrivă îl vor convinge pe toate căile că el nu va putea să-și aleagă singur drumul și că nu va putea să meargă fără ajutorul sforilor. Dacă individul se va scutura și va da drumul la sforile importanței, el va putea să meargă oriunde își dorește și își va alege scopul fără să se mai lupte pentru el.

Căpătându-și libertatea, individul nu va mai avea nevoie de încredere în sine, care să-i dea iluzia că se sprijină pe ceva. Tot ceea ce îi trebuie – este să se coordoneze,

ca să nu cadă. Fiind sub puterea pendulului, individul s-a obișnuit să-și găsească echilibrul și sprijinul, ținându-se de sforile importanței. Dar în felul acesta el se va dezechilibra în permanență și se va balansa neajutorat pe aceste pseudoasigurări, cedându-și energia pendulului. Dacă le va da drumul atunci, pentru ca să-și mențină echilibrul, va trebui doar să nu creeze noi potențiale excedentare pe terenul importanței.

Siguranța, ca suport, deja nu mai este necesară pentru că dacă n-am importanță, n-am ce să apăr și n-am ce să cuceresc. N-am de ce să mă tem și de ce să mă neliniștesc. Dacă pentru mine nimic nu are foarte mare importanță, stratul lumii mele nu este denaturat de potențiale excedentare. Eu renunț la luptă și mă deplasez pe curs. Sunt gol pe dinăuntru, de aceea nu pot fi agățat. Dar asta nu înseamnă că atâră în vid. Abia acum, dacă vreau, îmi capăt libertatea de a alege. N-am nevoie să lupt. Pur și simplu merg liniștit și îmi iau ce este al meu. Aceasta nu mai este o siguranță fragilă, ci este o *coordonare* calmă și conștientă.

De unde vine calmul? Dacă nu există importanță interioară, nu trebuie dovedit nimănui nimic. De aici și calmul. Atunci când vă simțiți o persoană importantă, apare tendința să arătați tuturor acest lucru și apare un potențial excedentar. Atunci forțele de egalizare vor face totul pentru a răspândi mitul despre importanța dumneavoastră. Vor fi permanent create condiții în cadrul cărora să se verifice soliditatea siguranței. Cea mai mică senzație de păguboșenie te împinge la luptă pentru a-ți crește și a-ți afirma importanța. Renunțați la necesitatea de a dovedi tuturor și dumneavoastră înșivă și acceptați-o ca pe o axiomă. Dacă alegeți să vă luptați pentru propria importanță, vă veți

pierde pentru aceasta întreaga viață. Renunțând la această luptă, veți căpăta imediat importanță.

Nesiguranța de sine înseamnă în primul rând o minimalizare a propriei valori. Cum să vă faceți o părere mai bună despre propria persoană? Gândiți-vă că chiar acum eu vă voi cere să credeți că stați mult mai bine decât vă imaginați. Mulți psihologi așa și procedează fără prea multe discuții. Într-adevăr, părerea celor din jur este direct proporțională cu propria dumneavoastră părere, dacă ea nu este la limită cu infatuarea. Dacă vă recunoașteți importanța fără să vă amăgiți, ceilalți vor fi imediat de acord. Problema este că nu e prea simplu să te autoconvingi. Puteți să verificați că dacă aveți o părere mult prea proastă despre sine nu veți putea să vă autoconvingeți de contrariu. Oricât ați încerca, nu veți crede niciodată până la capăt că sunteți o persoană valoroasă. De unde să am eu merite? Defectele mi le văd.

Așadar, eu nu vă îndemn să credeți în propriile merite și să aveți o impresie mai bună despre dumneavoastră. Rezultatul va fi una din două: fie veți deveni un încrezut, fie veți fi și mai abătut. *Eu vă propun să renunțați la lupta pentru importanță.* Nu trebuie nici să credeți, nici să încercați să vă convingeți. Pur și simplu renunțați la luptă și vedeți cum va fi. Și iată ce va fi: cei din jur vor începe să vă trateze cu mai mult respect, ca și cum importanța dumneavoastră a crescut în ochii lor. De îndată ce veți remarca acest lucru, veți crește în propriii ochi și nu va mai fi nevoie să vă convingeți să credeți. Pur și simplu *veți ști*.

Paradoxul acesta funcționează în mod sigur. Lupta pentru importanță vă ia din energia liberă și o orientează spre lupta cu cursul variantelor și crearea de potențiale excedentare, care generează un iureș al forțelor de egalizare.

Împreună, toate acestea creează un nod încâlcit de probleme cu o multitudine de urmări dăunătoare. Nu veți putea să-l descâlciți. Mai bine renunțați la lupta pentru propria importanță și nu vă rămâne decât să vă uimiți și să vă bucurați de rezultate. Procedând astfel, importanța va crește singură în ochii dumneavoastră. Părerea despre propria persoană va fi mult mai bună, iar cei din jur, în mod corespunzător, urmându-vă, vor fi de acord cu ea.

Pe cât este de ineficient să vă îmbunătățiți în mod artificial părerea despre dumneavoastră, tot atât de lipsit de eficiență va fi să vă înăbușiți sentimentul de vinovăție. Dacă sunteți predispus să vă simțiți vinovat, nu veți putea niciodată nici să înăbușiți, nici să scăpați de acest sentiment. Atunci ce e de făcut? Faceți ca și în cazul părerii despre sine. *Încetați să vă mai justificați în fața celor din jur.* Justificați-vă numai în cazuri excepționale, când este cu adevărat necesar să vă explicați faptele. Țineți minte, nimeni nu are dreptul să vă judece, orice s-ar întâmpla, dacă nu ați făcut vreun rău cuiva. Nu vă învinuiți în mod public și nu vă apărați. Fie ca manipulatorii să se ducă pe pustie. Fără să trântiți ușa, părăsiți în tăcere sala de judecată unde s-au strâns toți aceia care s-au obișnuit să se căpătuiască pe seama vinovăției altora. Lăsați-i cu mâna goală. Dacă aveți un complex de vinovăție mai puternic atunci, pentru început, nu strică chiar să vă liniștiți conștiința. *Nu-i lăsați pe alții să vă judece.* Numai așa și nu prin luptă interioară puteți să scăpați de acest sentiment de vinovăție. Singur veți vedea cum el însuși va dispărea de la sine.

Asfel, renunțând la lupta pentru propria importanță și încetând să vă justificați, rezolvați în mare problema importanței interioare. Sentimentul de vinovăție și îngrijorarea în ceea ce privește propria importanță constituie

principalele manifestări ale importanței interioare. Toate celelalte potențiale excedentare sunt derivate ale acestora. Nu veți mai simți nevoia să vă apărați, întrucât nu veți mai avea ce să apărați. Nu va mai fi nevoie nici să-i atacați pe alții, pentru a preîntâmpina un eventual atac. Există un proverb potrivit acestei situații: „Dacă nu ameninți pe nimeni, n-ai de ce să te temi nici tu”.

Exact la fel, dacă veți diminua importanța unor factori externi, aceștia vor înceta să vă influențeze prin propria lor importanță. Există două variante ale importanței exterioare care sunt cele mai apăsătoare pentru dumneavoastră: complexitatea problemelor și imprevizibilul. Și una și cealaltă generează un potențial apăsător – îngrijorare și panică. Oricare individ, în fiecare minut, este neliniștit de ceva. Oamenii nesiguri de ei preferă să se încovoie sub greutatea problemelor, dar cum-necum își duc povara. Personalitățile puternice se străduiesc să învingă greutatea prin tenacitate și ripostă. Ei ocupă această cetate printr-un atac dârz, străpungându-i zidurile prin potențialul excedentar al încrederii în sine.

Atât nesiguranța, cât și siguranța presupun o cheltuială de energie. În primul caz, energia se consumă în general pe neliniște și îngrijorare, iar în al doilea – pe depășirea prin forță a piedicilor. Acestea sunt niște metode extensive de interacțiune cu lumea exterioară. Dar, în realitate, totul este mult mai simplu. *Este suficient să renunțați în mod conștient la importanța exterioară și să încetați să vă mai luptați cu cursul variantelor pentru ca piedicile să dispară de la sine.* Oare în acest caz mai aveți nevoie de încredere în sine? Nu, acum este necesară doar coordonarea, ca să vă deplasați pe cursul variantelor și să controlați în mod conștient nu scenariul, ci nivelul importanței. Energia care an-

terior se consuma pentru susținerea unor posibile potențiale excedentare este utilizată acum numai pentru a menține echilibrul și pentru a ajuta întrucâtva cursul printr-o intenție curățată.

Desigur, oricât ne-am strădui, chiar atât de ușor nu ne putem debarasa de importanță. Nu trebuie să se lupte împotriva importanței. Pur și simplu, trebuie renunțat la încheștare, iar energia consumată prin suferințe trebuie să fie transformată în energie necesară pentru a acționa. *Începeți să acționați, oricum ar fi, fără să vă îndârjiți și fără să insistați.* Energia potențialelor excedentare se va disemina în acțiuni, energia intenției se va elibera, iar problemele complicate se vor *transforma în soluții simple*. Cât privește teama de necunoscut, nu vă veți putea debarasa de ea, nici prin autosugestie, nici printr-o convingere oarbă, nici printr-o falsă încredere. Dacă vă amintiți, v-am recomandat în mod insistent să nu vă gândiți la mijloacele de realizare a scopului. Niciodată nu veți putea să vă obligați să credeți în realitatea unui scop greu de obținut și a unui succes sută la sută. Lăsați la o parte aceste încercări lipsite de sens, oricum nu se va alege nimic din credința dumneavoastră, iar încrederea în sine pe care abia de o căpătaserăți va dispărea. Vă trebuie nu credință și nu încredere în sine, ci *coordonare*. Coordonare înseamnă: *să-ți faci plăcere gândul că scopul pare să fi fost atins, să nu te mai încrâncenezi să fii sub control scenariul și să te miști pe cursul variantelor ajutându-te de vâsla intenției curățate, pure*. Acest mod de a proceda nu are nimic comun cu credința oarbă în succes. Când există credință, inclusiv oarbă, atunci există întotdeauna loc și pentru îndoială. De obicei, te orbește potențialul excedentar al convingerii insuflăte.

Când vă deplasați în mod conștient pe curs, totul se așează la locul său fără eforturi de prisos.

Dacă veți acționa coordonat, în curând, de după cotitura cursului variantelor va apărea ceea ce înainte vă străduiați fără succes să credeți și vă speria prin ineditul său. Îndoielile vor dispărea când rațiunea va fi pusă în fața faptului. Atunci încrederea se va transforma în cunoaștere, iar teama în fața necunoscutului se va transforma în bucuria de a-ți simți propria forță. Important este să renunțați la importanță și să nu vă încrâncenați să țineți scenariul sub control. Important este să conștientizați că dumneavoastră sunteți acela care hotărâți ce grad de complexitate este cazul să atribuiți problemei respective. Iar schimbările din scenarii vor lucra în folosul dumneavoastră dacă le veți permite.

Și, în sfârșit, o coordonare deplină va fi obținută prin acordul dintre suflet și rațiune. Dacă la nivel de conștient vi se pare că vreți și că sunteți convinși, iar la nivel de subconștient vă macină îndoiala sau sunteți abătut, atunci coordonarea dispăre. Pentru realizarea acordului între suflet și rațiune este suficient *să ascultați de îndemnurile inimii și să trăiți în conformitate cu crezul dumneavoastră*. De ce și cum trebuie să vă ascultați glasul inimii s-au spus deja destul de multe lucruri. A trăi în concordanță cu propriul crez înseamnă să mă iubesc așa cum sunt, nu mă chinuiesc muștrările de conștiință și sentimentul de vinovăție, să acționez fără ezitări după îndemnul rațiunii și inimii.

Crezul dispăre atunci când avem o părere proastă despre noi înșine și când între suflet și rațiune apar disensiuni. Să trăiești conform propriului crez este un lucru absolut minunat și dumneavoastră știți acest lucru. Dar și mai minunat este faptul că el nu trebuie nici creat, nici

schimbat, nici să lupți cu el. Deși mulți încearcă să facă exact acest lucru – literalmente să îl cioplească de parcă ar fi o statuie din marmură. Acest fapt nu aduce nimic în afara de frământări, chinuri sufletești, zbateri. Crezul nu se formează și nu apare ca urmare a luptei sau a unor eforturi volitive. El există dar, ca și sufletul, este băgat la cutia importanței. De îndată ce se înlătură importanța interioară și exterioară, crezul se eliberează și veți simți imediat acest lucru. Când importanța se află la cota zero, nu mai aveți nici ce să apărați și nici ce să cuceriți. Pur și simplu trăiți conform propriului crez și luați ceea ce vi se cuvine în liniște și fără insistențe.

Astfel, renunțând să mai luptați pentru propria importanță, ne mai lăsând pe alții să vă judece, renunțând la importanța interioară, veți obține ceea ce se obișnuiește să se considere a fi adevărata încredere în sine. Nu va fi o încredere versatilă construită pe potențiale excedentare, ci o forță interioară calmă – adică coordonare.

Coordonarea calmă, autentică nu se corelează cu nimic exterior, de aceea nu are nevoie de confirmare și dovedire. Cu siguranță ați întâlnit sau ați văzut în filme oameni a căror siguranță nu poate fi pusă la îndoială. Siguranța de sine calmă și autentică se bazează numai pe autosuficiență interioară și plenitudine. Aceasta nu înseamnă să vă comparați cu alții, ci pur și simplu să aveți un echilibru sufleteș total. Un astfel de echilibru se obține prin unitatea dintre suflet și rațiune, când nu vă simțiți vinovat, când nu sunteți dependent de cineva, când nu simțiți superioritatea cuiva, când nu vă simțiți obligat, când nu vă e frică sau când nu sunteți neliniștit. Cu alte cuvinte, nu stricați echilibrul nici cu lumea înconjurătoare, nici cu propria persoană. *Trăiți în armonie cu lumea înconjurătoare și cu*

sine, conform propriului crez. Desigur, acesta este un ideal, dar trebuie să tinzi spre el, aceasta fiind unica modalitate de a fi cu adevărat sigur pe tine, cu alte cuvinte – coordonare. Convingerea obținută prin oricare altă modalitate va fi falsă.

Coordonarea vă va da libertate față de penduli și vă va permite să vă deplasați independent, oriunde doriți, și să obțineți tot ceea ce doriți. Dacă acum ar trebui să vă achitați de unele obligații apăsătoare, arendați-vă, imaginați-vă că jucați într-un film. Suportați, va trebui să vă jucați rolul, cel puțin până la sfârșitul episodului respectiv, până ce veți ajunge să intrați pe propria ușă. Vizualizați slide-ul – scop, fără a vă mai gândi la mijloace și așteptați până ce intenția exterioară va deschide acea ușă care este a dumneavoastră.

Lupta cu bolovanul de lut

În sfârșit, m-am eliberat de povara inutilă a potențialelor excedentare. Pentru mine nu mai există nici importanță interioară, nici exterioară. Nu mai e nevoie să-mi susțin superioritatea sau să-mi ascund complexul de inferioritate. Nu mă tem nici de prezent, nici de viitor. N-am ce să apăr și nici ce să câștig. În sfârșit, sunt liber, nu depind de penduli și pot să mă ocup de mine. Dacă lucrurile ar fi așa...!

Puterea pendulilor este foarte mare, mai ales din cauza că oamenii nu bănuiesc acest lucru. Nu se poate vorbi

despre penduli ca despre o societate secretă a unora de pe altă planetă care Țes plasele unui complot împotriva oamenilor. Pendulii sunt o parte inseparabilă a lumii noastre. Ei îi influențează pe oameni și îi dirijează energo-informațional. Această influență are loc la trei nivele diferite: mental, emoțional și energetic. Folosind sforile importanței, pendulii extrag din oameni energia liberă. Așa a fost întotdeauna. Dar în ultimul timp, crește în ritm rapid influența pur informațională.

Istoria civilizației numără multe mii de ani. Dar în ultimele decenii, tabloul s-a schimbat brusc datorită celor mai noi realizări din domeniul informațiilor. Cantitatea de date acumulate pe tot felul de suporti crește în progresie geometrică. Dar pericolul vine nu de la volumul de informații, ci de la metodele și mijloacele de răspândire. Individul este înconjurat din toate părțile de un păienjenis telecomunicațional care, cu fiecare zi ce trece devine din ce în ce mai periculos. Acest pericol nu se simte pentru că dezvoltarea industriei informaționale se produce sub narcoza jocurilor distractive și a diverselor facilități.

Este absolut evident că scopul pendulilor nu este nici pe departe să-și distreze adepții, ci să și-i subordoneze puterii lor. Lărgirea și perfecționarea rafinată a păienjenisului informațional conduc spre faptul că pendulul își atrage simultan un număr incredibil de adepți. De exemplu, cu cât o emisiune TV este vizionată de mai multe persoane, cu atât pendulul capătă mai multă energie. Și cu cât el este mai puternic, cu atât influența sa este mai mare și cu atât este mai ușor ca aderenții să se supună regulii „fă ca mine”.

Regula pendulului funcționează cu succes și îi îndepărtează pe oameni de adevăratele lor scopuri. Acum însă acest proces se află în etapa sa finală, când individul este

total lipsit de libertatea de a alege. Într-o bună zi, omul se va găsi în situația când va fi doar simplu element al monstroasei *matrice* energo-informaționale. Individul va fi băgat în cutia condiționării și se va transforma într-o piesă a respectivului mecanism. Celula matricei va determina modul în care elementul ei trebuie să acționeze și ce anume să-și dorească. După cum știți, SF-ul are tendința ca într-un anumit timp să devină realitate.

Procesul acesta se desfășoară deja pe neobservate și constant. Și, practic, n-ai ce să faci. Pentru a subordona nu este obligatoriu să asuprești fizic. Este suficient să-i formezi individului o concepție despre lume și viață de așa manieră încât el să nu-și dea seama că nu este liber. Iată că acest lucru se și petrece în prezent. Ca să-ți păstrezi libertatea în astfel de condiții este destul de complicat. De aceea vom relua câteva aspecte privind apărarea față de penduli.

După cum știți, singurul lucru prin care te poate agăța un pendul este importanța. În ultimă instanță, el se poate agăța chiar și de faptul că acordați o mare atenție însăși necesității de a menține importanța la cota zero. Tot ceea ce s-a spus despre penduli este foarte grav. Dar iată ce paradox: dacă le veți declara război la modul serios, veți fi condamnat la înfrângere de la bun început. *Cel mai important principiu în lupta cu pendulul constă în a renunța să te lupți cu el.*

Trebuie să înțelegeți că aceasta nu este o luptă cu un adversar tangibil, ci o luptă cu un bolovan de lut – este un joc. Veți hotărî dumneavoastră mai exact ce anume este el. Dacă veți percepe lucrurile ca pe o luptă, veți fi oricum înfrânt. Un pendul nu poate fi învins în luptă. Să presupunem că îi lansați bolovanului o provocare: „Acum știu că

nu ești decât un bolovan de lut; îți arăt eu ție!” Gata, considerai că sunteți deja înfrânt. Însă, dacă veți lua lucrurile ca fiind un joc, în cel mai rău caz veți pierde partida, dar nu și lupta.

Pendulul este un bolovan de lut atâta timp cât sesizați esența acestui joc și nu vă supuneți regulilor acestuia. Pendulii vă vor pândi de fiecare dată când vă veți simți sigur pe sine. Fiți pregătit de orice; ei vor încerca prin orice modalitate să vă scoată din echilibru – în aceasta constă esența jocului. Îi veți cădea în plasă, vă veți pierde echilibrul, vă veți enerva și astfel îi veți ceda pendulului energia.

Acum sunteți liniștit, plin de voie bună, echilibrat, dar toate acestea nu vor dura mult timp. Pendulul pune la cale o provocare. De exemplu, nimeriți într-o situație nedorită sau primiți o veste proastă. Conform scenariului lui, ar trebui să vă neliniștiți, să vă speriați, să vă necăjiți, să vă pierdeți cu firea, să vă manifestați nemulțumirea, să vă enervați. Tot ce trebuie să faceți este *să vă dați seama la timp ce se întâmplă și să vă amintiți* cum se desfășoară jocul, iar apoi să renunțați imediat la importanță. Dacă ați făcut acest lucru în mod conștient, pendulul se va prăbuși.

Puteți să încălcați regulile jocului numai în cazul în care nu dormiți în stare de veghe. Când doarme neconștientizat, omul este întotdeauna o victimă a circumstanțelor. În somn nu se poate face nimic. Dar și în stare de veghe, oamenii s-au obișnuit să reacționeze standard la influențele negative. Ce se întâmplă după aceea, nu e cazul să mai explicăm. Că doar n-oți fi dumneavoastră o excepție! Și dumneavoastră reacționați *neadecvat*. Faceți acest lucru intenționat și planurile pendulului vor fi date peste cap. Trebuie doar să vă dezmeticiți la timp și să încălcați regulile jocului.

Veți vedea cât este de plăcut să vă dați seama că pendulul a încercat din răputeri să vă provoace, dar dumneavoastră nu v-ați lăsat. Această plăcere nu se va datora numai faptului că sunteți mândru de cum ați procedat, că ați fost puternic. Și, de fapt, cedându-i energie pendulului, ați devenit, evident, mai slab. Când pendulul vă provoacă și dumneavoastră îi rezistați, *energia pe care a folosit-o pentru a vă provoca trece la dumneavoastră și vă face mai puternic*. Această forță suplimentară este cea care vă face plăcere. Acum vă puteți imagina cât de nătărău se va simți pendulul când nu va primi energia dumneavoastră. Se va ține mereu de capul dumneavoastră, dar să nu vă lăsați! Lăsați-l să-și piardă energia!

Dacă intrați în acest joc fără reguli, nu vă lăsați tentat să vă supărați pe jocul însuși. Atâta timp cât jucați conștient, dar amuzat și relaxat, vă luptați cu un bolovan de lut care folosește săbiuțe de copil. El nu poate să vă facă nimic. Dacă încălcați regulile jocului și vă păstrați echilibrul, bolovanul de lut se va risipi. Dar dacă începeți să vă enervați, săbiuța lui se transformă într-o sabie periculoasă. Un astfel de joc se poate transforma în bătălie și se poate încheia, pentru dumneavoastră, cu un transfer indus.

Nu luptați împotriva reacției pe care o aveți când sunteți provocat. Priviți-o cu totul altfel. Emoțiile sunt efectul, cauza o constituie atitudinea. Va trebui să vă schimbați în mod conștient reacția la un factor negativ. Nu este greu să luați o atitudine adecvată, întrucât știți că nu e decât un joc. Lăsați paiața să țopăie. Închipuiți-vă că vă luptați cu un adversar într-o cameră unde nu este decât o oglindă. Vi se pare că pendulul este pe undeva pe acolo. Dar de fapt nu-l vedeți și nu-i vedeți nici imaginea în oglindă. Ce vedeți în oglindă este importanța dumneavoastră

tră. Atâta timp cât ceva va avea pentru dumneavoastră o prea mare însemnătate, veți avea în permanență un adversar care se va profila în oglindă. Dacă importanța este la cota zero, n-aveți de ce să vă temeți, n-aveți ce apăra și n-aveți pe cine ataca. Oglinda importanței se va face țândări și veți vedea că și bolovanul de lut se va face praf.

Nu vă trebuie tărie în luptă cu pendulul. Este mult mai eficient să considerați că el nu există. Termenii „de nepătruns, nervi de oțel, voință de fier, fermitate, reținere, stăpânirea de sine” și altele presupun apărare, tensiune, tendință de a riposta. Pentru menținerea unei astfel de zone de protecție vă trebuie multă energie. După cum înțelegeți, toată această energie alimentează pendulul. Dar dacă sunt un loc gol, n-am nevoie de o zonă de protecție. Energia nu se cheltuiește, bolovanul de lut se rostogolește în gol până se sfărâmă. Tot ce se cere este să nu uităm regulile jocului și în mod conștient să ținem importanța la cota zero.

Necesitatea de a ține însemnătatea la cota zero nu trebuie să genereze o stare de permanentă disponibilitate de a riposta la un atac. Înseamnă că dați o importanță excesiv de mare acestui joc. Relaxați-vă și permiteți-vă ca, din când în când, să pierdeți. Nu trebuie nici să vă străduiți să câștigați cu orice preț. În timp ce îl țineți în prinsoare, pendulul poate să vă răsucescă precum câinele care se lasă învârtit, dar nu dă drumul bățului din bot. Dacă jocul nu vă amuză, atunci arătați că nu vă pasă dacă pierdeți.

Dacă de astă dată pendulul a învins, nu vă încrâncenați și acceptați situația: partida aceasta ați pierdut-o. V-ați pierdut echilibrul și v-ați ieșit din fire și nu e nimic deosebit. Nu trebuie să vă chinuiți din acest motiv; veți câștiga următoarea partidă. *Numai că nu trebuie să vă spuneți că este pentru ultima oară; nu dați niciun ultimatum și nu în-*

lindeți curse. Dumneavoastră îi dați pendulului un ultimatum și el atât așteaptă, pentru că acest ultimatum nu este altceva decât un puternic zid de apărare. Hotărând să vă apărați, nu faceți altceva decât să transformați jocul într-o luptă, pe care inevitabil o veți pierde.

Fiți pregătit și pentru situația când pendulii sunt lingușitori și vă provoacă la modul insinuant, duios. Mulți oameni, copleșiți de probleme, își găsesc sprijin în țigări, alcool, droguri. Dacă la proxima ocazie încercați să renunțați la păguboasa obișnuință și vă spuneți: „Gata, e pentru ultima oară” – cuvintele acestea nu vi le spuneți dumneavoastră. Este tot pendulul care v-a acaparat într-atât emisia mentală, încât efectiv poate să vă inducă aceste gânduri. De fiecare dată când încercați sub jurământ să vă convingeți că „doar asta și gata, e ultima”, treziți-vă și nu vă mai iluzionați. Toate acestea vi le spune pendulul. Conștientizarea acestui fapt vă ajută să rupeți în mod detașat cu obișnuința dăunătoare. Nu hotărât, ci indiferent.

Pentru atragerea adeptilor, pendulii nu ignoră niciun fel de mijloc. Ei au întinat tot ce a fost mai sfânt, începând cu principiile etice și încheind cu religia. Lumea este manifestarea Duhului Unic, afirmarea Unității în Multitudine. Esența Dumnezeiască se află în tot ce este viu și neviu. Dumnezeu este în fiecare dintre noi. Am vorbit despre toate acestea când am comparat sufletul omului cu o picătură de apă din ocean. De îndată ce Dumnezeu, prin manifestarea Sa, a făcut cunoscută oamenilor existența Sa, pendulii au și luat religia sub controlul lor. Vă puteți convinge singuri de acest lucru dacă vă veți gândi la cele zece porunci primordiale.

Prima poruncă, în diferite interpretări, se rezumă la următoarele: „Eu sunt Domnul Dumnezeuul tău. Să nu ai

alți dumnezei în afară de mine.” Aceasta cere de la individ credința în existența unui singur Dumnezeu care guvernează peste toată creația. Oamenii au încălcat imediat această poruncă și și-au creat o sumedenie de religii – pendulii. Mai exact, au permis pendulilor religiilor să-i supună. Pendulii religiilor „se acoperă”, folosind numele lui Dumnezeu. Practic, slujitorii spirituali ai religiilor se străduiesc în mod sincer să propovăduiască cuvântul și fapta Domnului. Dar, fiind adepți, ei se află sub puterea pendulilor, de aceea puține lucruri mai depind de ei. Oare războaiele și dezbinările pe tărâm religios îi sunt plăcute Domnului?

A doua poruncă: „Să nu-ți faci chip cioplit, nici vreo închipuire a celor ce sunt sus în cer sau jos pe pământ sau în apă și sub pământ. Să nu te închini lor, nici să le slujești”. Acestea sunt spuse tot despre penduli. Pendulii îi supun pe aderenți voinței lor și îi obligă ca în fiecare caz să acționeze în interesele lor, indiferent de ce intenții binevoitoare par să îi anime.

Dar, în general, toate poruncile pot fi reduse la două. Răspunzând la întrebările ucenicului său: „Învățătorule, care este cea mai mare poruncă în Lege? Iisus a spus: „Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău din toată inima, din tot sufletul tău și din toată puterea ta”, aceasta este prima și cea mai importantă; iar cea de a doua este asemănătoare primei: „Iubește-l pe aproapele tău ca pe tine însuși”; pe aceste două învățături se sprijină toată Legea și proorocii (Ediția Sinodului, 1994 – în limba rusă). Iubiți-L pe Dumnezeu și pe aproapele vostru fără a vă ploconi pendulilor – iată tot ce ne îndeamnă poruncile să facem.

Cât privește problema influenței mijloacelor de informare în masă asupra psihicului, aici se impune înainte

de toate, conștientizarea. Nu acordați nici cea mai mică atenție oricărei informații negative. Se încearcă din toate părțile să fiți interesat de ceva anume, să vi se atragă într-un fel atenția, să vi se impună ceva. În spatele oricărui grup de oameni se află un pendul. Adepții acestuia, care îi îndeplinesc voia, de cele mai multe ori nu-i cunosc adevăratele scopuri. Să vă întrebați în permanență: cine are nevoie și de ce? Vă trebuie oare dumneavoastră? În același timp, căutați în mod activ și rețineți orice informație referitoare la scopul dumneavoastră. „Lasă, lasă, ripostează cu nerăbdare rațiunea dumneavoastră, știu și singură lucrul acesta”. Ei și ce-i cu asta dacă știe și ea? Ea știe de toate, dar aștepte, nepăsătoare de fiecare dată când pendulul își începe jocul. Nu permiteți pendulilor să vă ia de mână și să vă tragă după ei.

În general, sarcina dumneavoastră se reduce la a încălca în mod conștient regulile jocului. Lucrul acesta se poate face în două modalități. Fie să renunțați la importanță și să lăsați pendulul în plata Domnului, fie să-l stingeți, reacționând neașteptat. Dacă nu reușiți cu importanța, atunci preferați cea de a doua modalitate. Orice reacție neașteptată la provocare constituie o încălcare grosolană a regulilor jocului.

Întreruperea luptei

Libertatea de a alege este ceva atât de simplu, încât este greu de priceput. *Nu există necesitatea de a lupta pen-*

tru realizarea scopului. Tot ceea ce vă trebuie este hotărârea de a avea. Imediat ce v-ați permis să aveți, puteți liniștit să mergeți spre scop. Pendulii vă impun un cu totul alt scenariu. Vă obligă să luptați pentru realizarea scopului. Pentru aceasta, trebuie să declarați război propriei persoane și omenirii în general. Pendulii vă propun să începeți cu propria persoană. Ei vă insuflă ideea că sunteți imperfect și de aceea nici nu vă veți atinge scopul până ce nu vă veți schimba. Schimbându-vă, va trebui să intrați în lupta pentru un loc sub soare. Tot acest scenariu urmărește numai și numai scopul de a-i lua victimei energia. Luptându-vă cu sine, îi cedați pendulului energia. Intrând în luptă cu lumea, veți face același lucru.

O bătlie presupune o permanentă tensiune, luptă și disciplină. Pentru o bătlie trebuie să fiți în permanență pregătit. Așa procedează și ostașii care înțeleg vag că undeva în această lume există și *libertate*. Dar greșeala lor constă în faptul că ei cred că libertatea trebuie *cucerită*. Toată viața se pregătesc pentru război, dar întotdeauna amână pentru mai târziu bătlia cea mai importantă. Au impresia că așa trebuie făcut și că nu pot să-și ia libertatea de a face altfel. Încearcă să se convingă pe ei înșiși și pe alții că este extrem de greu să facă acest lucru și că pentru aceasta sunt necesari ani de trudă, perseverență și de luptă.

Pelerinul transurfingului nu participă la lupta pentru libertate întrucât știe că el o are deja. Nimeni nu-l poate obliga să lupte. Dar dumneavoastră nu aveți o altă cale dacă sunteți copleșiți de importanță interioară și exterioară. Transurfingul și lupta au în comun doar intenția de a acționa ireproșabil. Dar pentru aceasta nu trebuie nici să fiți pregătit de luptă și nu vă trebuie nici disciplină – vă trebuie luciditate.

Dacă nu reușiți să luați și să vă permiteți să aveți, puteți amâna pentru mai târziu. Dar cât se poate continua astfel? Tărăgănarea poate dura toată viața. Amânând pentru mai târziu, ajungeți în situația de a privi fiecare moment al vieții ca o pregătire pentru un viitor mai bun. Omul nu este mulțumit niciodată de prezent și se consolează cu speranța că mâine va fi mai bine. Cu o astfel de atitudine viitorul nu va mai veni *niciodată*, ci doar va licări *mereu* undeva în anii care vin. Aceasta este similar cu încercarea de a ajunge din urmă soarele care apune.

Convingerea că mai avem destul timp, nu este nimic mai mult decât o iluzie. În așteptarea unui viitor mai bun ne trece toată viața. De unde și zicala: „Ce este provizoriu, durează” sau „Nimic nu-i mai permanent decât clipa vremelnică”. Într-adevăr, nu există timp pentru așteptare. De aceea viitorul nu trebuie așteptat, ci o parte din el trebuie introdusă în momentul în curs. Permiteți-vă să aveți aici și acum. Asta nu înseamnă că scopul dumneavoastră se va și realiza „acușica”. *Este vorba de hotărârea, adică de intenția de a avea în contrapartidă cu procesul de luptă permanentă cu sine.* Hotărârea de a avea are o forță incomparabil mai mare decât hotărârea de a acționa.

Toată viața vă luptați pentru un loc sub soare. Ați reușit oare să obțineți multe în această luptă? Dumneavoastră trebuie să mergeți la lucru deși v-ați plictisit și vi s-a făcut lehamite, sau la colegiu – parcă v-ați duce la ocnă. În același timp însă, alții își petrec vacanța într-o stațiune montană la schi sau se încălzesc la soare pe malul unei mări. Poate că ei au câștigat bătlia lor și de aceea, acum, se bucură de viață?

Majoritatea dintre participanții la luptă, cu toată osârdia lor, nu sunt în stare să strângă în toată viața lor atâ-

ția bani încât să le ajungă pentru a se duce într-o stațiune montană de schi. Dacă dumneavoastră personal vă puteți permite ca într-un an să strângeți bani pentru câteva zile de plăcere, este deja bine. Dar odată sosiți acolo, vremea se strică sau teleschiul se defectează sau cine știe ce alte neplăceri apar. Chiar dacă totul este bine, vă gândiți tot timpul că nu vă puteți permite multe lucruri, că trebuie să faceți economie; vă amintiți cât de greu ați câștigat banii pentru aceste câteva zile de sărbătoare care se apropie atât de repede de sfârșit. În general sunteți mulțumit, dar va trebui să vă întoarceți la zilele cenușii și să vă „îngropați” din nou.

Ați câștigat bătaia, ați meritat sărbătoarea și, cu toate acestea, din când în când, în gândurile dumneavoastră se furișează o umbră de tristețe. Și știți de ce? Sunteți convinși că a trebuit să munciți prea mult pentru a obține o plăcere atât de scurtă. Înseamnă că nu sunteți total pregătit ca să *vă permiteți să aveți*.

Cei care însă și-au permis să aibă nu participă la luptă. N-au timp pentru așa ceva. De exemplu, săptămâna trecută, o pereche fericită și-a petrecut vacanța la într-o stațiune de schi în Elveția. A fost o sărbătoare. Toate sărbătorile se termină, dar ele se termină diferit pentru fiecare. Acum, perechea noastră se ceartă în care stațiune să mai meargă. El vrea în Alpii austrieci, iar ea optează pentru cei francezi. Pentru dumneavoastră, cearta lor poate să vă pară o scenă dintr-un film siropos, dar pentru cei doi treaba este foarte serioasă. Pur și simplu vă aflați la alt nivel de pregătire pentru a avea. Dumneavoastră veți mai munci încă un an pentru o mică vacanță, iar ei vor începe noua vacanță peste o săptămână.

O minte rațională s-ar revolta: „Cum adică, ei s-au născut cu milioane, iar eu trebuie să muncesc ca să câștig un ban! De unde vin banii?” A câta oară să vă repet? Nu vă gândiți la bani. *Dacă veți înceta lupta și vă veți permite să aveți, intenția exterioară va găsi posibilitatea să vă dea ce trebuie*. Eu nu pot să dovedesc acum acest lucru. Verificați singur. Nu încercați, ci faceți-o! Nu mâine, ci acum. Permiteți-vă din acest moment să aveți – necondiționat și indiscutabil! Nu o singură dată, ci permanent! Dacă nu vă așteptați la rezultate imediate, ci veți continua să vă permiteți să aveți, într-o bună zi se va întâmpla ceva – unii vor spune o minune.

Cei care s-au născut cu milioane, au fost deja pregătiți să aibă. Ei n-au nevoie să se gândească la acest lucru. Dumneavoastră, în schimb, va trebui să mai lucrați cu slide-ul. Rațiunea își va face griji în legătură cu realitatea și cu mijloacele de realizare a scopului. Dar acesta este drumul luptei și el nu duce nicăieri. Pe drumul acesta, nu veți putea să câștigați destui bani și niciodată nu veți avea îndeajuns. *Nu bani trebuie să câștigați, ci hotărârea de a avea*.

Dacă vă veți concentra pe un scop, ca și cum acesta ar fi deja atins, porțile vi se vor deschide, iar mijloacele se vor găsi de la sine. Aceasta chiar este o libertate care te poate ameți. Dacă nu o veți accepta, veți face din nou o alegere. Nu este nimic mai simplu decât să spuneți că toate acestea sunt aiureli și să continuați să trageți la jug toată viața. Fiecare alege ce crede de cuviință și primește ceea ce este în stare să aibă. *Alegerea este o lege incontestabilă. Dumneavoastră înșivă vă formați propria realitate*.

În spațiul variantelor, alegerea se face cam în felul următor. Oamenii vin la supermarket și cineva îi întreabă:

„Ce doriți?” Un cumpărător zice: „Aș vrea să devin un star de muzică ușoară”. Vânzătorul răspunde: „Nicio problemă. Luați un exemplar din reclamele acestea. E special pentru dumneavoastră. O celebritate mondială, bogăție, strălucire! Îl luați?” Cumpărătorul își exprimă uimirea: „Cum să vă spun? Nu-i chiar așa de simplu. Doar câțiva ajung să aibă succes. Acești aleși au calități ieșite din comun, iar eu sunt un om obișnuit”. Vânzătorul ridică din umeri: „Dar ce contează ce calități aveți? Iată marfa – luați-o, este a dumneavoastră!” Cumpărătorul: „În general, este greu de pătruns în show bussines. Este o adevărată junglă. Acolo sunt și mari afaceriști... Vânzătorul: „Bine, vă dau în plus un mare afacerist care vă va deschide toate ușile. Luați-l, n-o să regretați!” Cumpărătorul: „Starurile astea au niște case așa de luxoase, automobile așa de scumpe, anturaj atât de înalt. Este cu puțință oare ca toate acestea să mi se întâmple mie? Nu-mi prea vine să cred...” Vânzătorul răspunde: „Dacă-i așa, îmi pare rău. În cazul ăsta nu pot să vă ajut” – și bagă marfa înapoi, sub galantar.

Exact la fel, un individ poate să îl întrebe cu teamă pe un altul: „Știi cum se călătorește cu un avion de linie, pentru pasageri?” „Fără probleme – răspunde celălalt – mă așez în fotoliu, îmi prind centura și avionul se ridică deasupra norilor”. Merită să admiteți că realizarea scopului este doar o problemă de alegere oricât de absurde vi se par temerile cumpărătorului din magazinul din spațiul variatelor. Problema este doar să fiți pregătit pentru a avea, doar asta contează și nimic mai mult.

Ați putea să cădeți în ispita de a lupta cu propria persoană pentru a lua hotărârea de a avea. În niciun caz *nu trebuie să vă impuneți să vă permiteți să aveți*. Nu derulați forțat slide-ul scopului. Nu trebuie să vă străduiți. Nu fa-

ceți acest lucru cu încrâncenare și sub presiune. Și asta este tot luptă! Oferiți-vă o plăcere și gândiți-vă la o sărbătoare. Renunțați la importanță și nu continuați lupta. Prin luptă nu veți obține nimic. De aceea și continuați lupta pentru că dați prea mare importanță la tot ce e în jur. Nu puteți să vă permiteți să aveți dacă vă zbateți furibund pentru un loc sub soare.

Să presupunem că sunteți hotărât și absolut sigur că veți primi ce vi se cuvine și că încercați în mod energic să vă autoconvingeți că alegerea vă aparține. A acționa în forță, înseamnă a crea un potențial excedentar. *Nu este nevoie să fiți absolut ferm, de neclintit, fiți doar hotărât, fără patimă*. Fiți mai relaxat, nu vă mai încrâncenați. Pentru o scurtă plimbare până la chioșcul de ziare, n-aveți nevoie de fermitate și forță. Dacă nu găsiți ziarul, nu vă enervați, ci duceți-vă la un alt chioșc. Nu vă mai încrâncenați.

Străduindu-vă să nu vă încrâncenați nu faceți decât să vă încrâncenați și mai tare. Stăruința și eforturile continue accentuează potențialul excedentar. Cauza lor o constituie importanța. Dacă vă veți lupta cu încrâncenarea, nu veți scăpa de ea. Renunțați la importanță și ea se va diminuea de la sine.

Diminuarea importanței va schimba direcția intenției din interior spre exterior. Orice ripostă este generată de importanță. Acționând în forță, lucrați prin intenția interioară. Forța voinței este necesară atunci când trebuie să depășiți niște obstacole. Dar, după cum se știe, obstacolele apar pe fundalul importanței. De îndată ce diminuați importanța, obstacolele dispar și nu mai aveți nevoie de forța voinței. Dacă dispare importanța, hotărârea de a *obține* se transformă în hotărâre de a *avea* și atunci începe să funcționeze intenția exterioară.

Acum aveți dreptul să alegeți. Nu mai trebuie să vi-l câștigați. Dacă sunteți pe deplin hotărât să vă căpătați dreptul de a alege, fiți pregătit și pentru decepții. Fiind atât de ferm hotărât va încrâncenați din nou. Și din nou vă încrâncenați. Dar forțele de egalizare vă vor potoli rapid elanul. Iar pendulii, simțind câtă importanță dați, vă vor provoca imediat. Vă veți convinge singur că exact așa va fi.

Să nu vă neliniștiți și să nu vă enervați dacă nu veți reuși să vă hotărâți, fără patimă, să aveți. Oamenii s-au obișnuit să-și direcționeze energia nu pentru realizarea scopului ca atare, ci mai mult pentru hrana pendulilor. Veți învăța într-un final să faceți deosebirea între hotărâre și hotărâre fermă. Hotărârea de a avea, înseamnă să ai intenția nepătimașă, obișnuită de a-ți lua ceea ce indiscutabil ți se cuvine. Nu sună oare caraghios o frază ca aceasta: „Sunt absolut hotărât să-mi ridic corespondența din cutia mea poștală”? Prin urmare, folosiți-vă de dreptul de a alege, dar faceți-o calm și fără să insistați.

În viață, oamenii trebuie să dea mereu examene, concursuri și tot felul de teste pentru obținerea unei slujbe. Dar hotărârea de a avea depinde de fiecare în parte. Fiecare trebuie să se pună și în postura de examinator. Orice apreciere, calificativ, notă se reduc în ultimă instanță la două situații: fie considerăm că nu suntem capabili și nu merităm, fie că scopul este greu accesibil. Procedăm așa din inerție, deoarece ne-am obișnuit. Tot ce trebuie este ca, totuși, să ne permitem să avem, fără să ținem cont de nimic. Vi se pare neobișnuit, nu-i așa? Și totuși, fiți îndrăzneți și permiteți-vă să aveți. Lăsați merele lui Newton și ale altora să cadă pe pământ. Ale dumneavoastră să cadă în cer.

Doriți cu disperare să vă puteți hotărî să aveți? Renunțați la dorință! Chiar și fără să vă doriți, veți primi ceea ce vă este necesar. Pur și simplu gândiți-vă că luați ce vi se cuvine. Luați, dar faceți-o calm, fără a pretinde și fără a insista. *Vreau cutare lucru! Și ce, care-i problema? Îl voi avea!*

Eliberarea

Hotărârea de a avea se formează prin energia liberă a intenției. Două lucruri vă împiedică să vă permiteți să aveți. Primul – dezacordul dintre suflet și rațiune. Al doilea – potențialele excedentare ale importanței interioare și ale celei exterioare care ocupă energia liberă. Ar fi o greșală să presupuneți că hotărârea de a avea ar fi doar niște gânduri obișnuite de tipul „vreau și o să...” Într-adevăr, astfel de gânduri trebuie să fie încărcate de energia intenției, altfel ele ar fi doar o obișnuită bolboroseală a rațiunii și nimic mai mult. Se înțelege de la sine că gândurile trebuie să decurgă în mod firesc din unitatea dintre suflet și rațiune. În caz contrar, modularea energiei intenției nu va fi curată. *Dacă cea mai mare parte din energia liberă este ocupată de potențialele excedentare, intenția nu va avea putere.*

Dificultățile legate de hotărârea de a avea seamănă cu ezitățile cuiva care se urcă pentru prima oară pe o bicicletă cu două roți. Individul știe că în principiu acest lucru este posibil, dar mai știe și că nu va reuși imediat. Pe de o

parte se îndoiește că va putea, pe de altă parte arde de nerăbdare să învețe. Rațiunea lui tinde să ia învățarea sub controlul său, dar nu înțelege cum trebuie să acționeze. Se creează simultan trei potențiale excedentare – îndoială, dorință și control; toate iau din energia intenției.

Rațiunea încearcă să mențină un oarecare echilibru dar nu-i reușește. Nici unitatea dintre suflet și rațiune, nici energia liberă. Dar iată că vine un anumit moment, când controlul rațiunii slăbește și atunci și sufletul și rațiunea cad de acord că trebuie să existe un echilibru. În final, se obține totul. Rațiunea nici nu a înțeles cam cum ar trebui să facă. Dar tocmai aici este șpilul. Rațiunea se gândește întotdeauna la mijloace, adică la cum trebuie să se acționeze. Ea are controlul și încearcă diverse variante. Sufletul nu gândește – *pur și simplu el este pregătit să aibă, fără nicio condiție*. Rațiunea este și ea pregătită să aibă, dar numai cu o condiție: să fie clar și rațional. Divergența dintre suflet și rațiune constă doar în faptul că rațiunea se îndoiește că în realitate scopul va fi realizat. *Imediat după ce presiunea controlului slăbește, condițiile limitative impuse de rațiune dispar și atunci, iată, apare unitatea dintre suflet și rațiune.*

Rațiunea este uimită în fața faptului că nu mai este nevoie de controlul său. Totul se realizează de la sine. De altfel, pentru ea este total suficient faptul ca atare, chiar dacă nu prea înțelege despre ce este vorba. Echilibrul se menține și asta-i tot. De aceea rațiunea trebuie să se împace cu acest lucru. Nu-și va mai impune controlul deoarece s-a convins că nu mai este cazul. După o practică de scurtă durată dispar și celelalte potențiale excedentare, energia intenției se eliberează și mersul pe bicicletă nu mai este o problemă ci o plăcere.

Astfel, pentru a ajunge la hotărârea de a avea este necesar să se realizeze acordul între suflet și rațiune și energia intenției să se elibereze de potențialele excedentare. Unitatea dintre suflet și rațiune se realizează când mergeți către scopul propriu prin poarta necesară. Vă rămâne doar să stabiliți care sunt adevăratele dumneavoastră năzuințe și să porniți pe această cale. Aruncând de pe umeri povara inutilă a importanței interne și a celei externe, eliberați energia intenției, ea fiind forța motrice pentru a vă mișca în spațiul variantelor. Menținând însă importanța internă și cea externă, pierdeți nouăzeci și nouă de procente din energia necesară pentru susținerea potențialelor excedentare. De unde să mai luați energie liberă, dacă ea a fost consumată pentru potențiale?

Pentru ca să renunțați la importanță trebuie să acționați în mod conștient și să vă dați seama căror lucruri le dați prea mare importanță și ce va urma. Din păcate, la nivel mental, nu întotdeauna se poate renunța în mod conștient la importanță. Și atunci vă rămâne de făcut un singur lucru – *să acționați*. Energia potențialului excedentar se diseminează atunci când acționați. Derulați în minte slide-ul scopului, vizualizați procesul și porniți cu calm spre scopul pe care îl aveți – aceasta va și fi acțiunea dumneavoastră.

Dar cum să *nu te temi*? *Găsiți o asigurare*. Potențialul excedentar cel mai greu de depășit este frica. Nu puteți să vă impuneți să nu vă fie frică. Dacă ceva are pentru dumneavoastră o importanță mult prea mare, la care nu puteți să renunțați, de exemplu, viața, cariera, casa și dacă aceste valori sunt amenințate, atunci singura posibilitate este să scăpați de potențial, adică să găsiți o altă variantă, de rezervă, să găsiți o cale ocolitoare.

Cum să nu te neliniștești și să nu te alarmezi? – Acționezi. Potențialele neliniștii și îngrijorării se risipesc dacă începeți să acționați. Până când nu veți începe să acționați în mod activ, veți sta calm, fără să faceți nimic. Tipul de activitate poate să nu aibă vreo legătură cu obiectul îngrijorării dumneavoastră. E suficient să vă apucați să faceți ceva și veți simți imediat că neliniștea a dispărut.

Dar cum să faci? – Să te împaci cu o eventuală înfrângere și să acționezi. Acest potențial este greu de îndepărtat deoarece, în general, este aproape imposibil să renunți la dorința de a-ți atinge scopul, chiar dacă el nu prea pare posibil. Dar dacă te împaci din timp cu ideea înfrângerii și găsești căi de rezervă, atunci potențialul dorinței se echilibrează. În oricare caz, dorința poate fi transformată în acțiune. După cum știți, dorința este cea care precede intenția. Când dorința se transformă în intenția de a acționa, energia potențialului se disipează. Energia dorinței merge la formarea intenției.

Ce trebuie făcut pentru a nu aștepta? – Trebuie acționat. Acest potențial se risipește prin acțiune. Diluați dorința și așteptarea acționând. Cum să renunți la propria ta importanță? Dacă ați înțeles totul corect, această întrebare ar trebui să vă producă nedumerire. Desigur, transurfingul propune nu să vă împăcați cu lipsa dumneavoastră de importanță, ci să vă considerați importanța o axiomă. Greutatea constă doar în aceea că rațiunea dumneavoastră își va simți importanța numai în cazul în care veți avea parte de o atitudine corespunzătoare din partea celor din jur. Luând în considerare cele spuse, secretul creșterii importanței este într-atât de simplu pe cât este de lucrativ. *Trebuie doar atât – să renunțați la acțiuni menite să vă sporească importanța.*

Urmăriți ce faceți atunci când vă apărați importanța? Pretindeți să vi se acorde atenție, respect, arătați că aveți dreptate, vă supărați, vă apărați, vă justificați, intrați în conflict, arătați că sunteți grandoman și că îi disprețuiți pe toți, vreți să ieșiți în față, minimalizați demnitatea altora, subliniați defectele altora, vă enumerați meritele etc. Dacă veți reduce treptat, până la zero, toate aceste încercări de a vă ridica prestigiul, cei din jur vor simți acest lucru în mod inconștient. Dar, întrucât nu vă apărați propriul prestigiu, înseamnă că el este la un nivel înalt. Oamenii vor începe să vă trateze altfel. Simțind o atitudine plină de respect din partea celor din jur, rațiunea dumneavoastră își va recunoaște singură prestigiul. *Dacă sunteți conștient de propria valoare, cei din jur vor fi și ei imediat de acord – absolut sigur.* În felul acesta veți avea exact ceea ce v-ați refuzat.

Cum să nu te enervezi? – Intrând în jocul pendulului și încălcându-i regulile jocului. Numai în felul acesta vă puteți debarasa de obișnuința de a reacționa negativ la o veste neplăcută. Cum se procedează, ați aflat deja. Trebuie doar să vă amintiți la timp că acesta este un joc, să-i încălcați regulile amuzat, adică să reacționați imediat. La o veste sau o situație plăcută nu trebuie să reacționați cu lentoare, ci să vă manifestați imediat bucuria, entuziasmul. Atunci emisia dumneavoastră mentală se va muta pe unda succesului. Pendulii vă vor înscena neplăceri ca să vă destabilizeze și în felul acesta să primească energie negativă. Reacționând inadecvat îi scoateți din ritm și ei se vor alege cu nimic. Intrați în acest joc – va fi foarte amuzant.

Cum să te lecuiești de sentimentul de vinovăție? – Încetând să te mai justifici. După cum am mai spus, în sala de judecată vă apărați singur cauza. Dumneavoastră sun-

teți și reclamant, și avocat, și inculpat, iar manipulatorii se folosesc de acest lucru. Părășiți sala de judecată, nimeni nu vă poate reține. Cei care vin din obișnuință să asiste la procese vor sta un timp, iar apoi vor pleca, văzând că nu există nici un inculpat. Treptat, „dosarul” se închide. Nu există o altă modalitate de a te lecui de sentimentul de vinovăție.

Cum să faci față ofenselor și indignării? Nu veți încerca astfel de simțăminte dacă vă veți lecui de sentimentul de vinovăție și dacă veți fi conștient de propria valoare. *Încetați lupta și deplasați-vă pe curs.* S-ar putea însă să apară și situația când, cineva vă înșfacă și încearcă să vă tragă înapoi. Cum trebuie procedat într-un asemenea caz?

Un exemplu. Nu știți să faceți un anumit lucru, și prin urmare nu sunteți capabil să găsiți o soluție. Sunt însă oameni care știu să găsească punctele nevralgice. Le caută și, cu o mină triumfătoare, le înfățișează ca fiind propriile lor realizări. Astfel de oameni sunt sincer convinși că ceilalți sunt pur și simplu obligați să ofere soluții. Prin urmare, dacă încercați să găsiți soluții, se vor strânge în jurul dumneavoastră o mulțime de gură-cască. Unii vă vor critica, alții vor căuta alte puncte vulnerabile, alții vă vor da sfaturi, iar alții vă vor da ordine și vă vor pretinde. Oricât v-ați strădui să vă deplasați pe curs, ei vor încerca prin toate mijloacele să vă împiedice. În mod firesc, acest lucru vă va ofensa și vă va revolta.

Ce este de făcut dacă nu puteți face față ofenselor și indignării? – *Pur și simplu trebuie să vă permiteți această slăbiciune.* Va fi mai rău dacă veți începe să le dați prea multă importanță în loc să o mențineți la cota zero. Pentru cine lucrați? Pentru „nea cutare”? Într-o asemenea situație, veți fi inevitabil nevoit să suportați în permanență ofense

și să fiți revoltat. Ieșiți în calea care duce spre scopul dumneavoastră și, cu timpul, dacă veți și lucra, o veți face numai pentru sine. Iar până atunci, permiteți-vă să explo-dați uneori și să creați potențiale excedentare. *Nu vă impuneți să câștigați întotdeauna.*

Așa că, în loc să luptați cu propriile potențiale excedentare, *acționați în limitele intenției curățate. Iar intenția se curăță în procesul mișcării.* După cum vedeți, hotărârea de a avea nu se obține doar prin exerciții intelectuale, ci prin acțiuni concrete. *Măcar porniți către scop.* Acțiunile dumneavoastră vor căpăta eficiență în timp ce vă mișcați.

Hotărârea de a avea trece prin trei faze.

- Prima fază este stinghereala provocată de neobișnuitul situației. „Oare totul este pentru mine?” Când veți derula în minte slide-ul scopului, nu veți reuși să vă obișnuți cu gândul că acest lucru este posibil.

- A doua fază este entuziasmul, simțiți că plutiți, că ați devenit imponderabil. Într-un anume moment, stinghereala va dispărea; scopul pe care vi l-ați stabilit se află în zona de confort sufletească și sunteți entuziasmat, părându-vi-se dintr-odată că scopul este perfect real. Senzația de plutire, de imponderabilitate, are și ea o bază reală. Această energie intenției care se eliberează de potențialele excedentare. Pe ea o simțiți.

- Și, în sfârșit, cu timpul, hotărârea de a avea trece în faza a treia – senzația de ceva normal, obișnuit. Vă derulați permanent în gânduri slide-ul scopului, începeți să-l trăiți și, treptat, ceea ce aveți în slide, devine ceva normal, obișnuit. Slide-ul se menține pe pelicula importanței. Atâta timp cât doriți, aveți îndoieli și vă gândiți la mijloacele necesare, hotărârea de a avea stă pe o bază instabilă. Imediat ce importanța dispare, hotărârea de a avea capătă forță.

Important este să nu pierdeți din vedere hotărârea de a acționa, cu alte cuvinte, intenția de a porni spre scop. Dacă ați trecut prin toate acele trei faze, înseamnă că sunteți pe drumul cel bun.

Și, în sfârșit, cum să nu te doboare problemele? Întotdeauna ne apasă câte ceva într-o măsură mai mare sau mai mică. Este foarte greu să renunți la absolut orice importanță. În acest caz, în transurfing există o metodă interesantă și foarte puternică – *coordonarea intenției*.

Coordonarea intenției

Omul se simte sub puterea circumstanțelor; i se pare că sunt puține lucruri care depind de el. Un timp îi merge bine și el plutește pe valul succesului. Uneori, chiar i se pare că succesul se află în mâinile sale, că trebuie să acționeze cu fermitate și să înceapă să lupte în mod activ. Dar, cu toate eforturile depuse, de cele mai multe ori, după victorie urmează o înfrângere.

Oamenii parcă ar merge pe un drum pe marginile căruia uneori sunt dealuri înalte, iar alteori – gropi adânci. Cei hotărâți și siguri pe ei părăsesc de cele mai multe ori drumul drept, neted și nu se știe de ce, încep să se cațere pe dealuri. Acolo strălucesc ademenitor premiile lăsate de penduli. Uneori, ca urmare a unor eforturi incredibile, cineva reușește totuși să obțină premiul, dar de cele mai multe ori nu reușesc. Se întâmplă ca după ce a urcat pe deal, omul să se rostogolească de-a berbeleacul până jos,

doborât de vântul forțelor de egalizare. Și iarăși se simte neputincios, părându-i-se din nou că puține lucruri depind de el.

Un alt tip de oameni, cei negativiști, consideră că, în general, nimic nu depinde de ei și, neavând nici un pic de voință, preferă să se bălăcească în noroiul din gropile celor mai rele așteptări. Acești negativiști nu numai că suferă din cauza incapacității lor de a reacționa. Într-un mod infantil, ei își lasă soarta pe mâinile altora, spunând că are Dumnezeu grijă de toate. Ei nu se deplasează pe cursul variantelor, dar nici nu se împotrivesc, ci pur și simplu se zbat, exprimându-și nemulțumirea și otrăvind atmosfera energetică din jurul lor. Singurul lucru care le reușește este realizarea celor mai rele așteptări. Acest lucru îi încântă – uite că aici au avut și ei dreptate. Unicul lucru pe care au învățat să-l facă perfect este să caute o confirmare și să și-o găsească în atitudinile lor negativiste.

Asemenea oameni găsesc în tot ce este negativ o mulțumire de tip sadomasochist. Ei sunt capabili să transforme orice fleac în tragedie. Crezul lor sună astfel: „Viața este dezgustătoare și cu fiecare zi ea devine tot mai rea”. Aceasta este alegerea lor și de aceea caută peste tot o confirmare și o și găsesc. Vai, ce martiri sunt ei, cât sunt de chinuiți și de pedepsiți, ce soartă au avut! Literalmente ei se scaldă în negativism și găsesc în asta mulțumire. Și știți de ce? Pentru că un lucru negativ este unicul cu care lumea înconjurătoare este de acord și de aceea unii îi și merg în întâmpinare. Convingerea lor se bazează pe faptul că așteptările lor cele mai rele se adeveresc.

Uneori, în mod întâmplător, negativistul se poate afla pe valul succesului. Un timp el este mulțumit și se bucură. Dar aceasta durează puțin, pentru că în curând el în-

cepe să-și macine creierii: se uită împrejur și caută obișnuita zonă neagră. Că doar tot ce este bun se termină repede, succesul nu este ceva normal, firesc! Negativistul se apucă să caute cu sârg cum ar putea să se agațe de acea zonă neagră pentru ca să se afle din nou în canavaua sa obișnuită, unde totul este rău, dar este previzibil. El începe să se gândească ce l-ar putea nemulțumi, de unde ar putea să afle vești negative, unde să emită pretenții, unde să învinovățească pe cineva și să ceară ceva. Și dacă nu există posibilitatea să pretindă ceva, atunci se va da drept victimă, o victimă pe care toți ar trebui s-o compătimească și s-o consoleze.

Să-l dezveți pe un negativist de obișnuința de a găsi plăcere în autotortură este foarte complicat. Acesta este un caz greu. Partea rea este că el își otrăvește nu doar propria viață. Transformându-și stratul lumii sale, negativistul atrage în amărățul său de iad și pe cei apropiați, ale căror straturi se suprapun pe stratul lui. Dar uitați-vă ce paradox! Cu toate că negativistul pare un om slab, el are o mare forță pe care și-o folosește din plin. Forța lui constă în convingerea fermă că viața este mizerabilă și că ea devine tot mai rea cu fiecare zi ce trece. O convingere fermă nu este altceva decât hotărâre de a avea și de aceea alegerea negativistului se realizează cu succes. Într-adevăr, el face o alegere și într-adevăr, lumea îi vine în întâmpinare.

Rezultă că individul nu este totuși un neajutorat și că de el depind multe lucruri. Realizarea celor mai rele așteptări ale negativistului confirmă faptul că *fiecare este capabil să influențeze mersul evenimentelor*.

Este capabil să determine scenariul nu numai în vis, ci și în stare de veghe. S-ar putea să fie suficient doar să-și schimbe orientarea negativă cu una pozitivă? „Viața este

minunată și cu fiecare zi devine tot mai bună”. Dacă își însușește o astfel de lozincă, individul începe să călătorească prin nori. Este suficient ca doar o clipă să se îndoiască de această lozincă și să privească cu spaimă în jos, că imediat se și prăbușește.

Starea de spirit negativă de aceea și rezistă, pentru că omul, chiar de la naștere, s-a obișnuit să-și întărească convingerea că toată lumea se uită urât la el. Încă de la nașterea sa, omulețul este supus acțiunii agresive a unei forțe uriașe. Când se afla în pânțele mamei, îi era bine, era cald și era liniște. Dar iată că bietul omuleț este brutal îmbrâncit afară. El aude țipetele mamei și, probabil, își dă seama că tocmai el constituie cauza suferințelor ei. Iată, s-a și pus baza pentru complexul de vinovăție. O lumină strălucitoare îi biciuiește ochii. Ar vrea să-și strângă ochii și să nu vadă nimic. Căldurii umede i-a luat locul un frig uscat și aspru. Ar vrea să se facă ghem și să se ascundă de toată această grozăvie. Dar i se taie repede buricul și singura lui legătură cu izvorul vieții este ruptă în mod brutal. Omulețul se află deja în șoc mortal. Se sufocă pentru că încă nu știe că trebuie să respire. Doctorul îl bate cu palma pe spinare, traumatizându-l astfel pe viață. În plămâni, aerul îi intră ca o lamă ascuțită. Îl doare când respiră, dar altă soluție nu există. I se pune o condiție dură: ori lupti pentru propria-ți viață, ori mori. Micuța lui rațiune, nevinovată și pură, își însușește prima ei lecție: lupta pentru existență este o parte inseparabilă a acestei lumi. Îl doare și îi este foarte frică. Și ca tacâmul să fie complet, este luat de lângă mamă și înfășurat în ceva aspru. Sleit de puteri, vrea să se ascundă de această lume în somn.

Aceasta este prima lui întâlnire cu această lume. Frică, singurătate, lipsă de soluții, supărare, furie și totală ne-

ajutorare – acestea sunt primele lecții care se întipăresc dur și implacabil pe coala albă a rațiunii. Pendulii au vrut să-l condamne și au făcut-o. Nu degeaba, până în ziua de astăzi, o astfel de practică șocantă a nașterii există în toată lumea și este considerată a fi pe deplin civilizată. Rar îi trece cuiva prin cap că o asemenea naștere reprezintă un șoc, un adevărat coșmar, care lasă o rană adâncă pentru toată viața în subconștientul individului. Nici o ființă din lumea animală nu trece la naștere prin așa ceva. Doar în câteva clinici, extrem de costisitoare, se poate naște „ome-nește”.

Primele lecții dure ale lumii pendulilor se învață foarte bine, iar pe parcursul vieții ele se consolidează tot mai mult. Într-o bună zi, micuțul se desprinde din mîna mamei sale și aleargă cu bucurie și plin de încredere la în-tîlnirea cu viața. Dar lumea pendulilor demonstrează că ea nu este nici pe departe așa de lipsită de primejdii și iată – buf! – micuțul cade. Iar mama se neliniștește ca nu cumva micuțul să nimerească sub roțile unei mașini. Eu vorbesc despre toate acestea pentru a arăta cât de profund s-a înră-dăcinat în om *predispoziția spre negativism*. Iar bunele intenții ale pozitivismului au deseori efecte inverse: fie individul zboară spre nori și își construiește castele de nisip, fie își adună toate forțele ca să ia cu asalt cetățile lumii.

Ce este de făcut pentru a păstra coordonarea și a merge pe un drum lin, fără să dai în gropi și fără să trebuiască să te cațeri pe obstacole? Este necesar, poate, să renunțăm la importanță și să ne deplasăm pe curs în mod conștient? Da, acest lucru trebuie făcut. Dar este foarte greu de făcut, întrucât nu este posibil să nu mai dăm importanță la nimic și să ne deplasăm pe curs. Ne împiedică rațiunea noastră neliniștită, care are năravul să-și impună

controlul asupra cursului și, în același timp, să doarmă în stare de veghe.

Și cu toate acestea există o soluție și încă una simplă, ca tot ce este genial. Trebuie să ne folosim de obiceiul rațiunii de a ține totul sub control și să-i propunem un alt joc. Esența acestui joc constă în aceea că în orice situație neplăcută ea să se trezească, să aprecieze lucid importanța și să-și schimbe atitudinea. Vă veți convinge singur că un asemenea joc îi va plăcea rațiunii dumneavoastră. Principiile jocului le-am trecut deja în revistă – lupta caraghioasă cu bolovanul de lut. Dar asta nu este totul. Acum veți afla principiul de bază al coordonării. Orientându-vă după acest principiu, puteți să aveți același succes în sens pozitiv, cum îl au negativistii când se așteaptă la tot ce e mai rău. Și acesta sună astfel. *Dacă aveți de gînd ca o situație din scenariu, care pare negativă, să o considerați pozitivă, atunci așa se va și întâmpla.*

Sună, dacă nu cumva absurd, cu siguranță nici prea convingător. Nu-i așa? Ce poate fi pozitiv într-o înfrângere evidentă și ce poate fi bine într-un rău? Și, cu toate acestea, principiul enunțat lucrează absolut sigur. Nici de data aceasta nu vă invit să credeți. Dar încercați să verificați. Iar o explicație pentru rațiune se va găsi și ea.

După cum știți, întreaga lume este construită după principiul dualismului: absolut orice își are latura sa opusă. Există lumină și există întuneric, există alb și negru, pozitiv și negativ, plin și gol și așa mai departe. În natură, orice echilibru poate să devieze fie într-o parte, fie în cealaltă. Când mergeți pe o bîrnă și vă înclinați într-o parte, atunci ridicați mîna în partea cealaltă pentru a vă echilibra. Pe linia vieții, orice eveniment are de asemenea două ramificații – una plăcută și una neplăcută. De fiecare dată când

vă confrunțați cu un eveniment, de fapt faceți o alegere – cum să vă raportați la evenimentul respectiv. Dacă apreciați că evenimentul este pozitiv, intrați pe ramificația pozitivă a liniei vieții. Dar înclinația spre negativism îl face pe om să-și exprime nemulțumirea și să aleagă ramificația nefavorabilă.

Începând de dimineață, omul se enervează din motive neînsemnate și o ține tot așa, astfel că ziua întreagă se transformă într-un lung șir de neplăceri. Știți foarte bine că este suficient ca ceva să vă dezechilibreze, chiar dacă este vorba de fleacuri, că imediat vă faceți un scenariu negativ care să evolueze dramatic. Cum vă irită ceva, cum vine o nouă neplăcere. Astfel se adevărește că „un necaz nu vine niciodată singur”. *Dar șirul de neplăceri nu vine după un necaz, ci după cum vă raportați dumneavoastră la el.* Alegerea pe care o faceți la o bifurcație devine legitate. V-a necăjit un fleac oarecare și începeți să emiteți pe frecvența ramificației nefavorabile. Ba mai mult, o atitudine negativă creează un potențial de tensiune, care vă ia o parte din energia intenției, vă face să acționați ineficient și, iată, vă așteaptă o nouă neplăcere mult mai mare. Puteți să vă imaginați unde vă poate duce de-a lungul vieții un asemenea șir de ramificații negative. Din această cauză se înlocuiesc generațiile.

Iar acum, imaginați-vă un alt scenariu. Apare o situație neplăcută. Vă și grăbiți să reacționați negativ la modul primitiv, cum fac moluștele. Spuneți-vă: „Stop! Nu este decât un joc – jocul cu bolovanul de lut! Hei, bolovănașule, hai să ne jucăm!” Făcând abstracție de tot, mobilizați-vă pentru o dispoziție pozitivă și mimați că acest eveniment vă bucură. Nu întâmplător a apărut acest proverb: „În orice

rău este și-un bine”. „Nu poți să ai noroc dacă n-ai și ghi-nion”.

Încercați să găsiți și ceva bun într-un eveniment care v-a supărat. Chiar dacă nu găsiți nimic, bucurați-vă totuși. *Faceți-vă obiceiul „idiot” de a vă bucura și de un eșec.* Este mult mai amuzant decât să vă enervați și să vă necăjiți din orice. Vă veți convinge că, în majoritatea cazurilor s-ar putea ca o neplăcere să fie spre bine. Chiar dacă nu va fi așa, fiți totuși convins că prin atitudinea dumneavoastră pozitivă o veți apuca pe drumul cel bun și veți evita astfel alte neplăceri.

În general, neplăcerile sunt întotdeauna o încălcare a normalului. Ele sunt nedorite de toți, inclusiv de dumneavoastră, pentru că reprezintă o puternică abatere de la echilibru și cer pierderi suplimentare de energie. Dumneavoastră înșivă vă consumați această energie când vă creați singur piedici, ca apoi să vă străduiți să le depășiți. Și invers, când sunteți mulțumit, reușita vi se pare normală. Iar când sunteți nemulțumit înseamnă că v-ați abătut de la propriul scenariu. Imediat ce rațiunea vede că scenariul acceptat de ea nu a fost respectat, ea interpretează această schimbare într-o lumină negativă și de aceea se comportă în mod corespunzător și tinde să țină situația sub control, așa cum înțelege ea s-o facă.

Așadar, explicați-i acum rațiunii dumneavoastră regulile noului joc. Spuneți-i că ea va deține în continuarea controlul, numai că acum funcția acestui control este să perceapă orice eveniment ca ceva pozitiv. Activați-l pe Supraveghetor chiar de la începutul piesei; de exemplu, la începutul zilei. De obicei, vă imaginați cam cum ar trebui să se desfășoare evenimentele. În momentul când scenariul se schimbă chiar sub ochii dumneavoastră, *este necesar să*

acceptați modificările și să fiți de acord cu ele. Numai că dumneavoastră ați perceput evenimentul ca fiind negativ, doar pentru că el nu se înscria în scenariul dumneavoastră. Lăsați impresia că este exact ceea ce vă trebuia.

În felul acesta, *controlul* asupra introducerii în scenariu a unor modificări va avea un caracter glisant și dinamic. Nu vă grăbiți să vă exprimați nemulțumirea și să luptați cu situația creată și anume că, chiar în timpul desfășurării piesei s-au făcut unele modificări în scenariu. Renunțând la controlul asupra scenariului, de fapt îl veți și avea. *Scopul controlului nu este acela de a lupta împotriva cursului variantelor, ci împotriva modului cum se desfășoară acesta.*

Secretul coordonării constă în a renunța la încheștare și a ține în mână situația. Când rațiunea se încăpățânează, ea nu permite situației să se dezvolte în direcția de curgere a variantelor. Acceptând unele modificări în scenariu ca fiind necesare, renunțați să vă mai impuneți controlul. Aceasta înseamnă să renunțați la el, dar în același timp să aveți aceeași atitudine și, prin urmare, să controlați situația.

În ultimă instanță, dumneavoastră doriți doar să evitați problemele și trăiți în așa fel încât totul să vă reușească. Așa va fi dacă veți începe să aplicați principiul coordonării. Va fi mai eficient decât să încercați să influențați evenimentele prin intenția dumneavoastră exterioară. Problema este că, așa cum am spus, rațiunea nu poate anticipa la modul ideal tot ce se va petrece. Doar nu trăiți singur în această lume. Stratul lumii dumneavoastră se intersectează cu o mulțime de straturi ale altor oameni și ei realizează mereu câte ceva. Nici nu e nevoie ca rațiunea să anticipeze evenimentele. Tot ceea ce trebuie să faceți este să derulați

slide-ul și să respectați principiul coordonării. Și atunci intenția exterioară vă va conduce cu succes spre scop.

Trebuie remarcat că această coordonare se realizează prin practică. Nu este suficient să înțelegeți principiul coordonării doar la nivel intelectual. Este necesar să vă dezvoltați continuu și să vă perfecționați această capacitate. Supraveghetorul dumneavoastră trebuie să lucreze în permanență. Nu scăpați din vedere momentul când, fără să vă dați seama, puteți să fiți atrași într-un joc negativ.

Coordonarea este cel mai eficient mod de a vă mișca în spațiul variantelor. Orice eveniment ce vi se întâmplă considerați-l pozitiv și în felul acesta când sunteți la răscruce o luați pe drumul favorabil și succesul vă va ieși tot mai des în cale. Dar nu umblați cu capul în nori fiindcă acționați premeditat și conștient. În felul acesta vă *balansați* pe valul succesului. Aceasta este esența transurfingului.

Merele cad în cer

Așa cum e scris în Sfânta Scriptură: „După credința voastră vi se va da vouă”. Și într-adevăr așa este. Întotdeauna primiți atât cât sunteți pregătit să aveți. Intenția exterioară vă servește ireproșabil. Aveți ceea ce aveți, în funcție de șablonul concepției pe care o aveți despre lume și viață și de modul cum vă reprezentați propriul loc în această lume. Acum, vă sunt cunoscute toate principiile de bază ale transurfingului, așa că puteți să alegeți cum să vă

conduceți propria soartă. Soarta dumneavoastră va depinde de felul în care v-ați ales-o și de credință.

Cum să alegeți, știți deja. A rămas să răspundeți la întrebarea: cum să crezi în toate acestea? Eu v-am spus deja că nu veți putea să vă convingeți rațiunea, atâta timp cât ea nu se va afla în fața unui fapt. Rațiunea poate să se prefacă. De asemenea, ea poate să creadă orbește și fanatic, dar aceasta este o falsă credință, bazată pe un potențial excedentar extrem de puternic. Adică atunci când se dă o prea mare importanță convingerii în sine. Rațiunea este într-atât de surdă, din cauza fanatismului său, că nu vede și nu aude nimic. Nu doar sufletul și l-a „băgat la cutie”, ci și pe ea însăși și de aceea o astfel de credință este oarbă.

Pânzele falsei credințe nu vor fi niciodată umflate de vântul intenției exterioare. Falsa credință este capcana întinsă de pendul în labirintul neîncrederii. Vi s-ar putea părea că ați ieșit din labirint, dar de fapt aceasta este numai o iluzie. În adâncul sufletului vă veți îndoi, chiar fără să vă dați seama deoarece, pentru a scăpa de îndoieli, ați ridicat în jurul dumneavoastră un zid de apărare a credinței.

Cum să deosebiți falsa credință de cea adevărată? Adevărata credință deja nu mai este credință, ci este cunoaștere. *Dacă veți încerca să vă autoconvingeți – nu are importanță cum, cu entuziasm sau impunându-vă – înseamnă că aceasta este o falsă credință.* Cunoașterea se formează nu prin convingere, ci prin fapte. Atunci când rațiunea se află în fața unui fapt, dumneavoastră deja știți. Credința falsă stă sub controlul rațiunii. *Când rațiunea se află într-o cameră iluzorie a labirintului, ea urmărește ca pe acolo să nu se furișeze nicio îndoială.* Dacă rațiunea vrea să spere, ea nu vrea să audă nimic.

Niciodată să nu căutați să vă convingeți și să nu vă străduiți să credeți, altfel veți risca să aveți o credință falsă, care doar pare că e adevărată. Iluzia se dezvăluie atunci când dumneavoastră începeți să auziți murmurul stelelor dimineții. Rațiunea nu mai trebuie să controleze, ci să fie atentă la cele mai mici semne de disconfort sufletesc. Dacă simțiți un disconfort, nu mai încercați să vă autoconvingeți. *Atunci când sufletul va fi în armonie cu rațiunea, nu va mai fi nevoie să vă autoconvingeți.*

Este inutil să „aiurați” făcând mereu niște afirmații. Faptul că vă veți spune cu tărie „o să reușesc” nu va face să dispară umbra îndoielii ci, dimpotrivă, ea va avea un sol propice pe care să se dezvolte. Sufletul nu crede pentru că încercați dumneavoastră să îl convingeți. El nu înțelege nici logica și nici limbajul rațiunii. Și nici nu admite jumătăți de măsură. Dacă îl veți întreba: „Îmi voi atinge eu scopul?”, el vă va răspunde fie „da”, fie „nu”, dar nicidecum „s-ar putea” sau „mai mult ca sigur”. Dacă există cea mai mică umbră de îndoială, răspunsul va fi „nu”.

Așadar, dacă sufletul are îndoieli, nu-l poți convinge, nu-l poți face să înțeleagă. Ce rămâne de făcut? Răspunsul se află în ceea ce am spus mai sus: sufletul nu admite jumătăți de măsură. Ai îndoieli, atunci crezi ceva doar parțial, nu în întregime. Sufletul nu crede și nu se îndoiește, el pur și simplu știe dacă va fi „da” sau „nu”.

De aceea trebuie să facem pasul capital: să scoatem din șablonul nostru cuvântul „cred că...” și să-l înlocuim cu cuvântul „știu că...” Dacă rațiunea știe că va fi așa sau așa, sufletul va fi de acord cu ea, fără nicio condiție. Credeți că țineți în mână această carte scrisă de mine? Nu, nici vorbă, pur și simplu știți că o țineți și cu asta s-a terminat.

Iar acolo unde este credință se va găsi mereu loc și pentru îndoială.

Acum, lăsând la o parte noțiunea de credință, permiteți-vă să *știți* că dorința vi se va împlini. *Știți* acest lucru pentru că asta e legea: scopul va fi atins dacă sunteți hotărât să aveți și veți putea să vă realizați hotărârea de a acționa, deplasându-vă spre ușa dumneavoastră. Alegerea vă aparține. Sunteți stăpânul; de aceea, dacă ați făcut singur alegerea, orice raționamente pe tema: „dar dacă nu va ieși nimic?” pur și simplu nu își mai au rostul.

Să presupunem că sunt două variante de evoluție a evenimentelor: reușită și nereușită. N-are niciun rost să vă autoconvingeți că veți reuși. Dar acum știți: vă alegeți singur varianta. Cunoașterea constituie baza pe care vă puteți construi încrederea.

A mai rămas foarte puțin și ajungeți la această *cunoaștere*. Pentru aceasta trebuie să vă obișnuți cu ea, să o acceptați. Cu timpul, oamenii se obișnuiesc cu lucruri incredibile ca de exemplu telefonul, televizorul, avionul.... Și câte din ele nu au fost absolut incredibile! Folosiți tehnica slide-urilor. Faceți-i loc în mintea dumneavoastră, ocupați-vă de ea până când intenția exterioară o va transforma în realitate. Dar sarcina dumneavoastră nu este să vă autoconvingeți ci, din când în când, să vă amintiți că *știți* că scopul va fi atins.

Când vă veți gândi la scopul dumneavoastră vă veți da seama că, fără să vreți, din obișnuință, aveți îndoieli și că, iarăși, vă gândiți la mijloacele de realizare. Desigur, veți mai avea îndoieli, dar trebuie să reacționați imediat și în locul lor să vă spuneți: „Știu că succesul depinde de alegerea mea. Eu am făcut deja alegerea. Ce ezitări mai pot să am?” Treptat, ele vor dispărea. Acolo unde nu este

vorba despre a crede că..., ci despre a ști, nu mai pot exista îndoieli. Nu trebuie însă să vă străduiți prea mult să vă debarasați de ele și, cu atât mai mult, să luptați împotriva lor. În ultimă instanță, poate să vă liniștească faptul că îndoielele nu sunt o garanție a insuccesului.

Vă vor apărea în cale doar unele asperități.

Vreau să subliniez încă o dată: important este să țineți minte că singur hotărâți dacă să vă atingeți sau nu scopul și de aceea nu aveți de ce să vă neliniștiți. De fiecare dată când apare o îndoială, amintiți-vă acest lucru. Vă atrag din nou atenția asupra prostului obicei de a uita sau de a trăi într-un soi de semiconștiență. Cunoștințele noi se uită mai ușor, în schimb vechile obiceiuri sunt rezistente. Țineți minte întotdeauna că sunteți stăpânul propriului destin.

Eu nu cred că Iisus a fost entuziasmat că a putut să meargă pe apă. Pentru el era un lucru firesc, așa cum este pentru noi să mergem pe pământ. Oamenii ar fi putut și ei să meargă pe apă dacă ar fi știut cum să scape de îndoieli, de griji, de emoțiile legate de acest fapt. Nu vi se pare credibil!? Dar toată istoria omenirii nu este decât un lung șir de lucruri incredibile legate de fapte absolut de neimaginat. De exemplu: „Navele din fier nu pot să plutească pe apă, iar de zburat – nici vorbă”. Îndată ce oamenii s-au convins că se poate pluti pe apă cu nave de metal și că se poate zbura cu avioane grele, nimeni nu mai discută dacă este posibil și dacă este real așa ceva.

Trăgând după dumneavoastră sacul cu îndoieli, vă reduceți considerabil șansele de succes. În spațiul variatelor sunt două linii de viață: pe una – succes, iar pe cealaltă – eșec. Când vă „bălăciți” în ezitări, emiteți energie pe frecvența liniei cu eșecuri. În acest caz, este puțin probabil

să aveți parte de succes. Eșecul va depinde de circumstanțele apărute ca urmare a emisiei dumneavoastră mentale.

Problema trebuie pusă nu în maniera „voi reuși sau nu?”, ci altfel: „ce aleg – succesul sau insuccesul?” Este greu să te obișnuiești cu o asemenea tehnică. Toată viața ați crezut că merele cad pe pământ și nu că zboară în cer. Însă, dacă veți fi în permanență atent și veți surprinde momentul când aveți îndoieli și dacă vă veți aminti imediat că succesul este numai o chestiune de alegere proprie, o să începeți să vă obișnuiți. Imaginați-vă că începând cu ziua de azi, merele, nu se știe de ce, încep să cadă în cer. La început, acest lucru vă va uimi foarte mult dar, într-un final, veți începe să vă împăcați cu această idee și să vă obișnuiți cu ea. N-ai ce-i face, aceasta este însușirea merelor. De ce baloanele care zboară spre cer nu ne produc nici o mirare?

Iar acum, treziți-vă și încercați să conștientizați ce am încercat eu să vă conving. Vi s-a părut că vă conduc prin labirint în căutarea încrederii în sine? Dacă așa ați crezut, ați căzut în capcană. Nu vă supărați, dragi Cititori! Eu am dorit doar să vă arăt cum bâjbăie rațiunea în acest labirint fără speranță. Bâjbăiala noastră a început odată cu cuvintele: „De aceea trebuie să facem pasul capital, să...” Mai departe, am încercat să îl înlocuiesc pe „cred că...” cu „știu că...”. La el încă nu ați ajuns. Esența rămâne însă aceeași. Exact la fel acționează și pendulii când încearcă să vă facă să credeți.

Puteți să nu vă faceți griji; transurfingul nu este o capcană pentru rațiune și tot ce am scris eu în această carte nu constituie rezultatul unor exerciții speculative. Și chiar și această mică rătăcire a noastră nu va mai fi o capcană dacă veți lua ceea ce citiți nu ca pe o invitație să credeți, ci

ca pe o *speranță de a vă obține libertatea*. Doar pendulii au nevoie ca alții să creadă, transurfingul nu are nevoie.

Eu nu încerc să vă conving, eu urmăresc un cu totul alt scop – *să distrug stereotipurile unei concepții obișnuite despre lume și viață pentru a vă smulge din „cutia” condiționărilor și a vă trezi din somn la realitate*. Trezindu-vă, veți conștientiza că sunteți capabili să vă controlați visul. Pentru aceasta nu este nevoie să credeți. Acționați și apoi veți vedea ce va fi. Nu credeți, ci verificați. Când vă veți convinge că transurfingul într-adevăr funcționează, atunci veți și *ști*.

Sigur ați avut ocazia, să auziți nu o dată spunându-se că dacă credeți cu tărie în propriile forțe, în victorie, atunci puteți obține orice. Ușor de spus! „După credința voastră vi se va da vouă”. Dar de unde să iei această credință? Cum să scapi de îndoieli? Nu veți scăpa în niciun fel. Dorința de a crede este o trudă zadarnică. Dacă în sufletul dumneavoastră s-a cuibărit îndoiala, n-o veți putea scoate de acolo prin niciun fel de convingeri. Puteți doar să vă amăgiți rațiunea. Ea se va preface că nu mai are îndoieli, dar ele vor rămâne în suflet.

Renunțați la eforturile zadarnice de a crede necondiționat. Există o cale mult mai realistă. *Nu vă mai gândiți la mijloacele de realizare, ci derulați în minte slide-ul scopului și îndreptați-vă spre scop*. Nu sunt vise deșarte. Este o muncă concretă – să-ți reglezi emisia mentală. Cele mai rele așteptări vi se realizează, nu-i așa? Procedați deci la modul concret: *reglați-vă în mod conștient emisia mentală pe direcția realizării celor mai bune așteptări*.

Dacă aveți un scop, dar aveți și îndoieli – o să reușesc sau nu? – atunci îndoielile nu vor mai fi o piedică. Nu veți reuși însă să scăpați de ele. Și nici nu trebuie. Rațiu-

nea trebuie să creadă pentru a pune bazele realizării scopului. Lăsați-o deoparte și nu vă gândiți la mijloace. *Trăiți în slide-ul în care scopul a fost deja realizat.* Aceasta este acea muncă concretă despre care vorbeam. Faceți-vă această plăcere. Și atunci și intenția exterioară își va face treaba sa și merele vor cădea singure în cer.

Merele cad în cer când rațiunea se află în fața unui fapt. Atunci ea renunță la control și permite faptului să se înfăptuiască. N-are importanță că situația nu este clar înțeleasă, important este că ea există, că este reală. Trăim într-o lume în care oamenii se deplasează mergând pe biciclete. Dacă omul ar nimeri într-o lume unde toți zboară, ar începe și el să zboare.

Am spus deja că reglându-și emisia pe linia scopului, individul pune în funcțiune mecanismul intenției exterioare. În timp ce dumneavoastră derulați în minte slide-ul scopului și vizualizați procesul, vântul intenției exterioare mișcă încet-încet fregata realizării materiale a lumii dumneavoastră în spațiul variantelor. Încep să se întrevadă posibilități pe care nici nu le bănuiați. Mai mult chiar, intenția exterioară începe să direcționeze acțiunile în așa fel, încât să vă apropie de scop.

Fiți atent: *uneori vi se va părea că circumstanțele se configurează într-un mod destul de ciudat.* Dar de unde să știți care anume drum vă conduce spre țelul dumneavoastră? Doar nu-l veți învăța pe bucătarul șef din restaurant cum să pregătească bucatele?! Țineți minte mereu că rațiunea nu este capabilă să anticipeze toți pașii și nu știe cum anume poate fi realizat scopul: Nu se poate pe căi obișnuite? Păi atunci de ce mai folosiți aceleași vechi stereotipuri încercând să le dați o față nouă? De ce vreți să le băgați

într-un fel de pat al lui Procust¹? Lăsați grija referitoare la mijloacele și căile de realizare în seama intenției exterioare. Lăsați-vă în voia cursului variantelor. Chiar și fără să vreți, veți acționa astfel încât să ajungeți la scopul dorit.

Iată cum acționează intenția exterioară. Un exemplu. Trebuie să vă duceți prin frig, prin ploaie și prin noroaie la slujba de care v-ați cam săturat. Dacă vă veți duce cu bucurie în suflet, în curând toate aceste inconveniente care acum vă deranjează vor dispărea. Veți vedea unde. Parametrii dumneavoastră vor fi cu totul alții decât ar impune-o conjunctura respectivă.

Eu nici acum nu încerc să vă conving, vreau doar să vă sugerez să *sperați*. Din labirintul credinței nu există ieșire. Dar trebuie să existe speranța că pereții labirintului se vor nărui atunci când intenția exterioară vă va arăta cum cad merele în sus. Neavând o asemenea speranță, nu veți putea să faceți transurfing și nici măcar n-ați începe. Având o speranță, rațiunea capătă un suport, iar sufletul se înviorează.

Când au o neplăcere sau o problemă complicată care îi necăjește, oamenii își diminuează energia, cedând-o

¹ Procust (în mitologia greacă) – ademenea călătorii și le oferea ospitalitatea casei sale. Odată ajunși în casă, Procust îi obliga să se culce pe un pat de aramă. Atunci când călătorul era mai scurt decât patul, Procust îi întindea corpul, trăgându-l de mâini și de picioare, până ce-l lungea pe potriva patului. Dacă oaspetele era mai lung decât patul, Procust îi tăia capul ori picioarele. Evident, în orice situație deznodământul era moartea călătorului ghinionist.

Eroul Tezeu a pus capăt vieții și practicilor sadice ale lui Procust, supunându-l acelorasi tratamente pe care le rezervase el „oaspeților” săi.

Metaforic, „patul lui Procust” a devenit simbolul practicilor abuzive de încadrare a oamenilor, a gândirii și simțămintelor lor, în anumite tipare prestabilite.

pendulului și, drept urmare, se simt neliniștiți, slăbiți, demoralizați. În această situație, unii sunt gata de luptă, alții abandonează. Niciuna din aceste reacții nu este normală, ele generând stres sau depresii. Nu mai există liniște; suportul s-a năruit, iar pilonul principal al încrederii s-a distrus. Ca să-și găsească un sprijin, oamenii își caută salvarea în țigări, alcool, în droguri și altele. Iar, drept urmare, cad în capcana unor noi penduli.

Suportul îl poți găsi întotdeauna în tine însuși dacă te trezești și ești conștient că s-a creat o situație complicată. Pendulul a fost cel care a creat-o. Nu este nimic îngrozitor. Pericolul pleacă nu de la problema în sine, ci de la atitudinea noastră față de ea. Dacă ai acceptat să dai importanță problemei, înseamnă că îi cedați energie pendulului. Important este să fiți conștient de faptul că în orice situație complicată pendulul vă cere fie să vă adunați forțele și să luptați, fie să abandonați și să cădeți în depresie. Nu trebuie să faceți nici una, nici alta. Dar ce este de făcut atunci când nu mai ai niciun suport și când pilonul principal al încrederii în sine este pierdut? Veți mai găsi un suport dacă veți înțelege că pendulul încearcă să vă supună și să vă ia energia.

S-ar părea că simpla cunoaștere n-are cum să te ajute. Și totuși, poate, și chiar foarte bine. Speranța este și ea tot o cunoaștere a faptului că nu e totul pierdut și că există o soluție. Înțelegerea mecanismului unei situații complicate are aceeași greutate ca și speranța. Deja nu mai sunteți nici o marionetă și nici o bărcuță de hârtie. Sigur puteți să înțelegeți ce se petrece, să râdeți în barbă și să vă spuneți: „Nu, pendule, nu-ți voi da energia! Înțeleg perfect ce-ți trebuie și înțeleg că încerci să pui mâna pe mine, dar n-o să-ți meargă! N-ai să poți să-mi impui să dau importanță unei

probleme! Am dreptul să aleg și am ales să nu depind de tine, ci să fiu liber.”

În viață, fiecare dintre noi săvârșește o sumedenie de greșeli pe care mai târziu le regretă. Vă puteți gândi că v-ați depărtat prea mult de scopul dumneavoastră anterior. Nu este totul pierdut, transurfingul vă poate ajuta să vă îndreptați situația. Chiar dacă fostul scop nu mai este de actualitate, din motive obiective vă puteți găsi unul nou. Nu aveți un singur scop, așa că la orice vârstă există o șansă și ea trebuie folosită.

Greșelile pe care le-ați făcut constituie un capital pentru dumneavoastră. Dacă veți accepta o asemenea poziție, vă va aștepta un viitor strălucit. Toți oamenii care s-au realizat, au avut o serie întreagă de insuccese. Nu întâmplător se spune că: „În schimbul unuia bătut se dau doi neînvinși”. Toate personalitățile excepționale au trecut prin multe greutăți. Numai că această latură a vieții lor nu este prea mult afișată. Așa că dacă ați comis o mare greșală și v-ați expus insuccesului, bucurați-vă: sunteți pe drumul spre succes. Dacă vă veți autoflagela, dacă vă veți plânge de viață, eșecurile se vor ține lanț. Căci toată experiența pe care ați acumulat-o și care, după părerea dumneavoastră este inutilă, vă va fi categoric de folos pe drumul vieții către un anume scop.

Apatia dispare atunci când apare o nouă speranță. Animalele sau oamenii care rătăcesc prin pustiuri și sunt sleite de puteri, uită de oboseală dacă la orizont se întrevede o oază. Gândiți-vă la o muscă ce se lovește de geam, deși oberlihtul este deschis. Musca știe dintotdeauna că, dacă vrea să iasă – acesta fiind scopul ei – trebuie să zboare direct spre el. Ea vede scopul și se lovește de geam, dar fără nici un rezultat. Același lucru se întâmplă și cu dum-

nevoastră când nu înțelegeți cum să vă atingeți scopul, când sunteți lipsit de posibilitatea de a alege și când sunteți nevoit să vă mulțumiți cu ceea ce aveți. Dar acum, când știți că în apropiere există totuși un oberliht, chiar dacă el nu se vede, deja nutriți o speranță. Iar atunci când există o speranță, se eliberează energia intenției.

Speranța vă este necesară pentru a începe să acționați. Începeți și veți vedea că meriele vor cădea în cer. După ce speranța își va fi făcut rostul ei, veți fi conștient că sunteți liber să alegeți. Și atunci vă veți spune nu *că vreți și nu că sperați să..., ci că intenționați să ...*”

Rezumat

Încrederea în sine este tot o timiditate, numai că e întoarsă pe dos.

Pereții labirintului neîncrederii în sine se vor prăbuși când veți renunța la importanță.

Când aveți libertatea de a alege, fără să trebuiască să luptați, atunci nu este necesară încrederea în sine.

Dacă nu am importanță, dacă nu reprezint nimic, nu am ce să apăr și nu am ce să cuceresc.

Nu vă luptați cu propria reacție la o provocare. Schimbați-vă atitudinea.

Dacă e să pierdeți – faceți-o cu indiferență și nu vă dați ultimatumuri.

Raportați-vă conștient la orice fel de informație.

Aveți libertatea să alegeți. Tot ceea ce vă trebuie este hotărârea de a avea.

Nu bani trebuie să câștigați, ci hotărârea de a avea.

Concentrați-vă asupra scopului ca și cum acesta ar fi deja realizat.

Alegerea este pentru dumneavoastră o lege inexorabilă. Singur vă făuriți propria realitate. Cum să faceți să nu vă mai fie teamă? – Găsindu-vă o asigurare, o variantă de rezervă, o cale ocolită.

Cum să nu vă faceți griji și să nu vă panicați? – Acționând.

Cum să nu mai aveți dorințe? – Împăcându-vă cu înfrângerea și acționând.

Cum să nu mai stați în așteptare? – Acționând.

Cum să vă măriți prestigiul? – Renunțând la strădaniile de a-l obține.

Cum să nu vă enervați? – Jucându-vă cu pendulul, încălcându-i regulile de joc.

Cum să vă eliberați de complexul de vinovăție? – Încetând să vă mai justificați.

Cum să nu vă mai revoltați? – Încetând lupta și mergând în direcția cursului.

Dacă nu este posibil să nu vă mai revoltați, permiteți-vă această slăbiciune;

Linia vieții se bifurcă – un drum pozitiv și unul negativ.

Exprimându-vă atitudinea față de un eveniment când vă aflați la răscruce, înseamnă că faceți o alegere.

Dacă intenționați să considerați că o schimbare negativă din scenariu este de fapt una pozitivă, veți intra pe drumul benefic.

Faceți-vă obiceiul „idiot” de a vă bucura de insuccese.

Reorientați-vă controlul: în loc să luptați împotriva cursului variantelor, mergeți în direcția lui.

Nu vă mai gândiți la mijloacele de realizare, ci derulați în minte slide-ul-scop și îndreptați-vă pașii spre scop. Obișnuiți-vă cu acel slide în care scopul a fost deja atins.

Atunci intenția exterioară își va face treaba și merele vor cădea în cer.

Capitolul IV

ÎNAINTE SPRE TRECUR

Fantasticul și magia ne farmecă uneori prin miracolul lor mistic. Dar aceasta nu înseamnă nimic în comparație cu sentimentul magnific de uimire și extaz pe care îl aveți când visele, care vi se păreau irealizabile, încep să se înfăptuiască. Pentru aceasta va trebui să treacă o vreme. Dumneavoastră doriți însă ca ce citiți în această carte să se confirme imediat. Se va confirma. Dumneavoastră înșivă veți face o minune pe care o veți vedea cu propriii ochi. Când ceea ce era neverosimil se va preface în realitate, veți fi uluit. Nu va mai fi o fantasmagorie, ci o realitate care este cu mult mai uimitoare decât orice mistică.

Tranzacția

Amintiți-vă că au existat în viața dumneavoastră și perioade când ați fost fericit. Vă aduceți aminte de ele când ascultați unele melodii din acea perioadă. Uneori re trăiți, ca o umbră trecătoare, acea senzație când erați plin de speranțe și când viața vi se părea, dacă nu chiar o sărbătoare, cel puțin o pregătire pentru ea. În astfel de momente deveniți nostalgic după trecut. Sunteți trist că ce a fost odată, nu se mai întoarce. Oare chiar nu se mai poate întoarce?

În introducere vă promisesem că veți afla sensul cuvintelor „înainte spre trecut” doar spre sfârșitul cărții. A venit timpul să mă țin de promisiune. Citind despre transurfing ați descoperit deja multe lucruri uimitoare. Sunteți probabil intrigat: ce o să mai descopăr acum? Toate trucurile în domeniul fantasticului au fost cu timpul solid fundamentate. Deși nici fizica teoretică nu exclude posibilitatea de a călători în timp, oamenii mai au încă mari îndoieli că acest lucru este real.

Da, o călătorie în timp pare extrem de îndoielnică, dar depinde de punctul în care se află observatorul. Amintiți-vă de modelul cu cei doi omuleți cu două dimensiuni în plan. Ei nu pot să înțeleagă unde se află cea de-a treia dimensiune. Dacă vorbim de a patra dimensiune a spațiului, cea tridimensională pare și ea o întindere plană. O

minte rațională ar spune: „Toate aceste modele teoretice sunt doar abstracțiunile mele și totuși eu văd ceea ce văd”.

Și transurfingul are multe lucruri incredibile, dar eu vă invit nu să credeți, ci să verificați. Evident, pentru a verifica vă este necesar să aveți intenție, să faceți unele eforturi și să aveți răbdare pentru că rezultatele nu se configurează imediat. În majoritatea cazurilor, intenția exterioară acționează încet și invizibil. Vă este greu să credeți în existența acestei forțe tainice, care nu se vede, care nu acționează în mod vizibil, mai ales dacă deocamdată doar citiți, fără să încercați să puneți în practică transurfingul.

Dar, iată, a sosit momentul când puteți să vedeți cu propriii ochi cum vă mișcați în spațiul variantelor. Vă veți convinge că puteți să călătoriți în timp atât înainte, cât și înapoi. Și nu va fi acea călătorie pe care vi-o descriu autorii S.F. Eu, împreună cu dumneavoastră, ne ocupăm numai de lucruri reale. De data aceasta nu va trebui să așteptați să acționeze intenția exterioară – veți vedea totul cu propriii ochi. Nu va fi nici un truc, nici niște experimente cu ieșire în astral sau în spațiul viselor. Pentru câteva clipe, veți simți în mod real cum vă mișcați în timp și spațiu. În practică, procesul se reduce la o acțiune simplă – la o *tranzacție*, care constă din trei elemente.

Pentru realizarea primului element trebuie să vă amintiți de propriile fluxuri energetice centrale. Dacă ați făcut deja gimnastică energetică, ar trebui să simțiți aceste fluxuri. Mai întâi, treceți rapid cu o privire interioară prin corpul dumneavoastră și detensionați-vă mușchii, intrând într-o stare de relaxare. Apoi, mental, vedeți cum fluxurile ascendente de energie și cele descendente se mișcă de-a lungul coloanei vertebrale.

Pentru pornirea rapidă a fântânilor energetice se poate folosi următorul procedeu, care este eficient. Imaginați-vă că exact din centrul corpului dumneavoastră ies două săgeți orizontale opuse: una este direcționată în față, cealaltă – în spate. Săgețile ies din corp și acționează la o distanță de 20-30 de centimetri sau ceva mai mult. Acum, tot mental, răsușiți simultan săgețile: cea din față – în sus, iar cea din spate în jos, în așa fel, încât ele să stea vertical de-a lungul coloanei. Veți simți imediat că fluxurile de energie se amplifică vizibil.

Aceste exerciții pot fi executate atât stând pe loc, cât și în mers. Este ca și cum ați răsuși o *cheie* care deschide canalele energetice centrale. Nu este obligatoriu să le transformați în fântâni și să le închideți într-o sferă. Important este să vă imaginați cum circulă fluxurile de energie. Nu are importanță dacă deocamdată nu le simțiți. Pe măsură ce veți face exerciții, le veți simți în mod real. Faceți acest exercițiu și când vă plimbați pur și simplu și când vă duceți undeva. Veți simți cum vă relaxați și vă veți simți ușurat. *Răsucirea cheii este primul element al tranzacției.*

Acest prim element îl puteți executa în orice situație când doriți să vă relaxați rapid. Încercați să răsușiți cheia de multe ori în cursul unei zile, în special atunci când sunteți îngrijorați de ceva. Veți simți imediat cum vă detensionați. În permanență, noi toți ne aflăm sub presiunea unor probleme mai mari sau mai mici. În mod automat, această presiune se reflectă în starea mușchilor. De exemplu, în timp ce mergeți, reflectați asupra unui lucru neplăcut, apăsător, care vă îngrijorează. În acel moment, *amintiți-vă de cheie și răsușiți-o*. Vă veți convinge că anumiți mușchi care au fost încordați, acum s-au detensionat și simțiți o ușurare.

Ar fi bine dacă v-ați face un obicei din a răsuși cheia cât mai des în cursul unei zile. În felul acesta veți putea să eliberați în permanență și să curățați energia intenției de potențialele excedentare care vă apasă. Închipuiți-vă că este *cheia de la „cutia” condiționărilor*, pe care vi le impun în permanență unele împrejurări apăsătoare. Ea nu vă va scăpa de importanță, dar va ușura simțitor procesul de eliberare atât la nivel fizic, cât și la nivel energetic.

Cel de-al doilea element al tranzacției îl constituie vizualizarea slide-ului-scop. După ce ați răsușit cheia, porniți în gând slide-ul-scop. Nu uitați că trebuie să vă închipuiți că vă aflați în interiorul slide-ului și că nu sunteți doar un spectator care se uită la un film. Imaginați-vă că sunteți în situația în care scopul a fost atins. Ca să vă atașați la slide, imaginați-vă senzațiile pe care le-ați încerca în interiorul acestuia. Atingeți cu mâinile lucrurile din jur: imaginați-vă sunete, mirosuri sau alte senzații care vă reușesc mai bine. Răsușiți în minte slide-ul timp de un minut sau mai multe minute. Este preferabil să efectuați tranzacția atunci când mergeți liniștit printr-un loc cunoscut. Puteți privi în stânga și în dreapta, dar este mai bine să priviți în jos, la picioare pentru a vă putea concentra atenția asupra slide-ului.

După ce ați reușit, mai mult sau mai puțin, să vă imaginați că sunteți în slide, priviți înainte cu o *privire conștientizată*. Nu vă mai gândiți la nimic, nu analizați, ci priviți cu o privire clară la ceea ce vedeți înainte și în depărtare. *Privirea clară este al treilea și ultimul element al tranzacției.*

Timp de câteva secunde, sub ochii dumneavoastră nuanțele decorului înconjurător se vor schimba. Când vă uitați la ceva care vi se pare cunoscut, vedeți că tabloul

parcă ar fi același, dar în el ceva este altfel. S-a mai adăugat o anume nuanță, abia vizibilă și inexplicabilă. Vi se pare că l-ați mai văzut cândva. Sau că este ceva nou, întrucâtva neobișnuit. Nu este vorba de detalii concrete ale tabloului, de o anume senzație, de o oarecare stare de spirit, ci este vorba de o *nuanță*.

De exemplu, vedeți casa pe care ați mai văzut-o de multe ori, dar abia acum remarcați în ce culoare e vopsită sau cum este iluminată și înțelegeți că odată, cândva, în alte circumstanțe, ați trăit ceva asemănător. În anume cazuri, poate să apară o senzație clară a ceva cunoscut, care s-a petrecut altădată. În mod cert, ați mai avut ocazia să simțiți ceva ciudat, că dintr-o dată vă țâșnește în memorie senzația de ceva cunoscut. Nu este o amintire din trecut, ci o senzație din trecut – deja vue.

Acest lucru vi se întâmplă destul de des, dar pur și simplu nu vă dați seama pentru că luați situația ca atare, cu alte cuvinte dormiți în stare de veghe. Așadar, tranzacția vă ajută să *observați* că lumea se schimbă chiar sub propriii ochi. Aveți senzația confuză de ceva cunoscut sau, dimpotrivă, simțiți că a apărut o nuanță nouă, neobișnuită.

Ce se întâmplă aici? Realizarea materială a stratului lumii dumneavoastră se mișcă în spațiul variantelor. Și ce vedeți? *Vedeți că nuanțele decorurilor se schimbă.*

După cum știți, în spațiul variantelor, fiecare sector are scenariile și decorurile sale. În funcție de distanța relativă la care se află sectoarele, diferențele se pot manifesta mai mult sau mai puțin pregnant. Realizarea materială se face uniform și de aceea ea nu este vizibilă. Nu veți reuși să sesizați modul cum se desfășoară, la fel cum nu vedeți mișcarea minutarului la un ceas mic. Schimbările frapante de nuanță sunt remarcate doar în cazul unei treceri bruște

de pe o linie a vieții pe alta. În astfel de cazuri vă apar *semne*, care în mod evident vă atrag atenția asupra lor.

În procesul de tranzacție, vizualizarea slide-ului-scop intensifică vântul intenției exterioare. Parametrii emisie mentale se modifică puternic față de linia vieții în curs. Răsucirea cheii intensifică energia de emisie modulată de gândurile dumneavoastră. Drept urmare, mersul realizării pe sectoare se intensifică. O privire lucidă vă mobilizează să vă treziți și să remarcați schimbările. Iată de ce doar în decurs de câteva clipe, cât durează o rafală de vânt, puteți să remarcați că decorurile și-au schimbat nuanțele.

Faceți tranzacția fără patimă, așa cum vă spălați pe dinți sau vă pieptănați. S-ar putea să nu reușiți imediat, ca la mersul pe bicicletă. Nu trebuie ignorat nici faptul că în timpul tranzacției veniți în contact cu intenția exterioară – lucru greu de surprins și de controlat. Vă sfătuiesc să nu luați în seamă faptul că nu v-a reușit imediat. Vă va reuși în mod categoric. Faceți încercări spontane, nu insistați, nu faceți eforturi și nu vă concentrați pe tehnica tranzacției. Este foarte posibil să dibuiți o cu totul altă tehnică. Faceți-o printre altele și cum vă este mai comod. *Cu cât îi veți da mai puțină importanță, cu atât rezultatul tranzacției va fi mai bun.* Dacă nu vă forțați, atunci totul va merge mai ușor.

S-ar putea să vi se pară că dacă repetați foarte des tranzacția, deplasarea spre scop se va transforma într-un proces impetuos. Într-adevăr, așa este, dar problema este că nu veți putea ca mereu să executați ireproșabil tranzacția, cu alte cuvinte, fără patimă. Vechiul obicei de a dori poate strica absolut totul. Dacă intenționați să vă chinuiți cu tranzacțiile înseamnă că aveți un puternic potențial al dorinței de a obține negreșit și cât mai repede un rezultat.

Un potențial mare veți avea și dacă sunteți convins că trebuie neapărat să acționați și să vă chinuiți să executați tranzacțiile. Necesitatea este și ea un potențial excedentar. De aceea eu v-am cerut doar să vă oferiți o plăcere prin vizualizarea slide-ului-scop și nu să vă forțați, să vă chinuiți din necesitate.

Potențialele dorinței și necesității iau din energia intenției, așa că nu apare nici o rafală de vânt și, prin urmare, tranzacția nu va fi posibilă. La început, dorința de a vedea un rezultat este foarte mare. Eu vă recomand să acordați în permanență atenție stării dorinței dumneavoastră. Cum v-ați surprins că doriți să aveți un rezultat, faceți o pauză și după aceea reluați tranzacția. Dacă v-ați surprins că vă străduiți din toate puterile să executați o tranzacție „cum scrie la carte” și pentru aceasta vă forțați, amânați-vă din nou încercările.

Faceți tranzacția numai din când în când, de plăcere și din curiozitate. Nu trebuie să forțați tranzacția. Ea servește numai pentru ca dumneavoastră să vedeți cu proprii ochi mișcarea în spațiul variantelor. Când faceți transurfing, atenția principală trebuie îndreptată către derularea slide-ului-scop și a vizualizării procesului de realizare a verigii în curs din lanțul de transfer. Intenția exterioară acționează oricum, indiferent dacă vedeți sau nu. Dar acum, în spațiul variantelor a apărut un fel de luminator. Vi se oferă posibilitatea să urmăriți în mod real propria mișcare. Este foarte interesant. Nu veți fi dezamăgit.

Nuanțele decorurilor

Acum, ne vom opri mai pe larg la ceea ce vedeți propriu-zis ca rezultat al tranzacției. Totul este atât de ne-verosimil, încât este normal să trezească îndoieli. Să fie oare o iluzie determinată de însușirile percepției umane? Unde este garanția că se observă chiar acea schimbare a nuanțelor decorurilor, la trecerea dintr-un sector în altul?

Așa cum am mai spus, dar știți și dumneavoastră, oamenii pe care îi vedem în vis nu seamănă întru totul cu cei din realitate. Dacă în vis vă uitați în oglindă, vă vedeți chipul, dar în același timp el este un chip străin. Tot ce vedeți în jur este cu totul altfel. Aceleași străzi și aceleași case, dar care arată altfel. Lumea reală se schimbă și ea cu timpul. Casele sunt vopsite în alte culori, copacii cresc, oamenii îmbătrânesc. Toate aceste schimbări sunt firești. Dar, în același timp, mișcarea realizării materiale, nu se face în linie dreaptă. Cum să faceți deosebirea dintre decorurile unei linii și altei linii?

Se poate spune că ar fi fost imposibil dacă n-ar fi existat o asemenea invenție, cum este fotografia. Uitați-vă la albumele cu fotografii vechi. Comparând peisajele, nu puteți să vedeți ce deosebire există între nuanțele decorurilor de pe diferite linii, pentru că aspectul locației se schimbă repede prin forța unor cauze naturale. Există o modalitate mai evidentă și mai sigură. Comparați fețele oamenilor din fotografii în diferite perioade de timp. S-ar părea că înfățișarea omului ar trebui să se schimbe linear, pe măsură ce îmbătrânește. Cu toate acestea, dumneavoastră vedeți cu totul altceva.

În fiecare fotografie o persoană arată cu totul altfel. În același timp, aceste deosebiri nu au un caracter liniar. Chiar dacă nu ținem seama de pieptănătură, alta de fiecare dată și comparăm fotografiile făcute la mijlocul vieții individului, când chipul nu i s-a maturizat sau nu a îmbătrânit prea mult, totuși deosebirile sunt vizibile. Fața este a individului respectiv, dar ea este *alta*. Și nu este vorba de faptul că el a îmbătrânit sau că și-a schimbat pieptănătura sau că emoțiile erau altele. Fața a căpătat un alt desen în care a apărut ceva, ceva altfel. Iată, aceasta este chiar deosebirea între nuanțele decorurilor. Știați că omul se schimbă. Dar, e posibil să nu fi acordat atenție la *diferența* caracteristică dintre *nuanțe*. Răsfoiți albumele vechi de fotografii și vă veți convinge.

La unii oameni deosebirea poate să fie atât de evidentă încât, întâlnindu-i după câțiva timp, pur și simplu să nu-i recunoașteți. Comparându-vă propriile fotografii, din perioade de viață calitativ diferite, veți vedea că există deosebiri importante de nuanță. Puteți să vă faceți o imagine despre felul cum arată realizarea dumneavoastră în sectoare calitativ diferite ale spațiului variantelor.

Dar, în timp ce dumneavoastră vă mutați pe sectoare, fotografiile din album ar trebui să capete și ele alte nuanțe? Evident, dar nuanțele obiectelor care arată la fel sunt atât de neînsemnate încât, practic, nici nu le observați. Dacă veți face tranzacția, uitându-vă atent la pat sau la dulap, nu veți vedea nicio schimbare. De aceea vă recomand să efectuați tranzacția pe stradă și nu într-o ambianță care arată la fel și atunci schimbările vor fi vizibile.

Linia vieții este un lanț de sectoare, aproximativ uniforme calitativ. Decorurile unei linii sunt și ele aproximativ uniforme. Când stratul lumii dumneavoastră se transfe-

ră pe altă linie, decorurile se schimbă. În funcție de forța și calitatea deosebirilor dintre linii, schimbările din decoruri se manifestă fie prin ușoare nuanțe, fie sub forma unor transformări importante. În orice caz, veți vedea diferența calitativă dintre nuanțe.

Dar unde este acea călătorie în timp despre care vorbeam? Deplasându-ne firesc pe liniile vieții, noi plutim sincron cu timpul cum plutim pe cursul unui râu. Realizarea materială se mișcă în spațiul variantelor așa cum se mișcă pelicula în proiector la cinematograf. Această mișcare noi o percepem ca trecere a timpului. Ca să ne deplasăm în raport cu el, este necesar să o luăm înainte, să mergem mai repede decât curentul sau să o luăm înapoi, contra curentului. Este ca și când un cadru ar începe deodată să se deplaseze pe peliculă. În acest sens, călătoria în timp este într-adevăr imposibilă.

Cu alte cuvinte, *nu puteți să călătoriți înainte sau înapoi în timp dacă vă aflați pe una și aceeași linie a vieții*. În caz contrar, legăturile cauză-efect s-ar rupe. Dar între diferite linii ale vieții, călătoria în timp este, în mod teoretic, posibilă. Transurfingul nu vă dă răspuns la întrebarea cum se poate face acest lucru. Dar chiar și călătoria în timp se face întrucâtva într-o altă perspectivă, puțin diferită. De ce atunci când facem tranzacția ne apar unele trăiri din trecut? Acest fenomen poate fi explicat cam în felul următor.

Din fragedă copilărie, sufletul a năzuit în mod intuitiv spre scopurile sale prin porțile sale. Atunci încă vă aflați pe acele linii ale vieții care vă purtau spre ele. Poate că acesta era visul dumneavoastră. Sau, poate, nici dumneavoastră înșivă nu vă dădeați seama ce anume doriți, deși sufletul știa. Dar în viață noi toți ne supunem mai

mult influenței pendulilor distructivi, decât pornirilor ini-mii noastre. Ca să nu mai vorbim despre lungul șir de răscruci negative, pe care le parcurge fiecare dintre noi din cauza înclinației spre negativism. De aceea treptat v-ați îndepărtat tot mai mult de liniile inițiale care vă duceau spre un anume scop.

Efectuând tranzacția, vă mișcați în sens invers și intrați pe acele linii unde ați mai fost și înainte, numai că acum poziția în timp este alta. Acel segment al fostei linii pe care l-ați fi putut parcurge, a rămas în trecut. Dar nici nu v-ați întors pe aceeași linie. Fiecare linie are specificul ei, gustul ei, nuanțele ei. Iată că acestea sunt nuanțele pe care le simțiți în momentul când priviți atent la sfârșitul tranzacției. Numai să nu confundați unele lucruri, cum ar fi de exemplu aspectul casei dimineața cu cel de seara. Diferența de nuanțe între diferite linii este cu totul altceva. Veți înțelege ce anume am în vedere, când veți încerca această senzație.

Așadar, întoarcerea în trecut înseamnă să călătorești în viitor pe fostele linii ale vieții. S-ar putea să vă fi așteptat la altceva, dar ce vă spun este real. Imaginați-vă ce ocol ați făcut, îndepărtându-vă de potecă și rătăcind în desișul pădurii. Dar acum nu este momentul să regretați trecutul, ci să vă bucurați de faptul că, treptat, vă întoarceți din nou pe *drumul dumneavoastră*. Doar știți că majoritatea oamenilor nu se pot întoarce.

Dar, nu este nici obligatoriu să simțiți nuanța liniei pe care ați fost anterior. Pentru că drumul spre scop s-ar putea afla pe alte linii noi, unde încă nu ați fost. În acest caz, întoarcerea pe fostele linii ori nu se petrece niciodată, ori se petrece doar arareori. În spațiul variantelor, liniile vieții se întretaie puternic și nu e nevoie să înțelegem cum

anume lucrează transurfingul. E posibil ca într-un anume caz să vi se pară că nuanța respectivă ați mai întâlnit-o undeva, iar în alt caz, va fi ceva cu totul nou. V-ați uitat la un chip cunoscut și vi s-a părut că era ceva nou, o nuanță deosebită. Încă o dată subliniez că nu este vorba despre detalii noi pe care le-ați fi putut observa și fără niciun fel de tranzacții, ci despre nuanțe noi, un stil nou, o stare de spirit nouă, o importanță nouă, o temă nouă, o senzație momentană nouă.

De altfel, o să înțelegeți când veți încerca. În mod sigur, veți reuși. Numai că nu trebuie să vă străduiți. Rațiunea, cu înclinația ei de a avea un control total, va putea să strice totul. De aceea, imediat ce vă veți surprinde că vă străduiți din toate puterile să vedeți nuanțele, este mai bine să renunțați și să reluați această îndeletnicire când vi se va potoli dorința de a obține un rezultat. Amintiți-vă de regulile executării tranzacției – ea nu funcționează dacă vă forțați. Credeți-mă, veți reuși cu ușurință și firesc și este suficient să „mișcați degetul cel mic al intenției exterioare”. Și, dimpotrivă, toate eforturile intenției interioare vor deveni inutile dacă vă veți strădui să obțineți un rezultat.

Dacă în timpul tranzacției nu se observă o schimbare de nuanțe, înseamnă că parametrii liniei în curs satisfac și așa vizualizarea efectuată. Înseamnă că transmiteți emisia mentală a liniei în curs a vieții și scopul dumneavoastră se află în viitor pe această linie. Oricum, executând tranzacția, într-un fel sau altul veți remarca din când în când o transformare a nuanțelor.

Veți percepe nuanțele nu numai pe fețele și peisajele cunoscute. Chiar atunci când veți privi atent unele imagini pe care le vedeți pentru prima oară, apare pentru o clipă senzația că le-ați mai văzut cândva și le-ați uitat sau că e

ceva nou, proaspăt. Subliniez: e ceva nou și nu ceva necunoscut. Când vă uitați la o imagine necunoscută, constatați pentru dumneavoastră faptul că o vedeți pentru prima oară, fără să remarcați ceva deosebit. În procesul tranzacției apare însă o senzație clară: în imagine a apărut ceva care în urmă cu câteva secunde nu exista. Veți simți acest lucru.

Când veți vedea nuanțele, veți fi stupefiați de cât sunt acestea de reale. Recunoașteți că, citind această carte, n-ați crezut în realitatea spațiului variantelor și a liniilor vieții. Când veți vedea cu ochii dumneavoastră, să nu vă speriați, aceasta nu e ceva mistic. Dar nici nu este o însușire a percepției umane, cum poate să pară. În curând veți descoperi și alte caracteristici ale transferului pe noi linii de viață, care nu au nicicum legătură cu percepția. Veți simți că atitudinea oamenilor din jur față de dumneavoastră s-a schimbat în bine, aparent fără nici un motiv. Unele probleme care vă însoțeau în fiecare zi au dispărut fără urmă. În genere, veți remarca singur ce atribute ale vieții de zi cu zi s-au schimbat, deși cauze evidente pentru aceasta nu au existat. De exemplu, ceasul care vi s-a oprit cu mulți ani în urmă, ar putea să înceapă să meargă.

În genere, în condiții obișnuite, un ceas se oprește din cauza murdăririi firești a pieselor aflate în mișcare. Este suficient ca ceasul să fie curățat și el va merge din nou. Dar, se întâmplă de multe ori ca ceasurile și aparatele complicate de uz casnic să se oprească sau să se strice atunci când proprietarii acestora ies din starea de echilibru. Așa se întâmplă în situații de agitație, stres sau conflicte. Defectarea aparatelor nu este provocată de energia potențialelor excedentare; volumul ei este prea mic și nu este orientat diferențiat ca să genereze niște schimbări mecanice.

Energia trăirilor negative induce transferul pe linii ale vieții unde echilibrul este distrus, unde viața a ieșit din cursul ei liniștit, unde există o oarecare abatere de la normal. Pe aceste linii, totul pare să fie ca înainte, dar de fapt ceva nu mai este ca înainte, nu mai este liniște, lucrurile nu mai stau cum trebuie. Este ca și cum pe scenă decorurile ar fi rămas aceleași, și totuși ceva nu mai este ca înainte – lumina nu mai este la fel, aerul este mai încărcat, apa mai tulbure. Parcă plutește un fel de vâl. Aceste mici schimbări sunt cele care influențează funcționarea aparatelor sensibile și a mecanismelor de precizie la care acel vâl ușor devine deja vizibil.

Există chiar o categorie de oameni în mâna cărora totul „frige”. De obicei, aceștia sunt într-o permanentă stare de dezechilibru față de normal – ori sunt prea împrăștiți, ori sunt „montați”, ori tensionați, ori neliniștiți. Nimerind pe unele linii tulburi, aparatele sensibile ale acestor nefericiți se defectează. Prin urmare, dacă ceasul dumneavoastră a început să meargă, înseamnă că ați reușit să treceți pe liniile „limpezi” ale vieții. Acum nu trebuie să vă neliniștească faptul că ceasul vi s-a oprit. Poate că trebuie să-l dați la reparat.

Acum călătoriți, știți lucrul acesta, nu numai în spațiul variantelor dar, într-un anume sens, și în timp. Trecutul nu-l mai poți întoarce. Dar puteți să aduceți înapoi acea senzație proaspătă de nou, de speranță și de fericire pe care ați pierdut-o când v-ați deplasat pe ramificațiile negative. La începutul cărții, vorbeam despre faptul că în timp se pierde acea senzație de prospețime a vieții. Deplasarea spre scop înseamnă întoarcerea în trecutul în care înghețata era gustoasă, speranțele erau precum curcubeele, iar via-

ta părea atât de plină de bucurie, și atât de promițătoare. Nu fiți triști, trecutul este în viitor!

Alunecarea

În sfârșit, ne-am apropiat de momentul când sunteți deja pregătit să primiți răspunsul la Ghicitoarea Veghetorului. Afirmatia că fiecare om are dreptul la o reală libertate de a-și alege destinul rămâne o ghicitoare numai atâta timp cât nu este clar de unde vine dependența, altfel spus, *lipsa de libertate*. Acum, pe baza celor spuse eu pot să vă dau răspunsul.

Vă veți dobândi libertatea când veți înceta să vă mai luptați.

Vedeți, răspunsul este foarte simplu și scurt, întocmai ca secretul alchimistilor pe tăblițele de smarald ale lui Toth. Dacă eu v-aș fi dat răspunsul la începutul cărții, n-ați fi înțeles nimic, nu-i așa? Dependența constă în faptul că ați luat parte la o luptă ce v-a fost impusă. Imediat ce vă treziți din somn la realitate, încetați lupta cu dumneavoastră înșivă și cu lumea întreagă pentru că nimic nu vă mai reține. Lupta continuă, dar deja fără participarea dumneavoastră și sunteți liber să mergeți unde vă trece prin minte și să alegeți tot ceea ce doriți.

Lumea, întocmai ca o oglindă, reflectă atitudinea dumneavoastră față de ea. Când sunteți nemulțumit de lume, ea se întoarce cu spatele. Când luptați cu lumea, se

luptă și ea cu dumneavoastră. Când încetați lupta, atunci lumea vă vine în întâmpinare.

Chiar de la naștere, pendulii v-au arătat locul pe care îl ocupați în această lume. V-au impus un șablon pentru concepția despre lume și viață, v-au explicat regulile jocului, v-au rezervat un rol și, în felul acesta, v-au închis în „cutia” condiționării. În același timp, v-au dat și o falsă declarație de independență. În conformitate cu această declarație, puteți să alegeți. V-au atârnat de o sforicică, ca pe o marionetă și, chipurile, „v-au dat drumul” – să vă doriți ce vă pofteste inima, și să și obțineți ceea ce vă doriți. Prinși fiind de așa, începeți să vă agitați ca să obțineți ceea ce doriți, dar fără succes. Atunci ei vă dau de înțeles că încă mai trebuie să vă luptați cu propria persoană și cu lumea ca să vă câștigați un loc sub soare. Acestea sunt regulile jocului pendulilor: „Luptă și fă ca mine”.

V-ați folosit numai de libertatea de a participa la luptă. Da, este și aceasta o alegere! Întotdeauna primiți ceea ce alegeți – este o lege incontestabilă. În lupta pendulilor, individul nu e capabil să obțină victoria – el poate doar să primească un premiu, dar și pe acesta îl primesc doar aleșii. Sarcina pendulilor este să ascundă adevărata libertate. În realitate, nimeni nu vă poate obliga să participați la luptă. Vi se poate doar induce ideea că nu aveți de ales. Și într-adevăr așa este: nu aveți altă soluție, atâta timp cât vă țineți de sforicica importanței.

Ca să obțineți libertatea, este necesar să renunțați la importanță – să nu dați prea mare importanță la nimic. În majoritatea cazurilor, pentru a nu da importanță este suficient să vă treziți și să vă schimbați în mod conștient atitudinea. Noi toți dormim în stare de veghe și ne jucăm rolurile în mod mecanic. Profunzimea somnului nostru este și

ea proporțională cu importanța pe care o dăm atributelor jocului și de aceea suntem prizonierii propriei noastre importanțe.

Dar încercarea de a ne schimba atitudinea nu este și ea o luptă? Nu. Vă luptați cu dumneavoastră când încercați să vă stăpâniți *emoțiile*. Acum, când știți în ce constă jocul pendulilor, puteți să vă schimbați în mod conștient *atitudinea* față de el fără să vă forțați. În felul acesta, alegeți să fiți liber în loc să vă luptați. Stabiliți singur regulile jocului. Acum jocul dumneavoastră cu pendulul constă în a-i da peste cap regulile lui de joc. Un asemenea joc transformă lupta într-o încăierare amuzantă cu un bolovan de lut. Parcă începeți să înțelegeți: tot ce se întâmplă – nu este decât un vis în stare de veghe. Ieșiți din scenă, coborâți în sala de spectacol și veți înțelege imediat că dumneavoastră sunteți cel care trebuie să hotărâți dacă continuați să participați la luptă sau, pur și simplu, mergeți în liniște să vă luați ce vi se cuvine.

Evident, nu veți reuși să rupeți dintr-o dată sforile importanței. Nu este posibil așa, dintr-odată să nu mai dai importanță și să te eliberezi de toate complexele. Nici nu este necesar, întrucât asta ar însemna iarăși luptă! De fapt, toate firele importanței se vor rupe singure încetul cu încetul, după ce veți curma lupta. Dacă puteți, în mod conștient, să nu mai dați importanță la orice, faceți-o. Dacă nu reușiți, treceți la acțiune. Derulați în minte slide-ul-scop, vizualizați procesul și porniți în direcția scopului – asta înseamnă să acționați. Și renunțarea la luptă este tot o acțiune. Dați-vă posibilitatea, dumneavoastră și lumii, să fiți așa cum sunteți. Nu trebuie să vă schimbați și nici să luptați împotriva lumii. Imediat ce veți renunța să mai luptați, veți simți cum pe fiecare zi ce trece veți fi tot mai liber.

Nu este posibil nici să scăpați dintr-o dată de povara problemelor adunate într-o viață întreagă. Dar, respectând principiul coordonării, treptat veți reuși să ieșiți din pădurea răvășită de furtună la lumina drumului neted. Nu există nicio garanție că totul va merge uns. Vă așteaptă provocările pendulilor, piedici și dezamăgiri. Important este să nu disperați. Cu timpul, totul se va aranja, doar sunteți înarmat cu o tehnică puternică pentru a vă gestiona destinul.

Dacă ați reușit să vă impuneți conștiința faptului că sunteți capabil să stăpâniți evenimentele propriei vieți, dacă ați căpătat încredere în sine și simțiți un elan, să vă așteptați la surprize neplăcute. Mai mult ca sigur, veți primi un bobârnac mai mic sau mai mare, în funcție de câtă încredere aveți în dumneavoastră și de elanul pe care îl aveți. Acestea sunt forțele de egalizare care reacționează la potențialul dumneavoastră excedentar. Nu vă lăsați tentat să vă imaginați că sunteți mânăuitor de marionete sau regizorul piesei care se numește „Viața mea”.

Desigur, sunteți într-adevăr un regizor, dar exclusiv al destinului dumneavoastră. În piesa „Viața mea” nu jucați singur, ci joacă și alții. De aceea, cel mai mic semn de infatuare și aroganță va crea un potențial excedentar. S-ar putea să vi se pară că nu sunteți un încrezut, dar nimeni nu este fără cusur. Ați primit cheia unei foarte mari forțe și de aceea cea mai mică derogare de la responsabilitate atrage după sine urmări palpabile.

Ideal ar fi ca orice om să fie conștient că este stăpânul propriului destin. Imaginați-vă că ați primit o adeverință în virtutea căreia aveți dreptul să cumpărați ziare de la oricare chioșc din oraș. Vă bucurați, nu-i așa? Mă îndoiesc. Și așa aveți acest drept. De ce să vă supărați că la chioșcul respectiv n-ați reușit să vă cumpărați ziarul. Îl

veți cumpăra de la alt chioșc sau vă veți descurca și fără ziar. Exact așa trebuie să vă raportați și la noua dumneavoastră capacitate de a gestiona evenimentele proprii vieți.

Trebuie să vă avertizez de încă un lucru. Transurfingul nu trebuie folosit pentru a face cuiva un rău. Dacă, prin vizualizare vreți să transmiteți un gând rău, o intenție dușmănoasă și să vă răzbunați pe o persoană sau pe mai multe persoane care v-au supărat, veți reuși. Dar după aceea veți avea probleme. Eu vă sfătuiesc foarte serios să nu vă ocupați de magie neagră. Chiar dacă vi se pare că răzbunarea este pe deplin justificată, nu faceți acest lucru. Dacă totuși nu reușiți să vă abțineți de la ispită și vreți ca dușmanul să aibă neplăceri, așteptați-vă să primiți primul avertisment – sigur vi se va da un semn. Iar dacă nu vă veți opri, veți fi pedepsit. Nu uitați că suntem cu toții musafiri în această lume. Astea sunt condițiile libertății: puteți să alegeți, dar nu aveți dreptul să schimbați ceva.

După cum se știe, străvechile civilizații au pierit. Mai există doar rămășițe sub forma unor construcții de genul piramelor egiptene și niște ecouri neclare despre unele cunoștințe secrete de magie. Oamenii care au pus stăpânire pe forța intenției exterioare, au devenit prea puternici și de aceea au fost nu numai pedepsiți, ci și distruși de forțele de egalizare. Civilizații ca Atlantida, au fost o mulțime. De fiecare dată când oamenii puneau stăpânire pe intenția exterioară, ei uitau că sunt doar niște musafiri. Și, după cum se știe, musafirul care întrece măsura, este dat afară.

Trebuie să vă temeți mai ales de lăudăroșenie în fața cunoscuților și a celor apropiați. Dacă veți declara cu voce tare că sunteți în stare să obțineți orice vă propuneți, șan-

sele de reușită se micșorează simțitor. Este acel caz când încrederea în sine se transformă în grandomanie. Dacă știți că veți obține ce vi se cuvine, nu încălcați echilibrul. Știți acest lucru în sufletul dumneavoastră. Dar dacă declarați în fața altora că puteți obține ceea ce în momentul respectiv nu aveți, creați un potențial excedentar. Și atunci intră în acțiune forțele de egalizare pentru a înlătura potențialul. De aici și concluzia: este mai bine să fii modest și să nu spui vrute și nevrute. Desigur, după ce v-ați atins scopul, puteți să o spuneți și în gura mare, dar fără prea mult entuziasm, fără euforie pentru că forțele de egalizare vă pot lua jucăria înapoi.

Transformați-vă entuziasmul în intenție de a sărbători. Folosiți-vă dreptul de a alege și permiteți-vă luxul de a percepe viața - care acum nu vă satisface - ca pe o sărbătoare. Acum aveți un temei, nu iluzoriu, ci real pentru a sărbători. Aceasta este speranța de libertate. Veți simți o bucurie calmă știind că vă îndreptați spre scopul dumneavoastră și de aceea momentul sărbătorii nu este departe. Această bucurie calmă nu o pot întuneca nici chiar forțele de egalizare. Respectând principiul coordonării, *dacă veți lua viața ca pe o sărbătoare, indiferent ce-ar fi, înseamnă că va fi chiar așa.*

Acum, nu mai este nevoie să continuați lupta. Și așa veți căpăta ce vi se cuvine. Renunțând la luptă, vă rupeți sforile și vă obțineți libertatea, fără să vă pierdeți suportul. Suportul va fi cursul variantelor. Țineți minte că ceea ce veți alege se va împlini negreșit. Reglați-vă emisia mentală pe linia-scop și atunci variantele vor curge exact spre țelul dumneavoastră. Nu există forțe care să vă poată împiedica dacă vă deplasați pe direcția de curgere, dacă vă păstrați echilibrul și dacă respectați principiul coordonării.

Nu veți mai fi o corăbioară de hârtie pe valurile circumstanțelor și nici o marionetă în mâinile pendulilor. Pânzele există – unitatea dintre suflet și rațiune. Există și cârmă – alegerea dumneavoastră. Alunecați în spațiul variantelor, folosindu-vă de vântul intenției exterioare.

Rezumat

Răsucind cheia, deschideți supapele și energia intenției se eliberează.

Tranzacție înseamnă să răsucești cheia, să vizualizezi și să fixezi atent.

Ca rezultat al tranzacției, veți vedea cum se schimbă nuanțele decorurilor.

Nu acordați o atenție prea mare modului cum se face tranzacția.

Faceți tranzacția relaxat, fără să vă impuneți.

Nu vă siliți să executați des tranzacția.

Sunt absolut suficiente slide-ul-scop și vizualizarea procesului.

Tranzacția servește doar pentru a urmări mișcarea în spațiu.

Deplasarea spre scop reprezintă un nou strat al lumii dumneavoastră.

Lumea ca oglindă reflectă atitudinea pe care o aveți față de ea.

Încetând lupta, vă obțineți libertatea.

Capitolul V

SCRISORI DIN TRECUR

Fragmente din cartea „Transurfingul realității”, înainte ca aceasta să fie tipărită, au fost publicate sub formă de e-mailuri, prin Internet. Acest capitolul s-a născut ca urmare a scrisorilor primite de la primele persoane care s-au aventurat în spațiul variantelor. Mă folosesc de această ocazie și îmi exprim gratitudinea față de dumneavoastră, dragi Cititori, pentru aceste calde scrisori, pentru bucuria nespusă pe care mi-ați făcut-o spunându-vă părerea, pentru entuziasmul cu care ați primit ideile transurfingului. Vă mulțumesc!

*Să nu faci deosebire
între înfrângere și victorie.*
B. Pasternak

Zonele negre

Mi-au apărut întrebări la care singură nu pot să găsesc răspuns. După teoria dumneavoastră, dacă voi lua numai partea bună din tot ce mi se întâmplă, înseamnă că mă voi afla pe valul unor evenimente pozitive. La mine n-amers, deși am încercat de mai multe ori. Altfel nici n-aș fi dat atenție acestui fapt.

Să vă dau un exemplu. Cu numai o jumătate de an în urmă, am avut un serviciu minunat care îmi convenea din toate punctele de vedere și îmi făcea și plăcere. Era viața mea. Aveam în jurul meu prieteni buni, cunoștințe, omul iubit, casă, părinți. Realmente mă bucuram în mod conștient; ba mai mult, chiar eram, dacă se poate spune așa ceva, invidioasă pe mine însămi. Aveam o viață foarte liniștită și nu mi se părea normal să fie așa. Mă temeam însă că nu va putea dura prea mult. Am fost nevoită să plec. Acum n-am casă, am mai puțini prieteni, iar munca pe care o am acum nu corespunde planurilor și pregătirii mele.

Un alt exemplu.

Am terminat institutul. În ultimii doi ani am petrecut mult timp la catedră și m-am apropiat foarte mult de colegi și de studenți. În ultimul semestru aproape că simțeam fizic că trăiesc o perioadă minunată și că este puțin pro-

tabil să mai am parte de așa ceva. Mă străduiam să țin minte fiecare zi. Mi s-a propus să rămân să lucrez la institut. Nu pot să vă spun cât eram de bucuroasă! Dar au început restructurările și am fost dată afară. Drept urmare, am stat acasă fără serviciu o jumătate de an. Pentru mine acestea au fost zilele cele mai negre.

Au fost și perioade când eram într-adevăr mulțumită de viață și îi mulțumeam lui Dumnezeu pentru asta, dar după un timp am intrat într-un fel de zonă neagră. În cazul meu, transurfingul nu a funcționat; am fost dusă pe valul acțiunilor negative. Și încă ceva; când îmi merge rău de tot, încep „să urlu” (să mă jelesc); ca la școală când îți suflă un coleg ca să te ajute, deși după teoria dumneavoastră ar fi trebuit să ajung departe.

Vedeți că nu se potrivește la toată lumea? Voi fi bucuroasă dacă m-ați ajuta să mă descurc în toate astea”.

De fapt, în cazul dumneavoastră nu sunt niciun fel de nepotriviri. Dimpotrivă, totul decurge așa cum trebuie. Dumneavoastră nu înțelegeți de ce în viață intri brusc dintr-o „zonă” albă într-una neagră. Dar în scrisoare, chiar dumneavoastră ați formulat admirabil și cauza.

Cauza a fost întotdeauna și este și acum aceeași: lumea este oglinda în care se reflectă atitudinea dumneavoastră față de ea. Este adevărata cauză. Deosebirea dintre prima și a doua constă în faptul că o oglindă obișnuită relectă imediat schimbările, în timp ce lumea răspunde cu întârziere, uneori de câteva zile, alteori de câteva luni.

Iată ce scrieți dumneavoastră: „Aveam o viață liniștită și mi se părea normal să fie așa. Mă temeam însă că nu va putea dura prea mult... În ultimul semestru aproape

că simțeam fizic că trăiesc o perioadă minunată și că e puțin probabil să mai am parte de așa ceva”.

Unde vedeți nepotrivirea? Prin atitudinea dumneavoastră, ați fixat singură programul, iar lumea vi l-a îndeplinit ireproșabil. Întotdeauna lumea vă realizează ireproșabil alegerea. Ea doar de asta se ocupă.

Pretenția pe care o aveți față de oglindă ați formulat-o în modul următor: „... nu o dată au apărut situații în care eu, *într-adevăr* am fost mulțumită de viață și i-am mulțumit lui Dumnezeu pentru asta, dar după aceea am intrat într-o „zonă” atât de neagră! De ce, care a fost motivul pentru care ați intrat în această zonă?

Așadar, dacă eu vă voi spune de unde vin aceste „zone” negre, nu mă veți crede. Chiar dacă nu ați avut în scrisoare fraze-cheie, pe care să le citez, nu-mi este deloc greu să vă spun care este sursa acestor „zone” negre. Cazul dumneavoastră nu este unicul. Noi toți facem mereu una și aceeași greșeală.

De fapt, „zona” neagră care a urmat după cea albă, nu a fost deloc așa. Dumneavoastră ați colorat-o în negru. Răul nu poate urma după bine. În realitate, *după bine a urmat și mai bine*. Dar vi s-a părut că nu este așa. Nu ați acceptat schimbările care se apropiau și v-ați dat de gol în fața lumii având o atitudine negativă. Iar lumea a trebuit să reflecte în oglindă atitudinea respectivă și în felul acesta v-a realizat alegerea.

O caracteristică a rațiunii umane este că întotdeauna ea ține morțiș la scenariul ei. Tot ce nu se încadrează în scenariu este considerat un eșec. Și, invers, consideră că este un succes ce a gândit ea dinainte. O asemenea îndărătnicie a rațiunii își are începutul în faptul că ea se biziue

doar pe ea și în stereotipurile sociale foarte rezistente în timp.

De unde poate să știe rațiunea dumneavoastră ce este în realitate bun pentru ea și ce este rău? Oare poate ea să ghicească ce întorsătură vor lua lucrurile? Un mare succes nu bate niciodată în prealabil la ușă – întotdeauna îți pică efectiv în cap. Nu v-ați gândit niciodată de ce se întâmplă așa? Pentru că, în asemenea cazuri, rațiunea, nefiind pe fa-ză, nu reușește să împiedice realizarea succesului.

Numai în clipa în care rațiunea nu se mai încapătă-nează să-și exercite controlul asupra scenariului, numai atunci succesul este capabil să „se strecoare” prin această apărare surdă. Succesul nu poate fi planificat, nu-i așa? Încearcă să planifici și să obții ceea ce ai plănuț! Nici gând de așa ceva. Așa ceva se întâmplă foarte rar.

Rațiunea nu este capabilă să elaboreze un algoritm al succesului. Cititorii mă întreabă cum să procedeze într-un caz concret sau într-altul. Iar eu de unde să știu? Nu credeți pe nimeni care afirmă că știe rețeta succesului pentru fiecare caz concret! *Nu îi este dat nimănui să știe.*

Atunci cine știe și unde poate fi găsit răspunsul? Lumea dumneavoastră, care este oglinda dumneavoastră – ea știe. Transurfingul conține în el cea mai uimitoare descoperire pe care ți-o poți imagina. Această descoperire constă în faptul că vi se cere doar să alegeți, iar după aceea să nu puneți piedici lumii să vă realizeze alegerea.

Aici e paradoxul: - individul nu este obligat să știe cu exactitate în ce mod să obțină succesul. Mai exact, este mai bine chiar să nu știe. Ce-ați gândit dumneavoastră? Că transurfingul vă va da rețeta clasică a succesului? Rațiunea nu este capabilă să găsească o asemenea rețetă. Toată frumusețea constă în aceea că *succesul se găsește el singur!*

Sarcina rațiunii este aceea de a nu împiedica, prin controlul său, cursul variantelor, adică desfășurarea evenimentelor. *Cursul variantelor este întotdeauna orientat în direcția alegerii pe care o faceți.* Tocmai de aceea, dacă ați făcut alegerea, vă puteți bizui cu încredere pe principiul coordonării intenției: *intenția mea se realizează; totul duce spre asta; totul merge cum trebuie.*

Să ne întoarcem la „zona” neagră. De fiecare dată când apărea o zonă neagră, dumneavoastră, după cum se vede, pierdeți o anumită șansă. Era șansa de a face zona albă și mai albă. Dar rațiunea nu accepta evenimentele care urmau să vină, mai exact, le aprecia ca fiind negative și, drept urmare, negativul se manifesta într-adevăr cu toată forța.

N-are rost să vă necăjiți din această cauză. Dacă v-ați fixat scopul și vă veți ține de principiul coordonării, veți face o descoperire minunată. Vă veți convinge că toate greșelile pe care le-ați făcut au servit chiar acestui scop. Nu l-ați fi realizat, dacă n-ați fi trecut prin toate acele neajunsuri. Pe de altă parte, dacă nu le-ați fi făcut, iarăși ați fi putut să vă realizați scopul, dar acela era alt scop. Doar nu aveți numai un singur scop. Iată cât de inaccesibil, de măreț și de generos este alcătuită lumea noastră.

Așa că nu disperați: trecutul este în față, dacă vă deplasați în direcția scopului dumneavoastră. Poate că până acum v-au atras numai scopurile altora?

Jocul partenerilor

„Dumneavoastră spuneți așa: am impresia că persoanele care se unesc pentru a forma un cuplu sunt de obicei incompatibile, parcă ar vrea să se pedepsească reciproc. Aceasta se referă la mine. N-ați putea să-mi dați

câteva sfaturi practice, ca să pot să ies din această situație? Ce ar trebui să fac și cum ar trebui să gândesc?

Am încercat de multe ori să repar relațiile dintre noi; am simțit un oarecare efect, dar nu de lungă durată, apoi am înțeles că nu suntem compatibili și că trebuie să încerc cu o altă femeie. Am ales divorțul. Aș vrea foarte mult să închei relațiile cu ea, dar există o inerție comună și anumite circumstanțe care mă împiedică să realizez fără asperități, cu pierderi minime, ceea ce mi-am propus.

Când mă înfurii, mă gândesc că sunt dispus să rup imediat și în orice condiții, dar pentru un timp relațiile se îmbunătățesc, fără cauze evidente. Foarte repede însă totul începe din nou. Ce ar trebui să fac din punctul de vedere al transurfingului pentru a schimba situația?

Nu greșesc dacă spun că majoritatea divorțurilor au loc dintr-un motiv banal; partenerii nu-și permit unul altuia să fie ei înșiși. Credeți, cu siguranță, că amândoi greșesc și că eu vreau să vă arăt unde greșesc. N-ați ghicit!

Problema nu este cine are dreptate și cine este vinovat. În conflicte din motive mărunte apare un aspect care nu este unul obișnuit, dar este foarte important – *conștientizarea, mai exact, lipsa acesteia.*

Iritarea este o reacție inconștientă. În visarea inconștientă visul i se întâmplă individului pentru că el este în întregime absorbit de acest joc și nu-și mai dă seama că totul este doar în somn.

Exact la fel, omul doarme și în stare de veghe, reacționând negativ la un stimulent exterior. Teoretic, toată lumea pare să fie de acord că fiecare om are dreptul la particularitățile și la ciudățeniile sale. Și dacă nu este la fel ca dumneavoastră nici nu este obligatoriu să fie la fel.

Dar își dau seama de lucrul acesta numai atunci când sunt întrebați. În celelalte situații, butonul declanșator al enervării acționează în stare inconștientă. Dormind inconștient în stare de veghe, individul nu-și permite să fie el însuși, iar ceilalți să fie altfel. Apar relații de dependență care generează o polarizare și produc vântul forțelor de egalizare. Acestea conduc la ciocnirea caracterelor opuse pentru a stinge neuniformitatea.

În plus, pendulii, simțind polarizarea, induc partenerilor acțiuni menite să le intensifice iritarea. Nu ați observat că uneori partenerul se poartă de parcă ar vrea dinadins să vă supere și mai tare?

Aflați că în majoritatea cazurilor el o face în mod inconștient, sub influența pendulului care se hrănește cu energia enervării dumneavoastră și vrea să-l facă pe partener să vă enerveze și mai rău.

Dumneavoastră înșivă ilustrați în scrisoare cum se manifestă polarizarea. Iată: „*Când mă enervez și mă gândesc că sunt dispus să termin imediat și în orice condiții, atunci pentru o vreme relațiile se îmbunătățesc fără motive evidente.*”

Când sunteți dispus să acceptați „orice condiții”, înseamnă că sunteți atât de încrâncenat, încât vă vine să spuneți: „Arde-te-ar focul!” În acest moment polarizarea se diminuează, vântul forțelor de egalizare se potolește, pendulul vă lasă-n pace și, în consecință, relațiile se îmbunătățesc.

În general, trebuie spus că incompatibili sunt mai degrabă cei care seamănă, decât cei care sunt diferiți. Când spuneți „nu suntem compatibili” sau „nu ne potrivim la caracter”, tradus în limbajul faptelor, acest lucru trebuie înțeles ca „nu ne-am permis unul altuia să fim noi înșine”.

În realitate, oamenii cu caractere opuse pot și trebuie să trăiască în fericire și în înțelegere. Nu degeaba forțele de egalizare confruntă contrariile, menținând în felul acesta un status-quo. Eu, ca și dumneavoastră, știu cupluri care, pe parcursul unei lungi conviețuiri s-au despărțit de multe ori. Și au divorțat de-adevăratelea, cu geamantanele scoase la ușă, cu spartul veselei, arderea fotografiilor de familie, cu distrugerea actelor de căsătorie și alte ritualuri înfricoșătoare. Toate aceste drame năucitoare erau însoțite de jurăminte înfricoșătoare că de data asta totul e definitiv și ireversibil. Dar furtuna se potolea, ambii combatanți se linișteau și continuau să fie împreună.

Toate aceste conflicte cu spargeri de farfurii pot fi evitate dacă coborâți în mod conștient de pe scenă în sala de spectacole și priviți de pe margine jocul, adică viața în comun. Lucrul acesta trebuie să-l facă măcar unul dintre parteneri.

De ce oare viața în comun este un joc? Pentru că fiecare și-a asumat un rol: eu sunt cutare, eu fac cutare și cutare lucru și mă enervează asta și asta. Dar oamenii intră până peste cap în acest joc și de aceea acționează fără să-și dea seama, de parcă ar dormi în stare de veghe și nu sunt în stare să influențeze scenariul, deși se străduiesc din toate puterile să facă acest lucru.

Iar acum amintiți-vă cum în copilărie vă jucați de-a oamenii mari. Spre deosebire de adulți, copiii își dau seama că totul se face „dinadins”. Ei știu în fiecare moment că e vorba de un joc și din acest motiv acționează conștient, ca niște spectatori-actori. Copiii sunt capabili să schimbe scenariul jocului întrucât își dau seama că nu este realitate. Exact așa cum în visul conștientizat, cel care visează este capabil să controleze evenimentele care au loc.

Maturizându-se, oamenii își pierd capacitatea de a se juca cu detașare; intră total în joc ca într-un somn adânc și, în final, nu-și mai dau seama. Dar întrucât oamenii dorm în stare de veghe, ei se transformă în marionete lipsite de voință, în ascultători fideli ai pendulilor, iar viața lor „se întâmplă” ca în vis.

Încercați totuși să vă jucați de-a viața în comun, așa cum fac copiii. Luați-vă rolurile care v-au fost distribuite și jucați-le detașat, „dinadins”. De exemplu, imediat ce partenerul începe să facă ceea ce nu vă place, enervați-vă, așa cum o făceați înainte, dar acum jucați-vă rolul scenă cu scenă, grotesc și cu umor.

Urmarea va fi că veți înțelege imediat mecanismul conflictelor pe care le-ați generat dormind în stare de veghe. Într-adevăr, veți conștientiza că multe certuri apar hodoronc-tronc, la fel ca în telenovele. Iar când veți conștientiza, veți putea să vă permiteți în sfârșit să fiți dumneavoastră înșivă și permiteți-i și celuilalt să fie el însuși.

Binefacerea

În ultimii doi ani m-am angrenat în vânzări la bursă (FORE). Nu reușesc deloc să ajung la o vânzare stabilă. Doi ani la rând am avut numai pierderi. Poate este adevărat, așa cum scrie un coleg: piața este o invenție diabolică. „Dați-i lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu și cezarului ce e al cezarului”. Jucând pe piață, noi ne pierdem sufletul. Propriul suflet. Din nefericire, așa este. Acesta este adevărul. Singura soluție pentru mine este să fac daruri

într-un lăcaș de rugăciune. Dar în felul acesta lucrurile se rezolvă?

Și atunci cum stau lucrurile cu multivariantele destinului? Chiar nu e posibil să trăiești din afaceri la bursă? Toate poveștile acelea cu miliardari sunt doar un mit? Sau trebuie să-ți scoți din minte ideea cu îmbogățirea și să o înlocuiești cu ideea ajutorării aproapelui? Nu sunt nici teoretician, dar nici începător nu sunt; tot ceea ce vă scriu, am trăit pe propria-mi piele și nu o singură dată, ci de sute de ori. În ce ar trebui să conștă, după dumneavoastră, alegerea mea?

Mă întrebați în ce trebuie să conștă, după părerea mea, alegerea dumneavoastră. Este posibil oare ca eu să vă arăt calea cea dreaptă, sau altcineva? Lucrul acesta îl știe doar sufletul dumneavoastră. Eu pot doar să vă arăt greșelile și acestea, numai subiectiv.

Dumneavoastră scrieți: „Singura soluție pentru mine este să fac daruri într-un lăcaș de rugăciune”. Eu, desigur, înțeleg că dumneavoastră personal considerați acest fapt drept unica soluție. Dar de unde ați scos-o că sacrificiul în general poate fi considerat o soluție?

Aderenții, nu ai lui Dumnezeu, ci cei ai pendulului religiei v-au indus ideea că dând bani la biserică „vă salvați sufletul” sau vă plătiți unele datorii karmice. Oricare slujitor adevărat al Domnului vă spune că indulgențele nu pot fi cumpărate cu bani.

Haideți să spunem lucrurilor pe nume: pendulul religiei nu este Dumnezeu. Nu Cel de sus are nevoie de biserică, ci pendulul. Dumnezeu nu are nevoie de ofrandele dumneavoastră. Dacă credeți că ofranda este o cale de re-

zolvare a propriilor probleme, înseamnă că încercați să încheiați cu El o afacere.

Facerea de bine poate elimina potențialul excedentar al banilor adunați dacă aveți prea mulți. Și întrucât faceți afaceri la bursă, mai mult ca sigur la finanțe nu există o stagnare.

Binefacerea este un lucru bun în sensul adevărat al cuvântului, numai în cazul când este făcută în mod sincer. De exemplu, un bogătaș ajută o casă de copii, dar el n-a trecut niciodată pe acolo. În acest caz nu se poate vorbi de o faptă bună, ci de o afacere. Ajutorul lui este orientat cu indiferență; este o idee frumoasă formulată printr-o frază cucernică: „Eu ajut copiii!”

Dar motivele acestui om nu sunt sincere. El nu simte nevoia să comunice cu copiii cărora le dă ajutoare și de aceea nici nu-i iubește. *Ajutând copiii, se prețuiește pe el.* Dar, să vedem, este oare rău că individul acesta acordă ajutor fără să iubească, fără sinceritate? Nu e rău, este chiar foarte bine. Numai că nu trebuie să spere că în felul acesta păcatele îi vor fi iertate.

Se va vorbi mai mult în mass-media despre el, dar sufletul său nu va primi nici o recompensă. Este mai bine să te iubești pe tine însuși în mod sincer, decât pe alții în mod nesincer. Eu chiar aș zice că a te iubi pe tine însuși este absolut necesar.

Dumneavoastră mai scrieți așa: „*Sau trebuie scoasă din minte ideea de îmbogățire și înlocuită cu ideea de a ajuta aproapele?*” Nu trebuie să vă chinuiți cu asemenea idei de a vă ajuta aproapele dacă nu simțiți un îndemn sincer. Dimpotrivă, ocupați-vă de *propria* îmbogățire. Faceți lucrul acesta cu sinceritate și nu veți avea de ce să vă rușinați. Nu acordați atenție strigătelor simpatizanților pendu-

lului care vă impun valorile lor „spirituale”. Țineți minte: *niciodată personalitățile cu adevărat spirituale nu impun nimic nimănui.*

Prima și cea mai de preț bogăție spirituală o constituie sufletul dumneavoastră. Întoarceți spatele pendulilor și întoarceți-vă cu fața către sufletul dumneavoastră, ocupați-vă de propria persoană, de exemplu, îmbogățiți-vă! Numai că, iată, nu trebuie să vă apropiați de această îmbogățire de acolo de unde încercați dumneavoastră.

Sufletul dorește nu bani, ci ceea ce se poate cumpăra cu ei. Știți cu exactitate ce vă doriți? Mai sigur este că nu știți. Iată, întrebați-vă, ce anume doriți cu adevărat de la viață. *Ce anume vă transformă viața dumneavoastră într-o sărbătoare?* Determinați-vă scopul!

Rațiunea dumneavoastră rezolvă frontal această problemă: cu bani se poate cumpăra practic orice, prin urmare, trebuie mers direct acolo unde se află acești bani. Dar tot neazul este că și sufletul acționează, în felul său, tot frontal. El nu împărtășește dorința rațiunii în legătură cu banii. În general, el nu înțelege ce înseamnă asta, întrucât nu știe „să gândească” abstract. De aceea, în obținerea banilor, sufletul nu va fi un aliat al rațiunii. Iar rațiunea fără suflet este neputincioasă: la fel ca și sufletul fără rațiune.

Atunci, ce este de făcut? *Să-ți determini scopul și să te deplasezi către el, fără să te mai gândești la mijloacele de realizare ale acestuia.* Mijloace se vor găsi – aici e trucul. Cu alte cuvinte, dacă sufletul și rațiunea merg mână-n mână spre scop, vi se vor deschide uși care înainte păreau inaccesibile.

Se poate considera că jocul la bursă este ușa dumneavoastră? Nu încerc să judec. Dumneavoastră scrieți: *nu pot nicicum să ajung la un comerț stabil, de succes.*

Doi ani – pierderi peste pierderi”. Concluziile le trageți singur. Miliardari devin numai aceia care se deplasează spre scop, nu spre bani.

Când individul merge spre scop intrând pe poarta sa, sufletul lui cântă, iar rațiunea își freacă mâinile de bucurie. Produce bucurie sufletului dumneavoastră jocul la bursă? Îi conferă satisfacție această îndeletnicire rațiunii dumneavoastră? La aceste întrebări trebuie să vă răspundeți singur.

Cunoașterea ezoterică

Mie îmi este cunoscută o literatură variată din acest domeniu și ce este mai surprinzător este că în principiu toți vor să spună același lucru, numai că în multe privințe ei se deosebesc.

Eu, de exemplu, din cauza acestui mare volum de informații, încep să mă încurc; nu mai înțeleg cum este corect și cum nu. Practic, toți spun că nu trebuie pusă la inimă orice informație. Dar ce pot face oamenii impresionabili și aceia cărora, să zicem, în fiecare zi li se dă de pomană? Dacă nu primești și nu înțelegi durerea altora, viața pare mai uscată și mai rea.

În viitor vreau să devin ziaristă și, în momentul de față deja lucrez la o editură unde mă lovesc în general de problematica feminină; scriu schițe pe baza poveștilor de viață ale femeilor. Este imposibil să lucrezi productiv dacă nu filtrezi prin propria ta persoană grijile lor. Ce trebuie să faci ziaristii care se lovesc zilnic de informații extrem de diferite? Înseamnă oare că eu va trebui toată via-

ța să balansez pendulii sau să sufăr eu însămi? Poate că nu înțeleg ceva cum ar trebui?

Iar uneori mă gândesc că toate ideile acestea, inclusiv transurfingul, sunt utopice. Dacă este să ne lămurim și transurfingul pe care l-ați creat dumneavoastră este tot un pendul pe care îl faceți să se balanseze folosind gândurile altor oameni. Deci, de ce n-ați face legile lui mai simple?

Transurfingul nu este inventat și de aceea legile lui n-ai cum să le schimbi. Iar „să inventezi” asemenea lucruri, chiar nu este posibil. Să înveți de la alții, de asemenea, nu se poate. Cunoașterea ezoterică nu se inventează și nu se învață. Ea există într-un loc accesibil tuturor. Eu numesc acest loc spațiul variantelor. Alții îl pot numi altfel, dar esența nu se schimbă.

În scrisoarea dumneavoastră spuneți că vă încurcați în unele probleme. Cum să te descurci în această mulțime de teorii care, după cum spuneți, deși se referă la unul și același lucru, cu toate acestea se deosebesc? Nici n-o să credeți cât este de simplu.

Citind un noian de cărți de psihologie și ezoterism, se poate ca la un moment dat să te oprești și să uiți tot ceea ce au scris alte persoane în cărțile lor. Dacă ați acumulat un minimum de cunoștințe fundamentale într-un oarecare domeniu, în continuare puteți primi informația direct din spațiul variantelor.

Pentru aceasta trebuie să aveți îndrăzneala de a înceta să încercați să aflați răspunsurile la întrebări în alte cărți și să vă adresați dumneavoastră înșivă. Atâta timp cât rațiunea este orientată către înțeleptii acestei lumi vă veți încurca și vă veți găsi în situația veșnicului student. Schimbați-vă orientarea: orientați-vă propria rațiune spre propri-

ul suflet și veți primi răspunsuri la toate întrebările dumneavoastră.

Știți ce-i deosebește pe cei care fac descoperiri, care creează capodopere ale culturii, artei și scriu asemenea cărți, de alții care se minunează de aceste descoperiri, care sunt extaziați de aceste capodopere, citesc aceste cărți? Ce-i deosebește pe creatori de experții care le evaluează arta, pe învățători de elevi?

Primii au avut cutezanța să-și „desprindă” rațiunea de creațiile altora și s-o orienteze către propriul suflet. Experții și învățăceii nu au deloc talent! Ei au pur și simplu intenția îndreptată în altă direcție – ei evaluează ce fac alții și învață de la alții.

S-ar putea să vi se pară că fac demagogie goală sau că mă ocup de adevăruri unanim cunoscute. Să-mi orientez rațiunea către propriul suflet? Ceva aici nu e concret, nu este clar și te duce cu gândul la o spiritualitate contra-făcută.

Dar, de fapt, eu vorbesc despre lucruri absolut concrete.

Să vă spun că sufletul dumneavoastră știe și așa totul – nu ar fi tocmai exact. Sufletul nu știe, dar spre deosebire de rațiune, are acces la câmpul informațional, unde se păstrează totul – date despre trecut și viitor, capodopere și descoperiri.

Rațiunea percepe sentimentele sufletului ca fiind cunoștințe intuitive sau iluminări, iar apoi le interpretează sub formă de noțiuni și simboluri unanim acceptate.

Rațiunea nu poate inventa ceva nou. Ea este capabilă să creeze doar o versiune nouă a unei case din cuburi vechi. Tot ceea ce este principal nou se creează din unita-

tea sufletului cu rațiunea. Dar pentru obținerea acestei unități trebuie făcuți niște pași simpli și concreți.

Să acceptați faptul că vă sunt accesibile orice fel de cunoștințe. Să vă puneți întrebări. Să mergeți pe calea proprie. Să vă folosiți de dreptul la individualitate. Să vă folosiți de faptul că aveți acces la cunoaștere.

Cunoașterea vă va fi accesibilă imediat ce veți reuși să vă reorientați intenția proprie dinspre alții către sine. Spuneți-vă simplu că sunteți unic, irepetabil și că știți totul. Formulați-vă întrebarea și așteptați răspunsul. El vă va veni singur: imediat sau poate peste câteva zile, dar s-ar putea și peste câteva luni, în funcție de complexitate. Dar va veni negreșit!

La fiecare individ, comunicarea dintre rațiune și suflet se petrece în felul său propriu. Important este ca intenția rațiunii să se adreseze sufletului. *Secretul constă în aceea că puține sunt persoanele cărora le vine în gând să încerce să facă aceasta. Dar cine a încercat, acela începe să descopere noul și să creeze opere de artă.*

Singura chestiune care împiedică unirea dintre suflet și rațiune este importanța, atât interioară cât și exterioară. Importanța închide principiul creator în „cutia” stereotipurilor unanim acceptate. Iată ce scrieți dumneavoastră despre problemele cititorilor: „*Este imposibil să lucrezi productiv dacă nu lași să treacă prin tine grijile altora*”.

Este un clișeu corect, nu-i așa? Se mai poate adăuga că dacă nu lași să treacă prin propria ta ființă problema individului n-ai, în general, cum să-l ajuți cu ceva. Și aceasta sună corect. Dar de fapt este un stereotip fals, formulat de penduli.

Puteți să rezolvați problemele oamenilor nu datorită faptului că le treceți prin propria ființă, ci dimpotrivă. Mai

mult chiar, aglomerându-vă până peste cap cu problemele altora, nu mai sunteți capabil să le rezolvați obiectiv.

Oamenii încep să aibă probleme ca urmare a faptului că sunt prinși în propriul joc până peste cap. Viața li „se întâmplă” și ei, ca într-un vis neconștientizat, se găsesc în voia circumstanțelor. Dar este suficient să cobori în sala de spectacol, să privești la joc din afară și multe lucruri devin clare.

Atâta timp cât sunteți până peste cap preocupat de problemele altora, vă găsiți într-o situație asemănătoare cu a lor. Pentru a putea înțelege și rezolva problemele lor, trebuie să acționați detașat.

Nu fără inimă, nu indiferent, ci detașat! În aceasta constă diferența dintre a nu da importanță și a fi nesimțitor.

Problemele, atât ale tale, cât și ale altora, pot fi rezolvate numai în cazul în care vă asumați rolul de spectator-actor. Atâta timp cât veți „trăi” problemele proprii și pe cele ale altora, veți fi lipsit de putere și nu veți putea face nimic.

Mulți cititori nu pot să înțeleagă sub nicio formă care este deosebirea dintre detașare și nesimțire. Repet încă o dată: *a nu da importanță – este detașare și nu indiferență*. Jucați-vă rolurile „nu de-adevăratelea”, precum copiii. Abia atunci veți fi mânduitor de păpuși, adică stăpânul situației. Dacă intrați în joc până peste cap, sunteți marionetă.

Într-adevăr, nu trebuie să puneți totul la inimă. Dacă vă lămuriiți, nu va mai fi totul atât de important pe cât pare. Trebuie să-i ajutați pe aceia care au nevoie de ajutorul dumneavoastră. Dar faceți lucrul acesta detașat, fără să vă lăsați copleșit de sentimente și fără să suferiiți. Sentimentele, trăirile, vă pot face rău. Și de altfel, ajutorul trebuie acordat numai aceluia care-l solicită.

La întrebarea dumneavoastră: „*Ce trebuie să facă oamenii impresionabili care, să zicem că dau de pomană în fiecare zi?*” – vă dau un răspuns absolut concret și neașteptat pentru dumneavoastră – *renunțați la sentimentul de vinovăție*.

Dacă dați de pomană în mod sistematic, înseamnă că vă simțiți obligat. Iar obligația rezultă din sentimentului de vinovăție. Într-atât îi compătimiți pe cei aflați în nevoie, încât vă simțiți obligat să îi ajutați. Aceasta nu este compasiune, ci o manifestare a importanței.

Dacă dintr-o dată vi se face milă de o biată bătrână bolnavă, aceasta este compătimire. Dar dacă nu puteți trece liniștit, fără remușcări, pe lângă oricare sărman, înseamnă că nu este vorba de compasiune, ci de sentimentul de obligativitate.

Ce este de făcut?

Pur și simplu trăiiți-vă libertatea. Nu sunteți obligați să ajutați pe nimeni. Asumați-vă dreptul de a ști. Sunteți capabil și singur să creați și să dați răspunsuri. Dacă nu sunteți liber vis-a-vis de importanță, înseamnă că vă chinuiesc îndoielile. Dacă sunteți liber, atunci aveți dreptate. Iar când sunteți liber, vă puteți permite să aveți compasiune, să compătimiți.

Cum să ne recucerim omul iubit

„*Vă rog foarte mult să răspundeți cum îl pot aduce înapoi pe bărbatul iubit?*”

Dacă a plecat el singur, atunci e puțin probabil că-l veți putea aduce. Mai exact, nu-l veți putea aduce înapoi prin eforturile intenției interioare, adică întreprinzând unele acțiuni orientate spre „întoarcerea” lui. Aceste acțiuni vor fi doar încercări de a-l influența. Chiar dacă într-un fel veți reuși, el nu va mai fi același ca odinioară.

El poate fi întors numai prin intenția exterioară. Prin intenția interioară încercați să acționați nemijlocit asupra lumii, obținând astfel ceea ce v-ați propus. Intenția exterioară lucrează de așa manieră, încât lumea vă vine în întâmpinare. Pe scurt, eu pot să explic mecanismul de funcționare al intenției exterioare în modul următor.

În relațiile lor, partenerii se conduc după intenția interioară, adică doresc să primească ceva unul de la celălalt. Dacă unul dintre parteneri nu primește, el rupe relațiile.

Fiecare individ tinde în felul său să primească satisfacție în relații. În speță, este vorba despre nevoia de iubire, sex, respect, recunoașterea meritelor, înțelegere reciprocă, comunicare, fuga de singurătate, distracții etc.

Există oare ceva comun care să unească asemenea tendințe personale atât de diferite? Acest ceva comun au fost și rămân apărarea propriei importanțe și confirmarea ei. Oricare ar fi mobilul pentru individ, motivațiile sale se leagă într-un fel sau altul de simțământul propriei sale valori, propriei sale însemnătăți. Așa este omul făcut.

În relațiile dintre oameni, intenția interioară este orientată întotdeauna în direcția apărării și a confirmării propriei însemnătăți, într-o formă sau alta. Spre ce este orientată intenția interioară a persoanei îndrăgite de dumneavoastră? Spre căutarea unui partener care să-i dea satisfacție arătându-i că înseamnă și el ceva.

Iar propria dumneavoastră intenție interioară spre ce este direcționată? Să-l aduceți înapoi pe cel drag, astfel încât să vă recăpătați importanța în primul rând, iar în al doilea rând să reînnoiți acele relații care vă dădeau o anumită satisfacție.

Acum gândiți-vă, veți putea să satisfaceți năzuințele partenerului dacă vă veți conduce numai după propria intenție interioară?

Pentru a-l întoarce înapoi pe omul iubit va trebui să-i dați acel ceva spre care era orientată intenția lui interioară. Nu este cazul să-l condamnați dacă el va dori să primească de la dumneavoastră satisfacerea într-o formă sau alta a propriei însemnătăți. Că doar și dumneavoastră doriți să primiți ceva.

După cum se știe, primul principiu al freilingului glăsuiește astfel: *renunțați la intenția de a primi, și înlocuiți-o cu intenția de a da; atunci veți căpăta acel ceva la care ați renunțat.*

Renunțați la intenția dumneavoastră interioară indiferent spre ce anume ar fi ea orientată. Determinați către ce anume este orientată intenția partenerului. Orientați-vă năzuința spre ceea ce înseamnă satisfacerea intenției lui. Imediat ce acțiunile dumneavoastră se reorientează spre satisfacerea trebuințelor lui, intenția dumneavoastră interioară se transformă în intenție exterioară.

În felul acesta, veți reuși nu numai să-l faceți fericit pe partener, dar și să obțineți de la el tot ceea ce v-ați dorit, *ba chiar să primiți în plus.* Dacă veți putea să renunțați la intenția de a primi, înlocuind-o cu intenția de a da, veți obține negreșit ceea ce v-ați refuzat.

Acest principiu funcționează atât de eficient, încât se creează senzația că ar fi la mijloc o vrajă. Iată că aici chiar

se poate vorbi de o adevărată magie. Și nu mai e nevoie nici de descântece, nici de buruieni de dragoste.

În general, este foarte greu să recapeți ceea ce ai pierdut; este ca și cum ai putea să intri a doua oară în aceeași apă a unui râu. Apa curge, nu mai este aceeași. Este mai bine să te străduiești să respecti principiile freilingului înainte ca relațiile să înceapă să se deterioreze.

În orice caz, înainte de a iniția ceva, în locul dumneavoastră eu m-aș gândi mai bine: chiar doriți ca el să vină înapoi sau ardeți de dorința de a vă reface importanța pe care el nu v-a dat-o?

Dacă simțiți că sunteți neglijat este dureros. Eu știu. Și chiar dacă eu aș ști tot ce s-a întâmplat, tot n-aș putea să vă dau un sfat concret. Eu pot să vă dau doar instrumentul, iar cum îl veți folosi, dumneavoastră hotărâți.

Nu uitați că stratul lumii dumneavoastră este oglinda dumneavoastră. Dacă preferați să suferiți, înseamnă că așa va fi. Dacă însă chiar din acest moment veți folosi principiul coordonării intenției și veți aprecia circumstanțele create ca fiind exclusiv favorabile, înseamnă că așa va fi.

S-ar putea ca ruptura de persoana iubită să vă ferească de probleme pe care nu aveți de unde să le știți și dumneavoastră să vi se pară că totul merge rău. Spuneți-vă că totul merge cum trebuie, căci dumneavoastră sunteți cel care hotărâți – să vă bucurați sau să suferiți. În locul dumneavoastră, eu m-aș bucura, aș sări în sus și aș bate din palme. Permiteți oglinzii să vă dea satisfacții.

„Am aceeași problemă. Mă părăsește femeia iubită – soția mea (trei ani am fost prieteni și patru ani am fost căsătoriți).

Principală cauză a rupturii a constituit-o instabilitatea financiară din partea mea. În multe privințe sunt un om moale, lipsit de curaj și excesiv de prudent. Soția mea consideră că la experiența mea și cu cunoștințele mele, ar trebui să-mi deschid o firmă. Este greu, cu caracterul meu moale să ajung mai sus, să răzbat în carieră. Și apoi, cariera nu este ceva în spiritul unui creator.

În multe privințe sunt de acord cu soția mea. În majoritatea problemelor, eu vreau să știu absolut toate amănuntele și caut informații suplimentare, încercând astfel să obțin mai multă experiență. În general, cu meseria pe care o am, nu stau mai mult de un an sau doi în același loc. (Capăt experiență și învăț câte ceva din fiecare afacere). Un plus al caracterului meu este că sunt bun la inimă. Dar aceasta este în același timp și un minus deoarece mă împiedică să fac carieră.

Soția mea are nevoie de stabilitate, siguranță, copii. Motivația mea interioară se îndreaptă tot în această direcție. Dar nu ca să fac carieră, ci pe principiul să elaborez un sistem (o schemă de business) care să îmi aducă profit. Pentru aceasta îmi și trebuie experiență și cunoștințe, ele fiind întotdeauna pentru mine una din cele mai mari priorități.

Acum trei luni, eu și soția mea ne-am despărțit. Fără scandal. Soția mea și-a închiriat o locuință – leașa îi permit. Se caută pe ea însăși. Iar relațiile noastre sunt tot mai reci. Nici nu mai simte nevoia să comunice cu mine. Cum să-mi recâștig femeia iubită?”

Eu nu pot să vă dau o rețetă concretă cum să vă rezolvați problemele. Fac acest lucru numai atunci când si-

tuația îmi este perfect clară. Dar chiar și atunci părerea mea este subiectivă și de aceea poate fi greșită.

Dacă nu știu ce să răspund, îmi consult intuiția. Dacă intuiția nu-mi sugerează nimic, pot să recomand unul din principiile transurfingului întrucât știu că acesta nu poate face niciun rău.

În cazul dumneavoastră, răspunsul meu intuitiv coincide cu principiul potrivit căruia ar trebui să ascultați ce vă spune inima. Unii spun că a reuși înseamnă să faci carieră, să ai stabilitate, să ai un salariu mare. Aceste lucruri nu trebuie subsumate scopului. Oare calea pe care trebuie să mergem fiecare dintre noi este să avansăm în carieră?

În realitate, cariera, stabilitatea, un salariu mare, nu sunt scopuri, ci sunt niște atribute însoțitoare. Scopul dumneavoastră este acela care poate să vă transforme viața într-o sărbătoare. Înlocuind scopul cu un atribut, nu veți obține nimic. Atributele vin de la sine, ca rezultat al atingerii scopului. De exemplu, devenind un specialist de înaltă clasă, un unicat în domeniu, puteți să ajungeți la o stare materială foarte bună.

De aceea omul trebuie să năzuiască spre un scop și nu la avantajele pe care el le presupune. S-ar părea că lucrurile sunt evidente. Toți înțeleg acest lucru. Dar paradoxul este că scopul doar licărește pentru o clipă în conștiința oamenilor, ca apoi să fie eclipsat de strălucirea atributelor.

Oamenii aleargă după aceste atribute ca moliile după lumină, dar nu reușesc mai nimic. Cum poți să obții succesul dacă tinzi nu spre realizarea scopului, ci spre realizarea atributelor acestuia? De aici și mitul că bunăstarea este apanajul celor aleși.

Opinia publică este cea care vă induce stereotipurile sale. Dar această părere se bazează pe rezultatele obținute în final, care se și văd.

Succesul vine în procesul mișcării spre scop. Rezultatele finale se văd întotdeauna, dar procesul mișcării spre scop rămâne în umbră. În final apare următorul stereotip: fă carieră și bani! Cu alte cuvinte, „zboară spre lampă”.

Toți văd strălucirea starurilor numai după ce ele au ajuns staruri. Puțini acordă însă atenție drumului străbătut de acestea pentru a ajunge pe culmile succesului. Toate starurile au străbătut și pădurea deasă a insucceselor. Succesul surăde, mai devreme sau mai târziu, numai aceluia care este convins că merge pe calea sa. Trebuie numai să nu te abați din drumul spre atingerea scopului și trebuie să ții minte că, orice s-ar întâmpla, cursul variantelor se îndreaptă spre ceea ce trebuie. Nimănui nu-i este dat să știe când și în ce mod va fi realizat scopul.

Dacă vă veți conforma stereotipurilor unanim acceptate, s-ar putea să aveți unele succese. Dar succesele acestea vor fi cam pe la mijloc și vor fi obținute cu mare greutate. Pentru a obține un succes cu adevărat remarcabil, trebuie să vă fixați scopul și să vă deplasați *neabătut* spre el, fără să ascultați de nimeni. Puteți să luați act de ceea ce vă sfătuiesc alții, dar hotărârea finală trebuie să o ia inima dumneavoastră. Numai astfel veți înceta să vă agitați ca fluturii în jurul lămpii.

O decizie corectă se naște din unitatea dintre suflet și rațiune. Semnul că decizia nu a fost *corectă* va fi starea de disconfort sufletească. Dacă ați luat o hotărâre și aveți o cât de mică senzație de apăsare, ca atunci când se impune o necesitate, înseamnă că sufletul a spus „nu”. Dacă în contextul luării unei hotărâri nu există un disconfort sufletească,

înseamnă că sufletul spune „da” sau „nu știu”. În acest caz, cuvântul hotărâtor îl are rațiunea dumneavoastră. Dacă hotărârea este corectă, *sufletul cântă, iar rațiunea își freacă mâinile de mulțumire.*

Pe de altă parte, dacă în niciun fel nu vă puteți fixa scopul, încetați să vă mai chinuiți cu această problemă. Oare fără un scop nu se poate trăi? Dacă dumneavoastră doriți să trăiți pur și simplu fără a avea niciun scop, de ce nu? În acest caz vă pot sfătui doar un lucru: nu trebuie să vă lăsați dus de curs, ci să vă mișcați pe el. Cu alte cuvinte, este necesar să respectați principiul coordonării; atunci viața va intra într-un făgaș liniștit și confortabil. Iar scopul, mai mult ca sigur, vă va da el de știre când veți înceta să vă zbateți să îl căutați.

Cât privește problema recâștigării soției, aici eu nu pot să vă dau niciun sfat. Din fraza-cheie: „Se caută pe ea însăși. Iar relațiile noastre sunt tot mai reci. Deja nu mai simte nevoia să comunice cu mine”, se poate înțelege că aici nu e vorba de instabilitate financiară. Dacă nu vă iubeste – întoarcerea este imposibilă.

Intenția

„Am următoarea întrebare: legea transurfingului acționează și în relația cu alți oameni? De exemplu, ca o mamă să poată să-și vindece copiii (bolnavi psihic) sau dacă dumneavoastră (sau eu) avem intenția ca Rusia să devină o țară bogată și oamenii să trăiască fericiți în ea?”

Intenția este capabilă de orice. Problema e care este puterea ei. Dacă dumneavoastră dispuneți de o intenție egală cu cea a lui Hristos, desigur, veți putea să vindecați. Dar forța intenției nu este același lucru cu forța dorinței. Dacă doriți foarte mult ceva, e puțin probabil să și obțineți. Nu este nici măcar credință pentru că acolo unde există credință se găsește întotdeauna loc și pentru îndoială.

Intenția este o hotărâre neemoțională, necondiționată și incontestabilă de a transpune în realitate voința proprie și conștientizarea calmă a faptului că așa va fi. Eliberată de dorință, de teamă, de îndoieli și de alte potențiale ale importanței, intenția este pură. De exemplu, intenția de a-ți lua corespondența din cutia poștală este pură.

Dacă disponibilitatea de a vă vindeca copiii va fi la fel de pură, dumneavoastră veți putea face acest lucru. Numai să nu credeți că veți obține acest lucru depunând eforturi. Un om paralizat, oricât de multe eforturi ar depune, nu se va putea mișca din loc. Și, în același timp, el își va recăpăta cu ușurință mobilitatea dacă își va „aminti” întâmplător cum făcea înainte.

Nimeni, nici eu, nici altcineva nu va putea să învețe să stăpânească intenția. Dar în transurfing există metode care vă permit să faceți în așa fel încât intenția să lucreze independent de voința dumneavoastră. Aceasta este așa-numita *intenție exterioară*.

În cazul dumneavoastră, dacă tratamentul medical nu are efect, trebuie să renunțați la încercările de a vă lecu copiii. Ce este un deranjament psihic? Este atunci când sufletul omului s-a reglat pe o zonă nerealizată din spațiul variantelor. Oamenii normali se reglează pe lumea noastră, care este realizată, iar bolnavii psihici nu sunt nicidecum

bolnavi, ci pur și simplu trăiesc în fantezmele lor într-o zonă care nu s-a realizat și de aceea „nu este normală” din punctul nostru de vedere.

Acceptați-i pe copiii dumneavoastră așa cum sunt. Ei nu sunt bolnavi, ei sunt pur și simplu altfel, nu ca toți ceilalți. Este foarte bine când un om nu este ca toți ceilalți – asta e normal. Anormală este situația de acum, când toți gândesc și acționează la fel. Dacă vă veți strădui să-i faceți normali pe copiii dumneavoastră, nu veți reuși. După cum spuneam, intenția nu se poate stăpâni cu forța. Străduindu-vă, depunând eforturi și supărându-vă, creați puternice potențiale excedentare, care nu fac altceva decât să adâncească situația.

Dar dacă veți reuși să-i acceptați pe copiii dumneavoastră așa cum sunt ei și veți recunoaște normalitatea lor, atunci veți primi intenția pe o cale ocolită. În acest caz, intenția dumneavoastră interioară se va transforma în intenție exterioară.

Acordați-le copiilor atenție și grijă și, atât cât este posibil, dați-le și libertate. Eliberați-i pe ei de necesitatea de a fi „normali”, iar pe dumneavoastră – de necesitatea de a-i face „normali”. Și atunci, nu imediat, ci după trecerea unui anumit timp, veți vedea rezultatele.

În același timp, dumneavoastră decideți dacă să acceptați sau nu sfatul meu. Cred că ați înțeles că v-am dat un răspuns, nefiind un specialist în domeniul psihiatriei. Dar am eu dreptul, în general vorbind, să dau asemenea sfaturi?

Sufletul dumneavoastră vă poate da răspuns la orice întrebare referitoare la persoana dumneavoastră. Dați-i mai multă crezare glasului inimii dumneavoastră decât părerii altor oameni, inclusiv a mea.

Singurul meu avantaj constă în faptul că îmi sunt indiferenți copiii dumneavoastră. În acest sens, în raport cu ei, eu nu am potențiale excedentare și de aceea intenția mea de a da un răspuns este curată.

În general vorbind, nu înțeleg de ce vă preocupă soarta Rusiei, dacă copiii dumneavoastră sunt bolnavi? Nu este mult prea mult? Nu-mi plac aceste idei – să-i faci pe toți fericiți.

Fiecare individ formează doar stratul lumii sale, de aceea un singur individ nu poate fericii toată Rusia. Acest lucru îl pot face toți oamenii împreună. Dar oamenii, uniți în jurul unei idei comune, ajung până la urmă să creeze un pendul. Iar acesta, mai devreme sau mai târziu, își va începe activitatea sa distructivă: îi îndepărtează pe aderenți de calea pe care trebuie să meargă și dezlănțuie lupta cu concurenții.

Dumneavoastră știți perfect cum se termină toate ideile de a-i face fericiți pe oameni. Oricare idee asemănătoare, inclusiv cea mai luminoasă dintre ele, aceea care se bazează pe dragostea pentru Dumnezeu, generează un pendul. În numele Domnului și în numele fericirii pe Pământ au fost distruse popoare întregi.

Un pendul nu este în stare să-i facă pe toți oamenii fericiți. Fericirea nu poate fi generală. Această noțiune este pur individuală. Dacă toată societatea se mobilizează pentru construcția fericirii generale, apare acea dezordine care, după exprimarea scriitorului Bulgakov² „se află nu în W.C.-uri, ci în capetele oamenilor”. Pentru penduli este profitabil să dea grija pentru alții drept mărinimie sufletească.

² Mare scriitor și dramaturg rus al secolului al XIX-lea care, în piesele sale a înfierat multe tare ale societății în care a trăit și a creat (n.tr.)

Ei se pricepe foarte bine să creeze stereotipuri foarte convingătoare. Dar toate acestea nu sunt decât o frumoasă demagogie. Oamenii vor fi cu toții fericiți numai atunci când fiecare va merge spre Scopul Său, prin Poarta Sa. În sensul acesta, Transurfingul constituie un pendul pentru individualiști. Dar acesta este unicul drum real spre o fericire veritabilă și nu una efemeră.

Este necesar să le întoarcem spatele pendulilor, să ne eliberăm sufletul din „cutia” stereotipurilor și să ne ocupăm de propria fericire. În calea spre propriul scop veți realiza o sumedenie de lucruri, cu adevărat minunate și folositoare. Și, desigur, veți ajuta mulți sărmani și nefericiți, pentru că vi se vor ivi mari posibilități:

„Dumneavoastră spuneți că atunci când individul se află pe valul succesului, el este fericit și totul îi reușește; important este să nu se lase influențat de pendulii distructivi. Dar ce spuneți despre faptul că omului nu-i poate merge bine întotdeauna? Fie la serviciu – carieră, promovare, succes, fie acasă – confort, liniște și dragoste. Dar, vedeți, în majoritatea cazurilor, vrei ca totul să-ți meargă foarte bine”.

Dumneavoastră spuneți – că omul nu le poate avea pe toate. Este o alegere personală. Dacă dumneavoastră așa credeți, înseamnă că așa va fi. Ceea ce alegeți, aceea vi se întâmplă. Dumneavoastră scrieți că „în majoritatea cazurilor vrei ca și colo și dincolo să îți meargă foarte bine”. Și aici vi se realizează alegerea. Ea reflectă faptul că vrei ca totul să fie foarte bine. Dar doar atât. Dumneavoastră vreți, nu-i așa? Ei bine, veți primi ce vreți.

Când veți înceta să mai vreți și veți avea intenția să aveți, atunci veți și primi. Fiți atent la deviza transurfingului: „Eu nu vreau și nu sper. Eu am intenția”.

Potențialele importanței

„Sugerați-mi, cum să scap de temeri, de neliniști, de panică? Cum se poate face acest lucru în mod practic? De exemplu: pleacă undeva fiul sau fiica mea. Sunt neliniștit și îngrijorat: o fi ajuns cu bine? De ce nu dă un telefon?”

Ați atins o problemă interesantă, dar complicată. O rețetă universală împotriva fricii nu există. Și dacă s-ar fi găsit un mijloc simplu și eficient care să risipească frica fără să modifice conștiința, ar fi fost una din cele mai mari descoperiri ale tuturor timpurilor.

Frica, în termenii transurfingului, este un potențial energetic excedentar care apare când obiectului fricii i se acordă o importanță excesiv de mare. Potențialul excedentar distruge echilibrul din câmpul energetic și de aceea generează forțe orientate spre înlăturarea lui.

Să presupunem că sunteți nevoit să mergeți pe marginea unei prăpastii și, panicat, vă temeți să nu cădeți. În ce mod pot să înlătore acest potențial forțele de egalizare? Modalitatea care cere cel mai mic consum de energie este să fiți împins în prăpastie și să se termine totul. Întotdeauna natura merge pe calea pierderilor minime.

Dar întrucât această variantă nu vă aranjează, va trebui să înfrângeți rezistența forțelor de egalizare, cu alte cuvinte să fiți calm, să vă stăpâniți emoția. Rezultă că pentru a echilibra potențialul fricii sunt necesare eforturi suplimentare. Ca urmare, energia dumneavoastră se consumă dublu: pentru potențialul ca atare și pentru menținerea

acestui. Aproape că nu vă mai rămâne energie liberă și de aici vine acea înțepenire.

Dacă potențialul fricii este destul de mare, ea este greu de ținut sub control și atunci forțele de egalizare fac ce vor cu dumneavoastră. Cu alte cuvinte, apare panica și atrageți forțele de stingere a potențialului, adică – pieirea dumneavoastră.

Dacă în mod conștient coborâți ștacheta importanței, atunci frica dispare. Dar marea problemă este că nu reușiți ca în mod conștient să nu dai importanță. De aceea, singura modalitate eficientă este asigurarea – calea ocolită. În fiecare caz concret în parte, ea poate fi diferită.

Dacă nu ai cum să te asiguri, atunci tot ceea ce se poate face este să nu te lupți cu panica. Dar cum? Să începi să te autoconvingi că nu trebuie să te temi – este inutil. Autoamăgindu-te, nu faci nimic. Orice formă de luptă cu frica nu face altceva decât să vă ia din energie și să adâncească potențialul excedentar. Dacă nu se poate fără teamă, atunci temeți-vă! Acționați așa cum puteți, numai nu vă luptați cu frica.

De exemplu, aveți emoții când trebuie să luați cuvântul – să vă fie de bine! Emoționați-vă cât poțiți și cum vă place. Lăsați-vă în voia acestui minunat simțământ. Permiteți-vă să vă manifestați chiar exagerat. Dacă vă veți permite acest lucru, imediat după aceea toate emoțiile vor dispărea. Se întâmplă așa pentru că cea mai mare parte din energie se consumă în luptă cu emoțiile.

Alarmarea și neliniștea sunt manifestări mai slabe ale fricii. Aici importanța este generată de faptul că nu știi la ce să te aștepti. În acest caz există posibilitatea ca în mod conștient să cobori ștacheta importanței. Dacă vă alarmează ceva, explicați-vă că un asemenea comporta-

ment este extrem de păgubos. Temerile și așteptările cele mai rele, de regulă, se adevăresc.

Una din modalitățile de a înlătura neliniștea este acțiunea – n-are importanță ce fel de acțiune. Potențialele alarmării și neliniștii se risipesc prin acțiune. Dacă stați și doar vă neliniștiți, neliniștea va dura până când veți începe să faceți ceva. Tipul de activitate poate să nu aibă nicio legătură cu obiectul neliniștii. Este suficient să vă ocupați de ceva și veți simți imediat că neliniștea s-a dus.

Un bun punct de sprijin pentru coborârea ștachetei importanței îl poate constitui principiul coordonării intenției: totul merge cum trebuie. Permiteți-vă să nu știți cum trebuie să se desfășoare evenimentele. Slăbiți controlul asupra scenariului și lăsați-i situației posibilitatea de a se rezolva benefic.

Circumstanțele vor începe să se aranjeze de la sine benefic dacă dumneavoastră vă veți deplasa pe curs în mod conștient, și nu veți da din mâini ca să înaintați. Principiul coordonării intenției funcționează, puteți fi siguri. Lumea nu intenționează să facă neplăceri nimănui. Nu pentru că ar exista forțe care, chipurile, au grijă de dumneavoastră. Ci pentru că astfel se pierde mai puțină energie.

Natura nu pierde energie în gol. Nu este avantajos pentru ea să consume energie pentru dumneavoastră. Neplăcerile sunt întotdeauna legate de consumuri excedentare de energie. Bunăstarea, dimpotrivă, este normală și necesită consumuri minime de energie. Rațiunea umană, neavând cunoștință de căile minimei rezistențe, luptă împotriva cursului variantelor și se aglomerează singură cu tot soiul de piedici și probleme. Dar de unde să le tot iei? Legea conservării energiei nu a desființat-o încă nimeni.

Principiul coordonării nu trebuie înțeles ad-litteram. De exemplu, să ajungi în cazanul cu smoală și să susții că totul merge cum trebuie. Dar în general te poți bizui în totalitate pe acest principiu.

„Problema mea este următoarea: mi-am propus scopuri foarte mari, dar mă aflu în permanență înconjurat de penduli care îmi pun piedici. Nu pot să vorbesc cu niciunui despre scopul meu, să discut despre interesele mele; până și rudele îmi spun că n-o să realizez nimic. Observând oamenii, văd că, practic, toți sunt pe același calapod. Sugerați-mi, vă rog, ceva”.

Firește, pendulii vă vor pune piedici; ei le pun tuturor bețe-n roate. Ca să contracarați atitudinea lor, trebuie menținută ștacheta importanței la nivelul de jos, adică nu trebuie să acordați atenție excesivă la absolut nimic. O asemenea recomandare sună nefiresc; și cu toate acestea, majoritatea problemelor apar tocmai din cauza importanței interioare și exterioare.

„Scopurile foarte înalte”, prin definiție nu sunt nicicum greu de realizat. Le fac greu realizabile stereotipurile rațiunii. Cu ajutorul principiului coordonării intenției aceste stereotipuri pot fi distruse.

Vă puteți realiza orice scop, dacă el este al dumneavoastră. Dacă scopul este străin, puteți să aveți un oarecare disconfort sufletească dacă vă tot răsuciți în minte imaginea că scopul ar fi deja atins.

Cât privește problema alegerii propriului scop și a modalităților concrete de realizare a acestuia, puteți doar să luați notă de ce spun ceilalți, dar atât. Îndemnurile inimii trebuie să servească drept ghid de acțiune și nu sfaturi-

le altora, mai ales ale celor apropiați care „vă doresc binele din toată inima”.

Dar, în general, din scrisoare eu nu pot să-mi dau seama cu exactitate în ce constă problema dumneavoastră. Mai ales că nu-mi este clară fraza: „Observând oamenii, văd că, practic, toți sunt pe același calapod”.

„Vreau să lămuresc: toți oamenii care mă înconjoară, inclusiv părinții și prietenii, nu mă înțeleg; nu-mi înțeleg dorințele și îmi impun să-mi văd de interesele mele. Ei nici măcar nu înțeleg cum pot eu să gândesc așa. Iar eu sunt un om care preferă disciplina severă, planificarea fiecărei zile, activismul, perseverența, consecvența în realizarea propriului scop; năzuiesc să obțin cunoștințe noi etc. Iar părinții mei mă obligă să uit de toate astea spunându-mi că trebuie să-mi găsesc de lucru și să trăiesc liniștit (după părerea mea, acestea sunt scopuri minore). Toți prietenii mei au o filozofie de viață, zic eu, și mai rea: cum să chiulească de la ore, cum să-și facă răutăți unul altuia și chiar să-l jignească pe profesor; discută teme neinteresante, după părerea mea. De asemenea, mă deranjează la lecții. În plus, și părinții mei se ceartă permanent”.

Acum tabloul s-a mai clarificat. Nu știu dacă îți va plăcea sfatul meu. Dar rostul meu este să propun, iar dumneata vei hotărî singur. Eu nu impun niciodată nimănui nimic. Mă întrebați – eu răspund.

Așadar, pentru rezolvarea acestei probleme trebuie să te joci de-a „prostul”. În sensul propriu al cuvântului. Vorbesc foarte serios, să nu crezi că o spun „la mișto”. Alege cu foarte multă atenție cine ai vrea să fie prostul. E

de preferat să nu fie o persoană, ci un obiect neînsuflețit. Ți-ai propune o variantă – un ursuleț de pluș.

După ce ai găsit prostănacul potrivit elaborează un plan „științific”: unde, când și cum să se rostogolească. Ar fi foarte bine să întocmești și niște instrucțiuni cu descrierea amănunțită a acțiunilor, ceva de genul acesta: „Rostogolirea prostului mai sus amintit se efectuează prin răsucirea acestuia în jurul axului longitudinal. În același timp, prostănacul trebuie să se afle pe o suprafață netedă, într-o poziție care să nu împiedice răsucirea. Rostogolirea respectivului prostănac se va efectua în condițiile depunerii unor eforturi susținute, executate de mâinile rostogolitorului. Și așa mai departe, în același spirit.

În general, instrucțiunile și planul trebuie să fie alcătuite amănunțit, cu precizarea tuturor detaliilor posibile, inclusiv instrucțiuni privind tehnica securității muncii. Tratează această chestiune cu toată seriozitatea. În final, trebuie să rezulte un proiect impresionant. Ți recomand să-i dai un aspect de act oficial și să-l pui într-o mapă.

După ce proiectul va fi gata, treci la realizarea lui. Pregătește-te minuțios și execută toate acțiunile necesare, respectând cu strictețe instrucțiunile. Ia-ți o mină foarte deșteaptă și concentrată. Dacă te umflă râsul și nu te mai poți ține, întrerupe pentru un timp această îndeletnicire, liniștește-te și apoi continuă.

Crezi că îmi bat joc de tine, nu-i așa? De fapt, cauza problemei se ascunde în potențialul foarte ridicat al importanței tale interioare. Tu scrii că: „... *sunt o persoană care preferă o disciplină aspră, planificarea fiecărei zile, activitate continuă, perseverență, tenacitate în realizarea propriului scop..., dar sunt în permanență înconjurat de penduli care mă deranjează*”.

Tu îți impui (probabil le impui și altora) niște cerințe foarte înalte. Nu pot să afirm, dar presupun că ți-ai asumat rolul omului care se ocupă serios și cu toată răspunderea de o chestiune importantă”. Dacă este așa, în jurul tău se foiesc în permanență oameni cu trăsături de caracter complet opuse. De exemplu, te pot scoate din sărite tot felul de persoane iresponsabile, indisciplinate și cârcotașe. În genere, tot soiul de incompetenți care se vor strădui să te împiedice să faci o planificare exactă.

De ce se întâmplă așa? Pentru că potențialul excedentar al importanței tale interioare creează o puternică polarizare. Oamenii cu trăsături de caracter opuse vor fi atrași de tine ca pilitura de fier de un magnet. Așa lucrează forțele de egalizare care trebuie să înlăture potențialul. Lumea înconjurătoare este oglinda ta. Dar dacă tu crezi potențialele excedentare de importanță interioară și exterioară, oglinda denaturează imaginile. Iată, denaturarea realității se manifestă prin faptul că ești înconjurat de niște penduli care te deranjează.

Ca să fii mai exact, oamenii care te deranjează nu sunt pendulii, ci marionetele acestora. Pendulii simt energia potențialului tău și îi obligă pe oameni să se poarte astfel încât să-ți facă în ciudă. Tu te enervezi, iar paiața țopăie și mai abitir pentru că pendulul trage de sfori și îi ia energia enervării.

Este suficient însă să alungi potențialul importanței și tabloul lumii înconjurătoare se va transforma. Vor rămâne aceiași oameni, dar ei se vor purta cu tine cu totul altfel. Imediat ce va dispărea polarizarea, oglinda se va „corecta” și realitatea va reveni la normal.

Dar ce anume determină această polarizare? Să fie oare calitățile tale, trăsăturile de caracter pozitive? Nicide-

cum. Ai calități deosebite care îți fac cinste și, neîndoielnic, te vor ajuta în viață. Polarizarea apare ca o consecință a relațiilor de dependență.

Calitățile tale nu vor produce niciun fel de schimbări în tabloul energetic, atâta timp cât te compari cu alții. De exemplu, tu gândești așa: eu sunt disciplinat, iar ei sunt niște câșcați; ei sunt niște lasă-mă să te las iar eu știu ce vreau. Iată, această opoziție este cea care „atrage” polarizarea.

Executând acest ritual, tu vei reduce la zero toată importanța interioară. Sau e posibil să-ți dai seama că acest ritual nu ți se potrivește. Atunci va fi mai bine pur și simplu să încetezi să te mai compari cu cei din jur. *Permite-ți luxul de a fi tu însuși și permite-le și altora să fie ei înșiși. Nu te mai încrâncena.* După ce vei face acest lucru, polarizarea va dispărea imediat, iar lumea înconjurătoare se va schimba într-un mod de neînțeles – ea nu te va mai deranja. Atunci vei înțelege ce este acela „Transurfingul realității”.

„Îl sfătuiți pe un cititor serios să se joace de-a „prostul”. Dar ce să facă aceia cărora le place prea mult să facă pe proștii? Cum poți să îți impui să te ocupi de lucruri serioase?”

Ei nu vor să se ocupe de lucruri serioase – nu pentru că n-ar fi serioși, ci pentru că e treaba lor, nu este treaba ta. Lenea este o stare sufletească. Evident, sufletul nu are niciun chef să se ocupe de treburi care nu îl privesc. Poate că el a venit pe această lume nu pentru a investi în cine știe ce pendul, ci pentru a se încălzi la soare pe malul unei mări calde sau să schieze în Alpi, sau să călătorească; câte plăceri nu sunt pe lumea aceasta?

„Dar de lucrat cine va lucra?” – întreabă un pendul supărat. La această întrebare se poate răspunde în glumă, cu cuvintele unui cântec studentesc: „Să lucreze acel urs lătos și să bâjbâie, să orbecăie și să mormăie cât va dori prin pădure”. Chiar așa, pentru că simțul datoriei și necesitatea au fost inventate de penduli.

Lumea noastră este într-adevăr atât de bogată și de generoasă, încât bogățiile ei ajung pentru toți, dacă fiecare se va deplasa spre țelul Său prin poarta Sa. Dar acest lucru este puțin probabil să se întâmple cândva în acest fel. Însă un individ, luat separat, poate să transforme stratul lumii sale într-un colțișor foarte plăcut.

Pentru aceasta, fiecare trebuie să-și găsească scopul propriu și poarta proprie. Dacă vă veți deplasa spre propriul scop, nu va fi nevoie nici să vă autoconvingeți și nici să vă impuneți. Sufletul va alerga sărind într-un picior spre scopul său prin poarta sa. Pentru alții, poarta dumneavoastră ar putea să pară o treabă apăsătoare, dar pentru dumneavoastră va fi o plăcere.

Atâta timp cât vă veți deplasa spre un scop străin, printr-o poartă străină, veți lucra pentru un pendul. Pe acest drum, sufletul dumneavoastră va spune tot timpul „nu vreau”, iar rațiunea va spune apăsător „trebuie”. Acest drum nu duce nicăieri, cu toate argumentele rezonabile și frumoasele decoruri cu care va fi garnisit. Soluția este una singură – să vă determinați propriul scop și să vă deplasați spre el.

Iar deocamdată leacul pentru necesitatea impusă poate deveni jocul. Amintiți-vă cum în copilărie vă jucați de-a oamenii mari: de exemplu, la magazin sau la spital. Faceți și acum la fel. Imaginați-vă că nu trebuie să munciți, ci să vă jucați.

Veți suferi de necesitatea impusă numai în cazul în care vă veți lăsa prins în joc până peste cap. Alegeți-vă rolul de spectator-actor. Acționați detașat. Nu vă lăsați prinși în totalitate de treaba pe care trebuie să o executați. Prefaceți-vă că aceasta este un joc. *Arendați-vă.*

Inversarea realității

Realitatea schimbă inexorabil cadrele sale pe pelicula timpului. Sărbătorile vin și pleacă. Ce păcat că sunt așa de scurte! Hemingway avea dreptate când afirma că sărbătoarea trebuie mereu purtată cu tine. Dar faptul acesta arareori ne reușește. Sărbătoarea se pierde pe neașteptate undeva și toate culorile vieții pălesc. În suflet apare pustietatea, te copleșesc plictisul, tristețea, mâhnirea, uneori explicabile, alteori parcă n-ar avea cauze vizibile.

Cel mai neplăcut lucru este faptul că lumea se confundă cu repeziciune și chiar cu o anumită dorință în întunecime, iar înseninarea apare încet, după o așteptare apăsătoare. Aplecarea individului spre negativism își face treaba sa întunecată, aspră. Oprimarea – este starea de unitate între suflet și rațiune în ceea ce individul are mai rău.

În acest caz, intenția exterioară împinge neabătut realitatea spre zonele întunecate ale spațiului variantelor. Oglinda reacționează rapid, fără zăbavă. Iar înseninarea nu mai apare după aceea timp îndelungat pentru că individului îi este greu și el, prin atitudinea sa ternă, întunecă pur și simplu încontinuu stratul lumii sale.

Uneori este așa de rău, de urât, încât nici n-ai putere să-ți amintești de transurfing sau de ceva asemănător. Cum să te smulgi din acest cerc vicios și să îndrepti realitatea? În genere fie spus, practic este destul de greu. Și totuși există o metodă radicală cunoscută sub denumirea de *inversarea realității*.

S-a întâmplat lucrul acesta demult, dar nu chiar așa demult – acum douăzeci de ani. Pe timpul acela eram studenți la fizică, la o facultate de-a dreptul înfiorătoare, unde profesorii erau „bestiali”, ca pe vremea grotelor. Am intrat șaptezeci și cinci de persoane și am terminat facultatea cam douăzeci și cinci. În asemenea condiții funcționa legea: *vrei să trăiești – învață să râzi*.

Noi născocisem atunci un joc, de care și uitasem cu totul. Abia după aceea am înțeles că jocul acela se desfășura după toate regulile transurfingului. Esența jocului consta în inversarea situației, pe dos față de cum era. Cum făceam, puteți aprecia singur:

„M-a încercat o foarte veselă dezamăgire”. De fapt, am avut un necaz foarte fericit!”

„Un gentleman simpatic, aflat la volanul mașinii sale, m-a stropit irezistibil de plăcut din cap până-n picioare cu noroi”.

„Toate încercările mele au fost de prisos și acest fapt a constituit chezașia succesului”.

„Ea nu mă iubește! Este prea frumos să fie adevărat! Ciurma de ea, ce știe să se prefacă!”

„El m-a părăsit! Am nechezat de bucurie precum calul lui Budionnâi³!”

³ Budionnâi – comandantul Armatei de Cavalerie (în cadrul Armatei Roșii), în timpul războiului civil din Rusia (1918-1920). A

Și așa mai departe, în același stil, cu toate înfloriturile de rigoare. Singurul lucru care ne deranja erau hohotele de râs isteric care însoțeau toate aceste inversări ale insucceselor. La cursuri, nimeni nu-ți permite să râzi în hohote și de aceea râsul înăbușit se transforma în ceva ce ar fi putut fi numit gâlgâit, fornăit, grohăit, mârâitură, tuse și alte sunete pe care le emit doar paricopitatele și alte vietăți ce trăiesc pe pământ sau în apă. În pauze, energia acumulată în acest fel se revărsa într-un vuiet absolut idiot.

Ce se întâmplă în aceste situații din perspectiva transurfingului, înțelegeți și dumneavoastră. În primul rând, imediat este abandonată orice importanță și potențialele excedentare dispar. În al doilea rând, parametrii emisie noastre mentale, energia entuziasmului nostru, chiar dacă era grotesc, nu coincidea deloc cu liniile triste ale vieții și de aceea trecerea se realiza imediat. Oglinda reacționa rapid deoarece sufletul și rațiunea ajungeau în sfârșit să răsuflă ușurate. Drept urmare, realitatea se îndrepta.

La un moment dat trebuia să dăm examen la teoria probabilităților. Profesorul era un tip îngrozitor, eufemistic spus. Eram la căminul studentesc, în noaptea de dinaintea examenului respectiv. Nefericită noapte. Împreună cu prietenii ne storceam creierii, cum să facem să ieșim totuși cu bine din situația respectivă.

- Băi, care știe ce înseamnă probabilitatea și cum poate fi calculată?

- Este un mister ce plutește în ceață.

- Colegii noștri, gloabele naibii, stau în cameră și tocesc.

- Asta nu e de noi! Suntem bărbați sau ce suntem?

contribuit la înfrângerea definitivă a armatelor „albilor” (Denikin, Vranghel) Mareșal al Uniunii Sovietice.

- Avortoni nenorociți! – exclamă din ușă o „gloabă” care ne auzise discuția.

- Taci bă din gură, nefericitele! Noi suntem niște gentlemen!

- I-auzi! Nerușinaților!

- Noi suntem niște tineri oameni de știință!

- Sunteți niște debili mintali!

În sfârșit, cineva a venit cu ideea să stăm toată noaptea și să jucăm cărți. Au fost cu toții de acord. Eu însă le-am spus că e prea de tot și că mă duc să mă culc. În schimb, „gentlemenii” s-au pus la costum cu cravată și, ca tacâmul să fie complet, cu o țigară de foi ieftină în gură și cu o sticlă de băutură dubioasă pe masă, s-au apucat de joc.

Dimineața i-am găsit tot acolo.

- Idioților – le spun eu – n-o să vă meargă!

Ei s-au ridicat de la masă, s-au scuturat mahlurei și au pornit să înfrunte moartea.

Și într-adevăr, n-au făcut nimic. Au luat cu toții câte un trei⁴. În schimb eu... Cu totul altă treabă! Eu am luat patru! Într-adevăr, era un succes! Ce m-au mai invidiat! Nu-mi dădeau pace, mă priveau în ochi și mă tot întrebau cu insistență cum de am reușit această performanță.

Iar eu mergeam cu capul sus, mândru nevoie mare.

- Ați văzut? V-am spus eu! Sper să înțelegeți, domnilor, cam unde ar trebui să vă băgați aceste amărâte note de trei!

În aceeași zi, am fost sărbătorit cu mare „pompă” pentru victorie. Ne-am distrat pe cinste. Iar a doua zi m-am dus și am dat din nou examenul; l-am luat cu cinci, nota maximă. Asta a fost tot! Credeți-mă, nu este o născocire.

⁴ Sistemul de notare este de la 1 la 5, nota de trecere fiind trei

Dacă inversarea este de calitate și este executată corespunzător, rezultatul nu se lasă așteptat.

Dar dacă starea de spirit este atât de proastă, încât este imposibil să faci inversarea? Atunci, trebuie să-ți crezi o stare de spirit și mai proastă, s-o duci până la grotesc, până la absurd. Dacă gradul de contrast al slide-ului este maxim, acesta se transformă la un moment dat în negativ. Noi am procedat cam în acest fel.

Să zicem că o fată are depresie. Pentru a sublinia situația, ea se îmbracă complet în negru și declară că este în doliu. Toți se apropie, își exprimă compasiunea, se interesează cam cum a decis ea să-și ia viața și cam când se va petrece evenimentul. În sfârșit, în jurul ei se adună o mână de „nenorociți” care încep să îngâne un cântec de jale, cu lamentări, cu vaiete, cu frângeri de mâini, în general, cu tot tacâmul, ca niște „tribali” care se respectă. Treptat, cântecul sălbatic se transformă într-un vuiet prelung, apoi într-un urlat canin veritabil și, în final, niciunul nu se mai poate ține și izbucnesc toți în râs ca nebunii, inclusiv doamna în negru.

Sigur, totul este simplu dacă există un astfel de anturaj vesel. Dar când omul este singur, se descurcă și el cum poate. Ce metode să folosiți? Fiecare face cum pofteste. Fără glumă. Trebuie într-adevăr, să împingi situația până la absurd. Dar nu se vor folosi în niciun caz mijloace care să modifice starea de conștiință; altfel va fi cu adevărat rău.

Mie, personal, nu-mi place metoda contrastului aplicată de unul singur, de aceea nu v-o recomand; o amintesc doar cu titlu informativ. O stare apăsătoare, copleșitoare, arată un nivel extrem de scăzut al energiei intenționale. Este mai bine ca energetic să te menții la un nivel corespunzător și atunci stările depresive vor dispărea.

După cum vedeți, inversiunea realității seamănă foarte bine cu principiul coordonării intenției. Deosebirea constă, însă, doar în aceea că inversiunea este mai radicală și că e plină de umor.

Capitolul VI

ÎNCHEIERE

Pe baza modelului variantelor sunt explicate unele fenomene paranormale și unele fenomene ale timpului și spațiului.

Realitatea stranie

În încheiere, aş dori să mai consolidez puţin terenul pe care se sprijină raţiunea. Uf! În transurfing există atât de multe lucruri incredibile, încât în permanenţă trebuie să i se explice raţiunii că toate acestea sunt cu adevărat reale.

Orice model ar fi pus la baza transurfingului, principiile sale rămân valabile. Cu alte cuvinte, *toate aceste principii sunt invariante în raport cu modelul*. Iar principiul de bază constă în aceea că gândurile noastre nu au doar o influenţă indirectă asupra realităţii care ne înconjoară, ci şi una directă. Ştiinţa oficială refuză deocamdată să recunoască acest fapt deoarece verificarea pe cale experimentală nu a dus la aceleaşi rezultate uniforme. Dar noi trebuie să ne rezolvăm problemele acum şi să nu aşteptăm până când oamenii de ştiinţă îşi vor spune cuvântul în mod oficial.

Ne-am obişnuit cu toţii că lumea noastră se subordonează legii cauzalităţii, potrivit căreia orice efect are o cauză. Prin cauză se înţelege de obicei o anume acţiune. Dar problema este că gândurile omului sunt considerate a fi doar un îndreptar pentru acţiunile sale viitoare, şi nu sunt privite ca o emisie materială capabilă să influenţeze lumea înconjurătoare. Şi cu toate acestea, faptele sunt lucruri îndărătnice.

Manifestările inexplicabile ale activităţii intenţiei exterioare nu au putut fi în întregime ignorate de ştiinţă. Renumitul psihiatru elveţian Karl Jung a studiat fenomenele legate de interacţiunea dintre gânduri şi realitatea materială. El a analizat sute de cazuri ciudate care se manifestau

ca nişte coincidenţe greu de înţeles şi care nu erau determinate de cauze vizibile. Jung a denumit aceste coincidenţe prin termenul de *sincronicitate*. În prelegerea „Despre sincronicitate”, el se referă la un exemplu clasic din cazuistica sa.

„Pe 1 aprilie 1949, dimineaţa, am desenat în blocnotesul meu ceva de genul jumătate peşte-jumătate om. Într-o discuţie, cineva mi-a amintit de obiceiul de a-1 numi pe cineva „peşte de aprilie”. La micul dejun, mi s-a servit peşte. Într-o discuţie, cineva mi-a adus aminte că există obiceiul de a păcăli pe cineva de 1 Aprilie agăţându-i un peşte de hârtie pe spate fără ca acesta să observe (peşte de aprilie). În cursul zilei, una din fostele mele paciente, pe care n-o mai văzusem de câteva luni, mi-a arătat câteva tablouri cu peşti. Seara, cineva mi-a arătat o bucată de goblen cu imagini de monştri marini şi peşti. În dimineaţa următoare am întâlnit o fostă pacientă care fusese ultima oară la mine în urmă cu 10 ani. În noaptea de dinaintea întâlnirii noastre ea visase un peşte. Câteva luni mai târziu, am inclus acest caz într-una din lucrările mele şi, după ce am terminat descrierea, am ieşit din casă şi m-am îndreptat spre lacul unde mai fusesem deja de câteva ori în cursul aceleiaşi dimineţi. De data aceasta, am văzut pe debarcader un peşte de vreo treizeci de centimetri. Şi cum prin apropiere nu era nimeni, nu am putut să-mi explic în ce mod a ajuns peştele acolo”.

Nu mă pot abţine să nu citez încă un fragment din prelegerile lui Jung. Motivul îl veţi afla mai târziu. El scrie: „Aş putea să vă relatez extrem de multe astfel de întâmplări care, în principiu, nu sunt mai puţin uimitoare sau incredibile decât rezultatele incontestabile obţinute de Rein (este vorba de experimentele cu percepţii extrasenzoriale,

cum ar fi ghicirea cărților de joc – nota autorului). Veți înțelege că aproape fiecare caz în parte necesită o explicație. Dar explicația cauzală, singura posibilă din perspectiva științelor naturii, nu este sustenabilă din cauza relativității psihice a spațiului și timpului care constituie condiții obligatorii pentru relația de cauză - efect.

Eroina acestei întâmplări este o tânără pacientă care, cu toate eforturile noastre reciproce, era total „închisă” din punct de vedere psihologic. Dificultatea consta în aceea că ea credea că este competentă în orice problemă. Educația ei extraordinară îi pusese la îndemână o „armă” ideal de potrivită pentru acest scop și anume un raționalism cartezian ușor înnobilit de ideea ei de realitate ireproșabil „geometrică”. După câteva încercări nereușite de a-i mai „dilu” raționalismul printr-o gândire puțin mai umană, eu am fost nevoit să mă limitez în a spera într-un eveniment neașteptat și irațional, ceva care să-i zdruncine retorta intelectuală în care ea se ferecase.

Și iată că într-o zi, aflându-mă în fața ei, cu spatele la fereastră, ascultam torentul retoricii sale. În noaptea aceea, ea avusese un vis remarcabil în care cineva i-a dăruit un scarabeu de aur – o piesă deosebit de valoroasă. Îmi povestea acest vis, când am auzit o lovitură ușoară în fereastră. M-am întors și am văzut o insectă destul de mare care se izbea de geam, în mod sigur încercând să pătrundă din afară în camera întunecată. Lucrul acesta mi s-a părut foarte straniu. Am deschis fereastra și am prins insecta de îndată ce a pătruns în cameră. Era un cărăbuș sau un gândac obișnuit asemănător cu scarabeul. *Cetonia aurata*, a cărei culoare galben-verzuie amintea foarte puternic de culoarea scarabeului de aur. I-am întins pacientei mele gândacul și i-am spus: „Iată scarabeul dumneavoastră”.

Această întâmplare a făcut breșă dorită în raționalismul ei și a spart gheața rezistenței ei intelectuale. Acum, tratamentul putea să dea rezultate satisfăcătoare”.

Și iată că la o jumătate de oră după reflecțiile mele despre gândacul lui Jung, în timp ce mă gândeam dacă să le includ în carte ca exemplu, s-a lovit de fereastră un Pelerin, cu o înfățișare impunătoare. Era un gândac asemănător cu cel descris mai-sus. Vreți – credeți, nu vreți – nu credeți. Trebuie să recunosc că, deși astfel de apariții sunt extrem de rare, nu m-a surprins deloc această întâmplare. Și nu pentru că m-am obișnuit să mă raportez calm la fenomenele de sincronicitate. Dimpotrivă, absorbit de reflecțiile mele, nu i-am acordat acestui eveniment niciun fel de importanță. Cu un gest mașinal, i-am dat drumul gândacului prin oberliht ca să nu-l mai caute. Abia după un timp oarecare, efectiv m-am îngrozit: Doamne Dumnezeule, ce idiot pot să fiu! A câta oară intenția exterioară mă atenționează de prezența ei; a câta oară deschid ochii mari de uimire! Dorm adânc în stare de veghe când din toate părțile sunt asaltat de câte un semn. Dacă aș fi fost superstițios, aș crede că e un semn de sus. Vă puteți imagina că în permanență oamenii dorm în stare de veghe și nu observă manifestări evidente ale intenției exterioare!

Există o multitudine de astfel de exemple. Din punctul de vedere al transurfingului, aici situația este absolut clară: în anumite cazuri, vizualizarea generează o rafală puternică de vânt al intenției exterioare. Dar Jung nu s-a grăbit să tragă o concluzie finală despre ceea ce a constituit cauza coincidențelor: gândurile în sine au generat evenimentele sau gândurile au apărut ca urmare a unui pre-sentiment neconștientizat al evenimentelor. Pe de o parte, el spune că „gândurile au creat baza pentru o serie de eve-

nimente întâmplătoare, iar, pe de altă parte, - „uneori este greu să te desprinzi de impresia că există un presentiment al apariției unei serii de anumite evenimente”.

În lucrarea sa „Sincronicitatea: un principiu acauzal unificator” (1960), Jung a definit sincronicitatea ca fiind instalarea simultană a unei oarecare stări psihice și a unui sau a mai multor evenimente din lumea exterioară care au paralele esențiale cu starea subiectivă dintr-un moment dat. Mult timp Jung nu s-a hotărât să-și publice lucrarea, întrucât fenomenul de sincronicitate nu se încadra în tiparele gândirii științifice tradiționale.

Jung trage o concluzie echivocă, dar destul de îndrăzneță în comparație cu criteriile științei tradiționale: „Fenomenele sincrone demonstrează posibilitatea unei echivalențe simultane de sens între diferite procese cauzale, care nu au legătură unele cu altele; cu alte cuvinte, ele demonstrează că un conținut perceput de un observator poate fi în același timp prezentat de către un eveniment exterior, fără niciun fel de legătură cauzală. Din aceasta rezultă fie că sufletul (gr. psyche) se află undeva în afara spațiului, fie că spațiul este intim legat de suflet”.

Evident că nu există niciun fel de încălcare a legii cauzalității. O cauză există întotdeauna, numai că mecanismul interacțiunii dintre gânduri și mediul înconjurător se manifestă neclar și deocamdată într-un mod greu de înțeles. Care este cauza în cazul unor coincidențe sincrone: evenimentele sunt generate de gânduri, sau gândurile apar ca un presentiment al evenimentelor? Din punctul de vedere al transurfingului, ambele cauze sunt posibile. Sufletul capătă acces la datele aflate în câmpul informației, care apoi pot fi interpretate de rațiune. Rațiunea, la rândul său, generează gândurile care, în prezența unității dintre suflet

și rațiune, se pot întruchipa, căpătând realizare materială. Acestea și sunt principiile care se află la baza modelului transurfing. Dar eu subliniez din nou că modelul varianteilor nu pretinde să fie o descriere exactă a lumii, ci servește doar ca bază de plecare, un temei pentru înțelegerea principiilor. Noi știm prea puține lucruri despre această lume. Dar acest lucru nu ne împiedică să folosim principiile transurfingului. Că ele lucrează, vă puteți convinge singuri.

Toate fenomenele legate de interacțiunea dintre energia mentală și lumea înconjurătoare pot fi fundamentate prin cunoscuta teoremă a lui John Bell din fizica cuantică: „Nu există sisteme izolate; fiecare particulă din univers se găsește într-o legătură instantanee, momentană (care depășește viteza luminii) cu toate celelalte particule. Întregul sistem, chiar dacă părțile lui sunt despărțite prin distanțe uriașe, funcționează ca un Sistem Unic”. Teorema respectivă este demonstrată teoretic și ea și-a găsit confirmări practice. Este adevărat că „legătura de o clipă” intră în contradicție cu teoria specială a relativității, care afirmă că energia nu se poate răspândi mai repede decât lumina. Cu toate acestea, teorema are loc să existe.

Rezultă că intenția exterioară nu se subordonează teoriei relativității. În genere, fizica cuantică se bazează pe postulate nedemonstrabile. Aceasta înseamnă că și ea prezintă un anumit model. Iar acolo contradicții de neînțeles există nu una, ci o întreagă multitudine. Acest fapt confirmă încă o dată că unui model nu trebuie să i se acorde o mare importanță. Și trebuie consemnat că ideile lui Jung și-au găsit susținere la înșiși fondatorii fizicii moderne – Wolfgang Pauli și Albert Einstein. De altminteri, este pe deplin posibil ca procesul de transmitere a informației să

nu aibă o legătură cu energia în general și de aceea ea poate să se producă mai repede decât viteza luminii.

În modelul variantelor se pot găsi de asemenea contradicții și, cu toate acestea, el explică multe. Modelul variantelor, dacă nu înlătură, cel puțin „atenuează” unele cunoscut paradoxuri ale spațiului și timpului. Până acum, noi am examinat mutarea pe alte linii ale vieții cu sincronizarea în timp. Liniile vieții au fost întotdeauna paralele cu axa timpului. Cu alte cuvinte, transferul se realizează întotdeauna dintr-un punct al timpului în același punct.

Acum, imaginați-vă două linii de viață neparalele în raport cu axa timpului. Proiecțiile unuia și aceluiași punct ale acestor linii pe axa timpului se vor afla în locuri diferite. Transferul între ele semnifică călătoria în timp, în trecut sau în viitor, în funcție de direcția de înclinare a pantei. Panta relativă a înclinării determină îndepărtarea schimbării în timp.

Prin analogie, dacă două linii de viață nu sunt paralele în raport cu axa aleasă a spațiului, trecerea de la una la alta va însemna o deplasare de o clipă (sau ireal de repede) în spațiu. Panta și direcția de înclinare a liniilor determină direcția și distanța de deplasare. Este o explicație grosieră, dar pentru înțelegerea noastră este destul de acceptabilă.

Un Cititor cusurgiu ar putea obiecta: dar cum rămâne cu paradoxul ruperii legăturilor cauză-efect atunci când se călătorește în timp? Să presupunem că eu mă deplasez în trecut, înaintea nașterii mele și acolo ... îmi ucid în mod sălbatic părinții. Atunci cum am apărut pe lume? Paradoxul de față, în limitele modelului variantelor este numai aparent. Pe acea linie a vieții, într-adevăr nu mă pot naște. Și ce-i cu asta? Doar m-am născut pe altă linie. Vă reamintesc faptul că există o mulțime infinită de linii ale vieții –

variante unde eu exist și unde nu exist. Cel mai teribil amator de paradoxuri se poate deplasa în copilăria sa, acolo se va găsi pe sine și va face să dispară o ființă nevinovată. Dar în cazul respectiv, el nu se va întâlni cu el însuși, ci cu realizarea uneia dintre variantele lui, care există alături de toate celelalte posibile.

Într-adevăr, trecutul nu poate fi schimbat, el deja s-a întâmplat. Dar el s-a întâmplat nu doar pentru că a avut loc realizarea unui segment din linia de viață, segment deja străbătut, ci pentru că variantele evenimentelor trecute deja existau. Despre viitor, în acest sens, se poate spune de asemenea că și el deja s-a întâmplat. De aceea, legăturile cauză-efect nu se rup când se face transferul de pe o linie a vieții pe alta. Dacă luați o peliculă de film și ștergeți un cadru, următoarele cadre nu vor avea de suferit din această cauză. Timpul este static. Dinamic se schimbă doar realizarea variantelor pe linii. Exact așa se deplasează și pata de lumină de la felinar în pădurea întunecată. (vezi volumul 1)

Ceea ce într-adevăr nu este posibil, este deplasarea în trecut sau în viitor pe una și aceeași linie a vieții. Paradoxurile se petrec numai în acest caz. Oare nu tocmai din acest motiv prezicerile clarvăzătorilor sunt destul de aproximative, iar uneori chiar greșite? Prezicătorii sunt într-un fel capabili să scaneze segmente de viitor. Dacă aceste segmente scanate se află pe alte linii ale vieții, atunci previziunile eronate sunt ușor de explicat. Potrivit modelului variantelor, cu cât o linie este mai depărtată de alta, cu atât deosebirile de scenarii sunt mai puternice.

Pe oamenii de știință îi nedumerește felul cum se deplasează OZN-urile: accelerare instantanee, oprire și schimbare bruscă de direcție în unghi drept. Din perspec-

tiva inerției, o astfel de mișcare este imposibilă; mai mult chiar, cei ce se află în aceste aparate ar trebui să suporte niște suprasarcini enorme pentru că OZN-urile nu zboară ca avioanele și rachetele noastre. Mai exact, noi observăm nu mișcarea obiectului în sine, ci realizarea ei în spațiul variantelor.

În problemele care se referă la suflet și la rațiune, există de asemenea multe lucruri neclare. Știința materialistă prezintă lumea ca fiind un sistem mecanic. Cu alte cuvinte, materia este primordială și determină conștiința. În lumina ultimelor realizări ale aceleiași științe, acest model își pierde tot mai mult pozițiile. De altfel, schimbarea modelelor se va tot repeta iar și iar dacă omul va considera în mod greșit că el poate pătrunde chiar în esența legilor fundamentale ale naturii. Cu același succes și găina își poate formula concepția sa cu privire la nașterea, structura și dezvoltarea unei crescătorii de găini. În dezvoltarea sa intelectuală, omul se află cu o treaptă mai sus, dar asta nu înseamnă că el poate să-și explice complexitatea infinită a lumii. Omului nu îi este dat să știe și să cunoască tot.

Pendulii științei și religiei, care pretind că dețin ultima instanță a adevărului, și-au câștigat supremația nu atât pe seama interpretării corecte a adevărului, cât pe seama persecuției tuturor celor care gândesc diferit. Un război permanent există nu numai între pendulii științei și religiei în genere, ci și între ramificații diferite în interiorul acestor penduli. Lupta nu se curmă. Dar lupta se duce nu pentru adevăr, ci pentru aderenți.

Când eu am fundamentat incapacitatea creierului de a stoca toate informațiile, am pornit de la modelul reprezentării informației sub formă de biți de computer. Dar acest model poate fi cu totul inaplicabil la neuronii creie-

ului. Cine știe cum se păstrează de fapt această informație!? Imaginați-vă cum ar fi fost cercetat televizorul de un savant al acelei epoci când nu existau televiziunea și radioul? Savantul ar fi încercat să apese pe butoane, să scoată diferite componente și să urmărească ce schimbări se produc pe ecran. Neștiind principiul de funcționare al televizorului și biziindu-se pe rezultatele observațiilor sale „științifice”, un asemenea savant ar fi ajuns la diferite concluzii, la baza cărora ar fi stat un singur fapt, în aparență indubitabil, și anume că televizorul generează singur aceste emisiuni. Ele se nasc acolo, în acești tranzistori și microscheme.

Aproximativ în aceeași manieră studiază creierul omului adepții modelului mecanicist. Într-adevăr, vătămarea unor segmente izolate din creier își pune amprenta în mod previzibil pe percepție și psihic. Principiul de funcționare a intelectului uman rămâne ca și până acum nedescifrat. Și cu toate acestea, adepții respectivi concluzionează că materia determină conștiința și nicidecum altminteri. Adepții conservatori ai modelului mecanicist, numindu-se cu mândrie oameni de știință, plini de orgoliu, declară că ei se ocupă cu adevărat de știința care se fundamentează pe date factice și nu pe presupunerile unor diletanți. Tot ceea ce nu se încadrează în tiparele teoriei este considerat antiștiințific și nu numai că este respins, dar este supus urmăririi. Din fericire, aceștia sunt tot mai puțini.

Dumneavoastră puteți să discutați în contradictoriu (despre transurfing) sau să fiți de acord, numai că nu trebuie să uitați că acesta este doar un model. Cum se petrec lucrurile cu adevărat, nimeni nu știe. Rațiunii îi este propriu să respingă tot ceea ce nu se încadrează în tiparele explicațiilor rezonabile. Atâta timp cât rațiunea nu se con-

vinge de raționalitatea cunoștințelor, ea nu le va admite în tiparul concepției sale despre lume și viață. Transurfingul este indiscutabil lucrativ, funcționează, dar pentru a-l folosi este necesară cel puțin o oarecare explicație pentru rațiune.

Modelul variantelor ne dă posibilitatea să simțim terenul sub picioare. Atâta tot. El rămâne doar o schemă. El poate fi transformat în alt model, într-un model mai rafinat. De exemplu, se poate renunța la ipoteza că există așa-numitele linii de viață, idee care a facilitat înțelegerea la începutul cărții. Și atunci, spațiul variantelor se transformă dintr-un spațiu discret într-unul continuu. Cărări în pădure nu vor mai fi, ci – pur și simplu – va exista doar pădurea. Cu toate acestea, esența transurfingului nu se schimbă. Oricare ar fi modelul, el va reflecta mai mult sau mai puțin adecvat realitatea. Drumul cunoașterii realității este nesfârșit, cum infinite sunt și formele de manifestare ale realității.

Poate că ați observat că principiile transurfingului se interferează cu principiile altor teorii asemănătoare. Iar în asta nu e nimic de mirare. Orice teorie este relativ închisă în ea însăși și constituie un model de sine stătător. Dar, întrucât suntem cu toții oameni cu o concepție relativ asemănătoare calitativ, în aceeași măsură și modelele vor putea avea domenii asemănătoare. N-ar avea sens să ne punem întrebarea care dintre ele descrie lumea mai adecvat. Importante sunt numai rezultatele practice ce se pot obține dintr-un model sau altul.

Să luăm, de exemplu, matematica. Diferitele ramuri ale matematicii prezintă diverse modele de descriere a realizării materiale. Una și aceeași problemă fizică poate fi rezolvată în mai multe feluri, folosind un aparat matematic

diferit. Nu are sens să discutăm în contradictoriu care este mai bună – geometria analitică sau calculul diferențial. Ne putem alege ce ne place mai mult. Așa că, alegeți și dumneavoastră.

Intenția magilor de demult

Trăgând concluziile, aș dori să mă raliez intenției magilor de odinioară. Îi am în vedere pe păstrătorii Cunoașterii, aceia care au trăit în realitatea noastră înainte de dispariția ultimei civilizații. Rămășițe ale acestei cunoașteri ne-au parvenit nouă, celor de acum, sub forma unor cunoștințe și practici ezoterice răzlețe.

Există informații, care într-adevăr nu pot fi verificate, că unii dintre magii din vechime au plecat în altă realitate și că acum ei încearcă să transmită omenirii Cunoașterea lor pe cale transcendentă.

Până acum câțva timp eu însumi eram sceptic, eufemistic exprimându-mă, cu privire la o astfel de afirmație. Dar în ultimele câteva decenii s-au înmulțit cazurile când, în diferite colțuri ale planetei, diverși oameni, independent unul de altul, dau interpretări asemănătoare uneia și aceleiași Cunoașteri. Iar acum și mie însumi mi-a fost dat să mă folosesc din plin de o astfel de Cunoaștere care, așa cum spuneam, nu putea în niciun caz să se nască în capul meu.

Nu pot afirma cu certitudine că Veghetorul, despre care am relatat în primul capitol al cărții, există, cel puțin

în realitatea noastră. Dar am arhisuficiente temeiuri să presupun că el totuși există.

În visele mele au apărut o mulțime de personaje de tot soiul, dar ele nu au exercitat absolut nici un fel de influență asupra concepției mele, extrem de conservatoare. Și totuși, întâlnirea cu Veghetorul mi-a răsturnat nu doar toate reprezentările mele despre lume, ci și întreaga mea viață.

Deodată, tam-nisam, un fost fizician care nu avea niciun fel de aptitudini deosebite, a început să scrie cărți. Este mult prea de necrezut și extravagant să accepți ideea că un vis ca toate visele mi-a dat imboldul de a scrie.

De la acea primă întâlnire, Veghetorul nu a mai apărut. Dar, uneori, mi se pare că-i simt prezența, deși nu-l văd. Într-un fel sau altul, eu n-am considerat niciodată și nu consider nici acum că transurfingul este Cunoașterea mea.

Eu sunt doar un re-traducător care s-a reglat pe zona respectivă din spațiul variantelor. Și nu simt că așa avea vreun merit deși, trebuie să recunosc, mi-a fost foarte greu să formulez Cunoașterea transurfingului și să închei un sistem. Una este să afli și cu totul altceva este să poți rela-
ta ce ai aflat.

În ceea ce vă privește, urmează ca și dumneavoastră nu numai să aflați, ci să simțiți toată această cunoaștere. Dacă veți citi cartea pe nerăsuflăte, veți obține nu Cunoașterea, ci doar o *informare*. Sunt două lucruri total diferite.

Transurfingul vă propune metode suficient de concrete pentru a vă transforma visul în realitate. Dar pentru unii și acest lucru s-ar putea să fie puțin. Dacă veți căuta procedee de genul cum să-ți înnozi cravata, s-ar putea să vă pierdeți întreaga viață, întrucât a-ți gestiona propriul

destin nu se încadrează în reguli de genul „faceți așa”- „unu, doi, trei”.

Transurfingul nu trebuie redus la tehnica de executare a unor procedee. *Problema nu este cum să faci, ci cum să-ți conștientizezi libertatea interioară și să simți că ești stăpân pe stratul lumii tale.* Când veți simți acest lucru, totul va veni de la sine, fără nicio tehnică.

Ca să ajungeți la această conștientizare este necesar să vă faceți din transurfing un mod de viață. Altă cale nu există. Acest lucru nu este câtuși de puțin împovărător ci este mai degrabă amuzant, ca și jocul în oglindă.

Lumea este oglinda atitudinii dumneavoastră față de ea, numai că reacția este încetinită. Comparând atitudinea pe care o aveți cu reacția succesivă a oglinzii vă veți obișnui rațiunea cu un adevăr simplu, dar greu de conștientizat: *prin intenție vă formați stratul propriei lumi.*

Mai trebuie să vă obișnuiți și cu un adevăr la fel de simplu, dar neobișnuit, că mijloacele și căile pentru obținerea scopului nu trebuie să vă neliniștească. La baza acestei afirmații se află un principiu fundamental: *direcția intenției determină vectorul pe care curg variantele.*

Trebuie doar menținută această direcție și nu trebuie împiedicat cursul variantelor. Mijloacele de obținere a scopului se vor găsi ele singure; dumneavoastră nu puteți și nici nu trebuie să știți în ce mod va fi el realizat. *Orice s-ar întâmpla, dacă păstrați în minte slide-ul-scop și respectați principiul coordonării, cursul variantelor vă va purta spre scop.* Aceasta este o lege.

Conștientizarea principiilor transurfingului nu va avea loc imediat după lectura acestei cărți. Informarea se va transforma în conștientizare numai dacă îl veți practica.

Nu așteptați rezultate imediate. Dacă aveți intenția, mai devreme sau mai târziu, veți reuși.

Este posibil ca în această carte să nu fi reușit să îndeplinesc suficient intenția magilor de altă dată și să vă transmit Cunoașterea trasurfingului în toată plenitudinea sa. Dar sunt hotărât să continui această treabă și, în curând, va fi gata următoarea carte – „Merele cad în cer”.

În această carte veți descoperi noi și noi fațete prin care strălucește uimitoarea și minunata noastră lume-oglină.

Epilog

Și iată că magica noastră excursie în lumea Transurfingului s-a apropiat de sfârșit. Dacă doar v-ați satisfăcut curiozitatea, atunci transurfingul va rămâne pentru dumneavoastră nu mai mult decât o excursie și nu merită să vă întoarceți la el. Dar dacă totuși ceva din această carte a atins strunele sensibile ale sufletului dumneavoastră, atunci această călătorie magică abia începe.

Îmi este indiferent dacă credeți sau nu tot ce v-am relatat. După întâlnirea mea cu Veghetorul în spațiul viselor nici eu n-am crezut. Nu intenționez, așa cum fac pendulii, să adun în jurul meu o cohortă de adepți și să dovedesc tuturor ceva.

Aplicând principiile transurfingului, nu numai că vă veți convinge singuri de faptul că el funcționează, dar veți face și multe alte descoperiri uimitoare pe care nimeni nu

le-a bănuț. Atunci, probabil, îmi veți scrie și ne vom bucura și ne vom minuna împreună.

De fapt, toți suntem niște Pelerini singuratici în spațiul infinit al variantelor. Transurfingul reaprinde focul speranței pentru Pelerinul care a obosit și care rătăcește în întunericul falselor delimitări și stereotipuri. Folosiți-vă de dreptul de a fi liber să alegeți și atunci veți auzi murmurul stelelor dimineții, iar merele dumneavoastră vor cădea în cer. Vă urez succes, Pelerinilor singuratici!

Cuprins

Cuvânt înainte	5
Capitolul I	
Energia	9
<i>Pentru a te ocupa de Transurfing sunt necesare două lucruri: o sănătate bună și un nivel energetic suficient de înalt. Aici sunt date unele recomandări simple dar eficiente pentru a vă crește tonusul vital și a pentru a vă ridica nivelul energetic la cota necesară. Pentru aceasta nu este deloc nevoie să vă chinuiți cu antrenamente, diete și alte metode de violentare a propriului organism.</i>	
Nivelul energetic	10
Stresul și relaxarea	13
Vampirii energetici	17
Învelișul de protecție	20
Creșterea nivelului energetic	23
Energia intenției	30
Pasul intenției	32
Pendulii bolilor	36
Capitolul II	
Freiling	43
<i>Freilingul este o tehnologie foarte plăcută a relațiilor interumane. Vreți să învățați cum să influențați oamenii pentru a avea succes?</i>	
<i>Este modalitatea cea mai puțin eficientă și mai îndoielnică. Nu trebuie să exerciți presiuni asupra lumii înconjurătoare în dorința de a vă realiza scopurile. Vă veți convinge că lumea vă vine ea însăși în întâmpinare cu brațele larg deschise. Oamenii vor simți o simpatie inexplicabilă față de dumneavoastră.</i>	
Intenția relațiilor	44
Cursul relațiilor	56

Reglarea pe freil	67
Energia relațiilor	74
Indulgența	78
Căutarea unui loc de muncă	80
Capitolul III	
Coordonarea	91
<i>Pentru a-ți atinge scopurile nu este absolut obligatoriu să fii puternic și sigur de tine. Există și o alternativă, mult mai eficientă. Coordonarea este o modalitate simplă de a gândi și a acționa în așa fel, încât succesul să fie totdeauna de partea ta. Este același lucru cu a învăța să mergi pe bicicletă. După ce veți reuși acest lucru, viața dumneavoastră se va transforma într-o satisfacție continuă.</i>	
Labirintul nesiguranței	92
Coordonarea importanței	92
Lupta cu bolovanul de lut	107
Întreruperea luptei	115
Eliberarea	123
Coordonarea intenției	130
Merele cad în cer	139
Capitolul IV	
Înainte spre trecut	153
<i>Fantasticul și magia ne farmecă uneori prin miracolul lor mistic. Dar aceasta nu înseamnă nimic în comparație cu sentimentul magnific de uimire și extaz pe care îl aveți când vi se pare că se păreau irealizabile, încep să se înfăptuiască. Pentru aceasta va trebui să treacă o vreme. Dumneavoastră doriți însă ca ce citiți în această carte să se confirme imediat. Se va confirma. Dumneavoastră înșivă veți face o minune pe care o veți vedea cu propriii ochi. Când ceea ce era neverosimil se va prefăce în realitate, veți fi uluit. Nu va mai fi o fantasmagorie, ci o realitate care este cu mult mai uimitoare decât orice mistică.</i>	
Tranzacția	154

Nuanțele decorurilor.....	161
Alunecarea.....	168

Capitolul V

Scrisori din trecut.....	175
---------------------------------	------------

Fragmente din cartea „Transurfingul realității”, înainte ca aceasta să fie tipărită, au fost publicate sub formă de e-mailuri, prin Internet. Acest capitolul s-a născut ca urmare a scrisorilor primite de la primele persoane care s-au aventurat în spațiul variantelor. Mă folosesc de această ocazie și îmi exprim gratitudinea față de dumneavoastră, dragi Cititori, pentru aceste calde scrisori, pentru bucuria nespusă pe care mi-ați făcut-o spunându-vă părerea, pentru entuziasmul cu care ați primit ideile transurfingului. Vă mulțumesc!

Zonele negre.....	176
Binefacerea.....	184
Cunoașterea ezoterică.....	188
Cum să ne recucerim omul iubit	193
Intenția.....	200
Potențialele importanței.....	205
Inversarea realității.....	214

Capitolul VI

Încheiere.....	221
-----------------------	------------

Pe baza modelului variantelor sunt explicate unele fenomene paranormale și unele fenomene ale timpului și spațiului.

Realitatea stranie	222
Intenția magilor de demult	233
Epilog	236

EDITURA



DHARANA

Sfârâmând lacătele stereotipurilor, veți deschide o ușă către acea lume, în care visele se transformă în realitate. Numai intenția este cea care vă limitează posibilitățile.

„Așadar, înainte spre trecut! A sosit momentul când veți vedea cum vă mișcați în spațiul variantelor. Vă veți convinge că puteți să călătoriți în timp, atât înainte cât și înapoi. Și nu va fi o călătorie ca cea pe care ne-o înfățișează autorii de SF. Noi ne ocupăm numai de lucruri reale. Nu va fi nici truc și nici un experiment cu ieșire în astral sau în spațiul viselor. Pentru câteva clipe veți simți în mod real că vă mișcați în timp și spațiu. În practică, procesul se reduce la o singură acțiune care nu este complicată – tranzacția care constă din trei elemente....”

www.sufletdecarte.ro

